

**என்னுயிர்
நின்னதன்றோ!
உமா பாலகுமார்**

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: என்னுயிர் நின்னதன்றோ!
ஆசிரியர்	: உமா பாலசுமார்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
முதற் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 2007
மொழி	: தமிழ்
நூலின் தன்மை	: 11.6 K.g. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 x 8 கிரவுன்
அச்ச எழுத்து	: 11 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 240
பைண்டிங்	: சாதா அட்டை
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருண் பதிப்பகம் 107/8, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

விலை: ரூ.75.00

உரிமையாளர் அச்சு	: வேலன் லேசர்
அச்சு இடம்	: சென்னை-18. 0-94441-01753
அச்சு இடம்	: கே.வி.எஸ். ஆப்செட்
அச்சு இடம்	: சென்னை-14. 0-28480166

என்னுயிர் நின்னதன்றோ!

என்னுயிர் நின்னதன்றோ!

1

வானில், கை தேர்ந்த ஓவியனின் தூரிகையில் வரையப்பட்ட தங்க ஓவியமாய், முழு நிலவு ஒரு இனிய வாத்தலயத்துடன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

அதன் பொற் கிரணங்கள் தென்னங் கீற்றுகளின் மேல் மஞ்சள் வர்ணத்தை கசியச் செய்திருக்க, பொன்னிற உலகம் நிச்சலனமாய் உறங்க ஆரம்பித்திருந்த நேரம்!

அந்த நிசப்தத்தைக் கலைத்தபடி, ஒரு உலோகப் பறவை பெரிதான தன் சிறகுகளை விரித்து உரத்த சப்தத்துடன் மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் தரையிறங்கியது.

விமானத்திலிருந்து இறங்கியதும் இயிக்ரேஷன் செக் முடிந்து தன்னுடைய பொருட்களை ட்ராலியில் வைத்துத் தள்ளியபடி வந்த சைந்தவிக்குள், பெரும் ஆர்வமும் எதிர்பார்ப்பும் கை கோர்த்திருந்தன.

கிட்டத்தட்ட மூன்று வருடங்களாகப் போகிறது... அவள் தன் உறவுகளைப் பிரித்து வந்து..!

தன் சொந்த பூமிக்கு வந்திருக்கிறோமென்ற உணர்வே, நெகிழ்ச்சியையும் திம்மதியையும் தந்தன.

அவளுடைய தத்தை கோபால் இறந்த பிறகும், மனம் தளராமல், கல்லூரியில் புரபசராய்ப் பணியாற்றியபடி, தன்னை உயிராய் வளர்த்த தாய் மல்லிகாவின் நினைவில் மனம் கசிந்து போனது.

தன் தாயின் முகத்தில் திரத்தரமாய் இடம் பிடித்திருக்கும் அமைதியையும், புன்னகையையும், கனிவையும் வேறு யாரிடமும் அவள் கண்டதில்லை.

அப்படி உயிராய் வளர்த்த தன் தாயை மூன்று வருடத் துக்கு முன்பு பிரியும்போதே தன் உயிரில் பாதியைப் பிரிவது போல் தான் உணர்ந்தாள் அவள்.

ஆனால் மனதில் வேர் விட்டிருந்த ஒரு வைராக்ஷியம், அவளை வெளிநாட்டில் வேலை கிடைத்ததும் உடனே ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்திருந்தது.

இன்று, தன் அம்மாவையும், அன்பான உறவுகளையும் பாக்கப் போகின்றோம் என்ற நினைவே பேரின்பமாய்!

இத்தனை நாட்கள் மனதிற்குள் அடக்கி வைத்திருந்த பாச வெள்ளம், வேகமாய் கரை உடைக்க ஆரம்பித்தது.

"சலி" என்றபடி ஆவலுடன் ஓடி வந்து அணைத்துக் கொண்ட மல்லிகாவின் விழிகளில், ஆனந்தம் கண்ணீராய் சும் கொந்தது.

அவரை பாசத்துடன் அணைத்தவள், "எப்படியும்மா இருக்கீங்க?" தவிப்புடன் கேட்டாள்.

"நான் தல்லாருக்கேன்... நீ எப்படி இருக்கே? ஏன்டா இப்படி இளைச்சிட்டே..?" வாஞ்சையுடன் அவள் தோளை வருடியபடி கேட்டாள்.

"அம்மா!... நான் அப்படியேதான் இருக்கேன்... நீங்க தான் ரொம்ப 'சிலிம்' ஆயிட்டீங்க..!"

"ஏய்... என்ன? காக்கைக் குஞ்சுக்கு தன் அம்மா பொன் காக்காவா?" மெலிதாக நீர்த்திரையிட்ட விழிகளுடன் கிண்டல் செய்தாள் மல்லிகா.

"அம்மா... பழமொழி எல்லாம் இப்படி மாத்தாதீங்க... நீங்க தமிழ் புரபசர்ங்கிறதை நான் ஒத்துக்கிறேன்" குறும் புடன் கூறினாள் அவள்.

"அதை விடு... இனிமே என்கூடத் தானே இருப்பே? என்னை விட்டுட்டு எங்கேயும் போகக் கூடாது... ஆமாம் சொல்லிட்டேன்..."

சலுகையுடன் கூறிவிட்டு, அவளை அணைத்தபடி காருக்கு அழைத்து வந்தாள் மல்லிகா.

"அம்மா! பாட்டி, மாமா எல்லாரும் எப்படி இருக்காங்க?"

"அங்கே உன் பாட்டி திருவிழாவுக்கு நீ வருவேன்னு எல்லா ஏற்பாடும் செஞ்சிட்டாக் காத்திட்டிருக்கிறதா போன் பண்ணினாங்க... உன்னைப் பாக்கணும்னு எல்லாரும் ஏங்கிட்டிருக்காங்க.

"நாளைக்கே நாம கிளம்பறோம்... ஒரு மாசம் அங்கதான் தங்கறோம்.. உனக்குதான் உன் பாட்டி ஊர் ரொம்பப் பிடிச்ச இடமாச்சே..."

ஒரு கணம் தன் கண்களை இறுக மூடித் திறந்த சைந்தவிக்குள், மெலிதாக பழைய ஞாபகங்கள் கரை

உடைக்க முயல, அவசரமாய்த் தடுத்து நிகழ் காலத்திற்கு வந்தாள்.

வீட்டிற்குச் சென்ற பிறகு, அன்றிரவு முழுவதும் இரு வரும் உறங்கவேயில்லை. மூன்று வருடக் கதைகளைப் பேசவே நேரம் சரியாக இருந்தது.

அதிகாலையில் தாயின் மடியில் சரிந்து உறங்க ஆரம்பித்த சைத்தவி, வெகு நேரம் கழித்தே எழுந்தாள்.

மல்லிகாவின் கைமணம் வீட்டையே திறைத்திருந்தது.

தனிமையே பழக்கமாகி விட்டிருந்த "டின ஃபுட்" கலாசாரத்திலிருந்து விடுபட்டு தாயின் கையால் நல்ல சாப்பாட்டை கைபக்கப் போகிறோம் என்ற ஆர்வமே நல்ல பசியைத் தூண்டியது.

மெதுவாக நடத்து சென்று "அம்மா..." என்று வாஞ்சையுடன் அழைத்தபடி, பின்புறமிருந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டாள்.

"நான் பிரஷ் பண்ணிட்டு வந்து உங்க சாப்பாட்டை ஃபுல்லா காலி பண்ணிடறேன் பாருங்க" உற்சாகத்துடன் கூறிவிட்டுப் பின்புறம் சென்றாள்.

"தீயே பெரிய செஃப்! ஆயிரம் பேர் சாப்பிட மெனு போடறவ... அது மறந்துட்டியா?" கிண்டல் செய்தார் மல்லிகா.

"என்னதான் இருந்தாலும் எங்கம்மா மாதிரி சமைக்க முடியாதே?" செல்லமாகக் கூறிவிட்டு தோட்டத்திற்குச் சென்றபோது, தன்னையறியாமலேயே பார்வை பக்கத்து வீட்டின் மடிக்குச் சென்றது.

அந்த மாடியறையின் ஜன்னலருகே ஒரு சிறு பெண் குழந்தை நின்றிருந்தாள்.

அவள் நிமிர்ந்து பார்ப்பதைக் கண்டதும், "அக்கா..." என்று கையாட்டியபடி அழகாகச் சிரித்தாள்.

"ஹாய்... உன் பேரென்ன...?" என்றவுடன், "ஊஹும்... சொல்ல மாட்டேன்" மழலையில் கூறிவிட்டு உள்ளே ஒடிவிட்டாள்.

அந்த இடத்தின் வெற்றிடம் ஏனோ முகத்திலிறைய, அந்த ஜன்னலைப் பார்க்கும்போதே ஒரு காலத்தில் தான் பரவசப்பட்ட நினைவு!

தலையைக் குலுக்கி, தன் எண்ண ஒட்டத்தைக் கலைத் தவள், மனதில் புதிதாய் குடிபுகுந்த பாரத்துடன் உள்ளே சென்றாள்.

"ஏம்மா... ராது வீட்டிலயும் காலி பண்ணிட்டுப் போயிட்டதா எழுதி இருந்தீங்க... எங்கே போனாங்க...?" தாயிடம் கேட்டாள்.

"டெல்லிக்குன்னாங்க... அவங்க அண்ணனுக்கு மாத்தலாயிடுச்சு... ராது கல்யாணம் முடிஞ்சவுடனே போயிட்டாங்க..."

அவள் அமெரிக்காவிற்குச் சென்ற மூன்றாவது மாதம் ராதுவிற்குத் திருமணம் என்று தாய் போனில் கூறியது ஞாபகம் வந்தது.

உடனே மனம் பூகம்ப அதிர்வாய் குலுங்கிவிட, "தெரியும்மா... அவளுக்கு என் விஷஸ் சொல்லிடுங்க" என்று வீடு மாறுகின்ற அவசரத்தில் தான் கூறியதும் நினைவிற்கு வந்தது.

அதுவரை ஹாஸ்டலில் இருந்தவள், பிறகுதான் தன்னுடைய வலேஜ் மேட் கேதரினுடன் சேர்ந்து வீடு எடுத்துத் தங்கினாள்.

திடீரென்று கேதரினுடைய நினைவுகள் பலமாய் மனதில் முகிழ்ந்தன.

தன் சோகச் சமைகளைப் பகிர்ந்து கொண்ட ஒரு நல்ல தோழியை நினைத்தபோது, நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து போனது. அவளுக்குப் போன் செய்து பேசவேண்டும் போல் இதயத்திற்குள் ஓர் ஏக்கம் பலமாய்..!

அப்போது டெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

வேகமாகச் சென்று எடுத்தால், பாட்டிதான் பேசினாள்.

"சலிக்குட்டி... எப்படிடா இருக்கே..? இங்கே திருவிழா ஆரம்பிக்கப் போகுது... நாளைக்குக் காலையில் நீ நம்ம ஊருக்கு வரப் போறதை நினைச்சா ஒரே பரபரப்பா இருக்கு... வேலையே ஓடலை..." உற்சாகத்துடன் படபடத்தாள்.

"பாட்டி! அமைதியா இருங்க... காலையில் நான் வந்துடறேன்.. மாமா மாமி எல்லோரும் எப்படி இருக்காங்க..?"

"தல்லாருக்காங்கடா! நாளைக்கு மாமா ஸ்டேஷனுக்கு வருவான் பாரு... உனக்காக இங்கே எல்லா ஏற்பாடும் செஞ்சிருக்கோம்... வாடா!"

பிறகு மாமா மாயியிடம் பேசிவிட்டு அம்மாவிடம் தந்தபோதுதான், தான் வாங்கி வந்த எதையுமே பிரிக் காதலும், சித்தி காஞ்சனாவைப் பற்றி தான் கேட்கவே மறந்து போனதும் நினைவு வந்தது.

அவர் பேசிவிட்டு வைத்ததும், "அம்மா! சித்தி இப்ப கொடைக்கானல்லே தானே இருக்காங்க... திருவிழாவுக்கு வருவாங்களா?" என்று கேட்டாள் ஆர்வத்துடன்.

"தெரியலையடா... அவ ஊர்ப் பக்கமே வரதில்லை. கொடைக்கானல் கான்வென்ட்டுக்கு வேலைக்குப் போறப்ப வந்தவ... அப்புறம் ஒரு தடவைதான் வந்தா... ஆனா போனலே மட்டும் வாரம் தவறாமப் பேசிடுவா...!"

"ஏம்மா! சித்திக்கு மாமா மேல இருந்த கோபம் இன்னும் தணியலையா?"

"அப்படித்தான் நினைக்கறேன்... உன் பாட்டிதான் ரொம்ப வருத்தப்படுறாங்க... வீட்டுல ஒரே வாரிசான நீயும் இப்படி எங்களை எல்லாம் பிரிஞ்சி வெளிநாட்டுக்கு வேலைக்குப் போயிட்டே... கடைக்குட்டி... உங்க சித்தி காஞ்சனா! அவளும் வீம்பா இருக்கா... என்ன செய்யறது!" பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினாள்.

எப்போதாவது போன் செய்து தன்னுடன் பேசும் சித்தியின் நினைவு, மனதில் நிழலாடியது.

அந்தப் பாசத்தின் ஈரம், இன்னும் ஞாபக அடுக்குகளில் உலராமல் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதை உணர் முடிந்தது.

முட்காடாக இருந்த மனதில், சடசடவென்று முல்லைப் பூக்கள் மடல் விரித்த உணர்வு!

பிறகு, எல்லோருக்கும் வாங்கியிருந்த பொருட்களை எல்லாம் எடுத்து அடுக்கி வைத்தவள், தன் அம்மாவிற்காக வாங்கி வந்தவற்றை அவரிடம் கொடுத்தாள்.

அப்போதுதான் கேதரினுடைய நினைவு வந்தது.

ஊருக்கு வந்தவுடன் அவளுக்குப் போன் செய்ய மறந்த மடத்தனத்தை எண்ணி தன்னையே செல்லமாகக் கடித்தவள், உடனே போன் செய்து பேசினாள்.

தன் குடும்பத்தினரின் வற்புறுத்தலால், அமெரிக்காவில் இரண்டு வருட காண்ட்ராக்ட் முடிந்ததும், எல்லோரிடமும் விடைபெற்று அவள் புறப்பட்டாள்.

அப்போது அவள் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல் கேதரின் அழுத்தி, போன நிமிடம் நடத்தாற்போல் நினைவிற்கு வந்தது.

காதலும், தட்பும் ஒரு மனிதனின் இறுதி நிமிடம் வரை மறக்க முடியாத இருவித பந்தங்கள் என்பது புரிவதாய்!

ஒரு பெருமூச்சுடன் ஊருக்குப் புறப்படத் தயாரானாள் அவள்.

2

அம்பாசமுத்திரத்தில், தர்மாம்பாளின் வீடு, பேத்தி சைத்தவியின் வருகையை எதிர்பார்த்து ஆவலுடன் காத்திருந்தது.

ஒரு மாதமாகப் புத்துணர்வுடன் உலா வருகிறார் தர்மாம் பாள்.

சைத்தவி அவரின் செல்லப் பேத்தி என்பது ஒரு புறமிருந்தாலும், அந்த வீட்டுக்கே ஒரே வாரிக் அவள்தான்!

மூத்தவள் மல்லிகாவிற்குக் குழந்தையாய்... அவள் ஒருத்தி மட்டுமே!

இரண்டாவது மகன் சண்முகத்திற்குக் குழந்தைகள் இல்லை... மூன்றாவது மகள் காஞ்சனா திருமணமே செய்து கொள்ளவில்லை..!

அந்தப் பழங்காலத்து வீட்டை தன் பேத்திக்காகவே வெள்ளையடித்து புதுப்பிக்க ஆரம்பித்தவர், அவள் வந்து தங்கப் போகும் அறையில் ஒரு ஏசியையும் பொருத்தி விட்டார்.

அவளுக்குத் தேவையானவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து வாங்கி வைத்தார் சண்முகம்.

மாமி வளர்மதிக்கும் அவள் செல்லம் என்பதால் ஆவலுடன் அவர்களை வரவேற்கத் தயாரானார் அவர்.

அம்பாசமுத்திரத்தில் இறங்கி பாட்டி வீட்டுக்குக் காரில் செல்லும்போதே, பழைய ஞாபகங்கள் சைத்தவியின் மனதை மயிலிறகாய் வருடின.

சிறு வயதில் விடுமுறையில் வரும் போதெல்லாம் மாமாவுடன் சென்று பொருநை நதிக் கரையில் மணிக் கணக்கில் விளையாடியதும்... அந்த மலைப் படிக்கட்டுகளையே இலையாகப் பயன்படுத்தி மக்கள், உணவு உண்ணுவதை வியப்புடன் கவனித்ததும்... அகத்தியர் கோவிலுக்கும், அருவிக்கும் செல்வதென்றால், ஏதோ செவ்வாய் கிரகத்திற்கே போவது போன்று ஒரு உற்சாகத்துள்ளல் வந்ததும், மறக்க முடியவில்லை.

கோவில் திருவிழாவின்போது, அங்குள்ள தோழிகளுடன் ஊரையே வலம் வந்து ராட்டினம் சுற்றியதும், திருவிழா கடைகளில் தோடு, மணி, ரிப்பன், வளையல்கள் என்ற வாங்கி அடுக்கியதும், நினைவுகளில் உலா வர விட யோரங்கள் கசிந்தன.

இங்கு வழித்த பால்ய நாட்களைத் திரும்பிப் பார்த்தால்... இப்போது அது மூடப்பட்ட ஒரு சொர்க்கப் பாதையாய்..!

நெற்றியைத் தீண்டி, பட்டபட்டென்று உடையும் முடக்கற்றான் காய்களும்... புங்க இலை நாயனங்களி லிருந்து புறப்படும் மெல்லிய இசையும்... மார்கழிப் பனி யில் நனைத்து சிரிக்கும் பூசணிப் பூக்களும்... மறக்க முடியவில்லை.

மனம் இளமைக் காலத்தை எண்ணி ஏங்கியது.

வீரலில் கா் வந்து திற்கும் சப்தம் கேட்டவுடன், தன் வயதை மறந்து ஓடிச் சென்ற தர்மம்பாள், பேத்தியை வாஞ்சையுடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

"ஏன்டா இவ்வளவு இளைச்சிப் போயிட்டே...? முடி பெல்லாம் வெட்டி சின்னதாக்... அமெரிக்காவுக்கு ஏத்த மாதிரி மாறிட்டியா..?" குறையாகக் கேட்டார்.

"பாட்டி... அவ்வளவு நீளமான முடியெல்லாம் அங்கே மெயின்டெய்ன் பண்ண முடியாது... போனி டெயில் போட இதுதான் வசதி... ஆனா, நம்ம பண்பாடு, கலாச்சாரம் இதிலெல்லாம் உங்க பேத்தி எப்பவுமே மாற மாட்டா! ஓகேயா பாட்டி?" என்றபடி அவர் கன்னத்தில் மென்மையாக முத்தமிட்டாள் சைந்தவி.

ஆவலோடு ஓடிவந்து அவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்ட வளம்மதியும், சுவியை பெருமையுடன் ரசித்தார்.

அப்போது சன்முகமும் வந்துவிட, "ஏன் மாமா... சித்தி வரலையா?" அவள் கேட்க, உடனே அவருடைய முகம் தம் சங்கடத்துடன் இறுகியது.

பிறகு, அனைவருக்கும் பழைய கதைகளைப் பேசி முடிக்கவே நேரம் போதவில்லை.

தான் வாங்கி வந்த பொருட்களை எல்லாம் சனி அவர் களிடம் கொடுத்தபோது, எழுந்து உள்ளே சென்ற வளர் மதி அழகிய சில்க் காட்டன் புடவைகளுடன் வந்தார்.

"இதுல உனக்கு எது பிடிச்சிருக்கோ எடுத்துக்க சனி... மீதி இருக்கறதை நானும் அம்மாவும் எடுத்துக்கறோம்."

தனக்கு மிகவும் பிடித்த பிங்க் நிறத்தில் இருந்த புடவையை எடுத்தவள், "இது, தான் எனக்குப் பிடிச் சிருக்கு மாமி! தேங்க்ஸ்.. எனக்குப் பிடிச்ச கலரை ஞாபகம் வச்சிருந்து செலக்ட் பண்ணியிருக்கீங்க!" பிரியமாகக் கூறினாள்.

"நாளைக்குக் கோவில் திருவிழாவுக்கு இதையே கட்டிக்கடா... நம்ம டெய்லர் கிட்ட குடுத்தா ராத்திரியே பிளவுஸ் தச்சுக் குடுத்துடுவாரு!" பாசத்துடன் கூறினார் பாட்டி.

அப்போது வாசலில் யாரோ வருகின்ற சப்தம் கேட்கத் திரும்பியபோது, அங்கு ஜெகதீசனும் வள்ளியும் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

சட்டென்று, சபரீஷின் ஞாபகம் பெரும் தூறலாய் சைத்தவியின் மனதில் விழுந்தது... இதயத்தை சாரலாய் வருட ஆரம்பித்தது!

"வாங்க மாமி" என்று எழுந்தபோது, ஓடி வந்து மல்லி காவை அணைத்துக் கொண்டார் வள்ளி.

இருவரும் பால்ய காலத்திலிருந்தே தோழிகள்!

மல்லிகா திருமணம் முடித்து சென்னைக்குச் சென்று விட, வள்ளி தன் மாமாவையே மனந்து கொண்டதால், அதே ஊரிலிருந்தாள்.

அதே தெருவில் இருப்பதால் மல்லிகா விடுமுறைக்கு வரும்போதெல்லாம் இருவரும் சத்தித்து பழைய நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள்.

வளர்மதி உள்ளே சென்று எல்லோருக்கும் டிபன் எடுத்து வந்து தந்தாள்.

"என்னம்மா சவி? எங்களை எல்லாம் மறந்துட்டியா?" என்று விசாரித்தாள் ஜெகதீசன்.

"எப்படி மாமா உங்களை மறக்க முடியும்..! உங்க எல்லாரையும் அடிக்கடி நினைச்சிப்பேன்."

சிறு முறுவனுடன் கூறிய சைந்தவியின் மனதில், மறக்க முடியாமல் சபீஷின் நினைவுகள் மையம் கொள்ள ஆரம்பித்தன.

பிறகு, வள்ளி அமெரிக்காவைப் பற்றியும் விசாரிக்க ஆவனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்!

தீண்ட தோம் கழித்து அவர்கள் கிளம்பிய மறு நிமிடமே அவளுக்கு தனிமை மிகவும் தேவையாய்!

பெரியவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று பின்புறத் தோட்டத்திற்குச் சென்றபோது, மூச்சு முட்டு வதைப் போல் அவன் ஞாபகங்கள் மனதிற்குள் நிரம்பின.

அவனைப் பார்த்த முதல் நிமிஷம்... ஒரு தேவ நிமிஷ மாய்!

நெஞ்சத்துக்குள் ஊடுருவி மெல்லக் கொல்லும் தோயாய்... காதல் அவளை ஆக்ரமித்தது!

தனக்கெனவே பிறந்தவனை... ஒரு சோகத் தருணத் தில் தான் பிரிந்து சென்ற நிமிடம்... நேற்று நடந்தது போல்...!

ஒசையின்றி, மனதிற்குள் வானவில்லின் வர்ணங்களை வரைய ஆரம்பித்தது... இன்னும் வாடாதிருந்த காதல்!

சின்னக் குழந்தையொன்று, தன் கைக்குள் ஈரச் சத சதப்புடன் பத்திரமாய் பதுக்கி வைத்திருக்கும் மிட்டாய் பேஸ், மனம் அவன் நினைவுகளை ஒளித்து வைத்திருப்பது புரிந்தது.

3

முதன் முதலில் அவனைப் பார்த்த நினைவு, அலையாய் பரவியது.

மென் சோகத்துடன் மனதில் புகுந்தன, பழைய ஞாபகங்கள்!

அப்போது, சைந்தவிக்கு பத்தொன்பது வயதிருக்கும்... அவள், சென்னையில் கேட்டரிங் டெக்னாலஜி படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

எந்த நேரமும் இதழ்களிலிருந்து நீங்காத புன்னகையும், குறும்பும் துடுக்குத் தனமும் நிறைந்தவள் அவள்.

சிறு விஷயங்களிலெல்லாம் கூட வாழ்க்கையின் கவாரசியம் நிறைந்திருப்பதாகக் கூறி எல்லாவற்றையும் ரசனையுடன் ஏற்றுக் கொள்பவள்.

அவளும், பக்கத்து வீட்டு ராதாவும் இணை பிரியாத தோழிகள்!

ராதா வேறு சகம்... மிகவும் அமைதியான சென்சிடீவான பெண்...!

ஒரு நாள் அவளைக் கல்லூரிக்கு அழைத்துச் செல்ல, அவளுடைய வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோதுதான், சபரிஷ சந்தித்தாள் சவி.

எப்போதும் போல் இயல்பாக "ராதா..." என்று அழைத்த படி உள்ளே சென்றபோது, ஹாலில் அமர்ந்திருந்தான் அந்தப் புதிய இளைஞன்!

அவளைக் கண்டதும் அவன் பார்வை கூர்மையாக உரச, சட்டென்று ஒரு விதக் கூச்சம் வந்து அவளைத் தழுவினது.

"சரி... நான்... ராதாவோட ஃப்ரெண்ட்..." தடுமாறிய வள் சமாளிக்கும் முன்பே ராதாவின் அண்ணன் பாலாஜி அங்கு வந்து விட்டான்.

"வாம்மா சவி... ராதுக்கு உடம்பு சரியில்லை... அதான் படுத்திருக்கா... இன்னிக்கு காலேஜுக்கு மட்டம்தான் போயிருக்கு..." என்றான்.

"சரிண்ணா...! நான் அவளைப் போய்ப் பாக்கறேன்" என்று உள்ளே சென்றபோது ராதா ஒய்ந்து போய் படுத்திருந்தாள்.

"சரிடி... இன்னிக்கு டெஸ்ட் வேற இருக்கு... என் ணால வர முடியாது... நீ எப்படி தனியா போவே..?" தவிப்புடன் கேட்டாள்.

"அதுமாதிரி என்னடி? நீ உடம்பைப் பாத்துக்க... நான் போய்ட்டு வரேன்..." என்று கிளம்பியவளைத் தடுத்தான் பாலாஜி.

"ஒரு நிமிஷம் சவி... இவன் என் ஃப்ரெண்ட் சபரிஷ்... இவனும் சிவில் இஞ்சினியர்தான்... பெரிய ஃப்ளாட் பிரமோட்டர். இங்கே குடியிருக்க ஒரு வீடு தேடிட்டிருக்கான்" என்று அறிமுகப்படுத்தினான்.

"இவரே ஒரு ஃப்ளாட் பிரமோட்டர்கிறீங்க..? இவருக்கு வீடு வேணுமா? ஏன்... தான் கட்டின வீட்டிலக் குடியிருக்க அவருக்கே பயமா?" சட்டென்று கேலியாகக் கேட்டு விட்டாள் சவி.

உடனே முகம் இறுகிவிட, விறைப்புடன் நியிர்த்தான் அவன்.

"ஒரு நிமிஷம்! உங்க காலேஜ் பக்கத்திலிருக்கிற புது பில்டிங்குட நாங்க கன்ஸ்ட்ரக்ட் பண்ணினதுதான்... அங்கே ஒரு சாஃப்ட்வேர் கம்பெனி நடக்குது... அதுக்காக அங்கே வந்து நான் குடியிருக்க முடியுமா?.. ம்..?" ஏளனத் துடன் வந்தது அவன் குரல்.

தன் அதிகப்பிரசங்கித்தனம் புரிந்து அமைதியானவள், அவனுக்கு பதிலொன்றும் கூறாமல் "நான் வரேண்ணா! டைம் ஆயிடுச்சி..." என்று கிளம்பினாள்.

"இரும்மா... காலேஜுக்கு லேட்டாயிடுச்சே... தனியா எப்படிப் போவே... நம்ம சபரி காரில்தான் வந்திருக்கான்.. இப்போ, உன் காலேஜுக்குப் பக்கத்துல இருக்கிற அந்த சாஃப்ட்வேர் கம்பெனிக்குத்தான் போறான்... நீயும் அவனோடவே போயிடும்மா!"

"இல்லைண்ணா.... வேணாம்..." பதட்டத்துடன் கூறியவளை ஒரு நொடி சோம்பலான விழிகளால் அள வெடுத்தான் சபரிஷ்.

பிறகு "நான் என்ன... உன்னைக் கடிச்சித் தின்னுடு வேன்னு பயமா! ம்... அவ்வளவு பயம் இருந்தா வேணாம்... இல்லை... இவ்வளவு பச்சளாலிட்டியா இருக்கானே... நம்மளை அறியாம இவன்கிட்ட மயங்கிடுவோமோன்னு தயக்கமா?" உதடுகளை கேலியாகச் சுழித்தபடி கேட்டான்.

சட்டென்று அவளுக்குள் கோபம் ஊற்றெடுத்தது.

"ம்... னனக்கென்ன பயம்? நான் அவரோடவே போறேன் பாலுண்ணா!" என்றபடி அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் சவி.

காரில் பின்புறம் ஏறியவளையே வித்தியாசமாகப் பார்த்தவள், பிறகு முன் கதவைத் திறந்து அமர்ந்து காணரச் செலுத்த ஆரம்பித்தாள்.

"ம்... பாக்கறவங்களுக்கு என்னமோ நீ இந்தக் காரோட ஒன் மாதிரியும் என்னைப் பார்த்தா ஏதோ ஒரு டிரைவர் மாதிரியும் தெரியப் போகுது" குறும்புடன் வந்தது அவன் குரல்.

அவனுக்குப் பதில் கூற விருப்பமின்றி, ஐன்னல் வழியே வெளியே பார்க்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

பிறகும் மௌனமாகவே வந்தவள், கல்லூரிக்கு எதிரில் காரை நிறுத்தியவுடன், இறங்கி "தேங்க்ஸ்" என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காமல் உள்ளே சென்றாள்.

விழிகள் அவள் செல்லும் திசையில் தொடர, அவன் இதழோம் குறுகுறுப்பாய் ஒரு புன்னகை வந்து, ஏனோ இதமாய் ஒட்டிக் கொண்டது.

மறுநாள் ராதாவிடம் பேசியபடி பஸ் ஸ்டாப்பிற்கு வந்தபோதுதான், அவனை மீண்டும் சந்தித்தாள் அவள்.

அவர்களருகே சபரீஷ் காரை நிறுத்தியவுடன் ராதா புன்னகையுடன் அருகில் செல்ல, "கமான்... கெட் இன்" என்றான் சபரீஷ். ஒரு வசீகரப் புன்னகையுடன்!

உடனே ஆவலுடன் திரும்பி தன்னைப் பார்த்த ராதுவிடம், "நீ வேணா போ... நான் பஸ்ஸுல போய்க் கறேன்" தீர்மானமாகக் கூறினாள் சவி.

உடனே ராதுவின் முகம் கருங்கியது.

"சாரி... நாங்க பஸ்ஸிலேயே போயிடுறோம்..." என்றான்.

"உங்களை, நான் என்ன தூக்கியா சுமக்கப் போறேன்... கார் சும்மா தானே போகுது... அதான் கூப்பிட்டேன்" என்றான் சபரீஷ் சைந்தவியையே ஊடுருவியபடி!

அவனிடம் திரும்பியவள், "நாங்க எப்படியாவது பஸ்ஸிலே ஏறிப் போயிடுவோம்... ஆணா பாவம். அதோ திக்கறாங்க பாருங்க, அந்தத் தாத்தாவும் பாட்டியும்.. அவங்களை மாதிரி கஷ்டப்படறவங்களை ஏத்திட்டுப் போனா உதவி செஞ்ச மாதிரியும் இருக்கும்.. ஒரு மனிதாபிமானமாவும் இருக்கும்... அதைச் செய்யலாமே!" சுழித்த உதடுகளுடன் கூர்மையாகக் கூறினாள்.

அவள் எதிர்பாராத விதமாக சட்டென்று காரிலிருந்து இறங்கினாள் அவள்.

"ஓயெஸ்... எப்பவுமே எனக்கு சோஷியல் சர்வீஸ்னா ரொம்பப் பிடிக்கும்... நீங்க சொன்ன மாதிரியே செஞ்சிட்டாப் போச்சு!" என்றபடி அவர்களிடம் சென்று பேசி, தன் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

அவளுக்குள் தாங்க முடியாத ஆச்சர்யம்!

தான் கூறியதைக் கேட்டதும் வழிசலாக ஏதாவது கூறிவிட்டு விலகிச் சென்று விடுவானென்று பார்த்தால், கம்பீரமான ஒரு வித தியிர்ப்புடன் அவள் கூறியதை ஏற்று அவன் நடந்து கொண்ட விதம் அவளை மிகவும் பாதிப்பதாய்!

“என்டி இப்படி பண்ணினே...? அண்ணாவோட சம்பந்தம்தானே! பேசாம ஏறிப் போயிருந்திருக்கலாம்... இப்பப் பாரு இந்த வேகாத வெயில்லே பஸ்ஸுக்குக் காத்திட்டிருக்க வேண்டியிருக்கு!”

“ஏய்... நீ கம்மா இரு! இவங்களுக்கெல்லாம் இடம் கொடுத்தா அவ்வளவுதான்... அப்புறம் இதே பழக்கமா வெச்சிப்பாங்க... முதல்லயே கட் பண்ணிடணும்..” என்றாலும் அவளை நிஜமாகவே மனதிலிருந்து அவளால் ஒதுக்க முடியவில்லை.

திடீரென்று, எதிரே கூட்டமாய் ஒரு ஊர்வலம் வர ஆரம்பித்தது.

தம்மைக் காத்தருளும் கடவுளையே பாதுகாக்க, போலீஸ் பந்தோபஸ்துடன் சென்று கொண்டிருந்த தேர் ஊர்வலம், சுவியின் மனதில் சிரிப்பை வரவழைத்தது.

“என்னடி நீயா சிரிச்சிக்கறே?” கேட்ட ராதுவிடம் தன் மனதில் தோன்றியதை அவள் கூற, ராது முறைத்தாள்.

“உன்னைத் திருத்தவே முடியாதுடி” சலிப்புடன் கூறியபடி அவள் திரும்பிக் கொள்ள, திடீரென்று வானம் இருட்ட ஆரம்பித்தது.

வானில் நிறம் மாறிய மேகத்தைக் கண்டவுடன், பாதை போரக் கூடகள் இடம் பெயர ஆரம்பித்தன.

சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு நெருப்பாய் காய்த்த குரியன், திடீரென்று கார்க்கேக் கூட்டத்துக்குள் மறைய, குளிர்ந்த காற்றும், மண் வாசனையும் ககமாய் நாசியை வருடின.

நிமிடத்துக்கொருமுறை நிறம் மாறும் வானத்தையே அண்ணாந்து பார்த்து ரசித்தபடி, மெலிதாய் தூற ஆரம் பித்த மழைத் துளிகளை உள்ளங்கைகளில் உற்சாகத்துடன் ஏந்த ஆரம்பித்தாள் சைந்தவி!

4

அன்று மாலை, அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தான் பாலாஜி.

சுவியின் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் மனைவி மல்லிகாவின் தோழி என்பதால் அந்த வீட்டு மாடி போர்ஷனை தன் நண்ப னுக்குப் பேசி முடிக்க ஏற்பாடு செய்ய வந்திருப்பதாகக் கூறினான்.

நாளைக்குத் தன் நண்பன் சபரீஷை அழைத்து வருவதாகவும், வீட்டைப் பேசி முடித்து வைக்கும்படியும் கூறிவிட்டுக் கிளம்பினான்.

அவன் சென்ற பிறகு, “போச்சடா... வேலியில போற ஒணானை அப்படின்னு ஏதோ பழமொழி சொல்வாங்க... அம்மா இதிலெல்லாம் நீங்க தலையிடாதீங்க... எனக் கென்னவோ அந்த சபரீஷைப் பார்த்தா ரொம்பத் தியிர் பிடிச்ச ஆளாத் தெரியுது” யோசனையுடன் கூறினான் அவன்.

"சவி... நமக்கு முன்னே பின்னே தெரியாதவங்களைப் பத்தி அப்படி எல்லாம் பேசக் கூடாது..." கண்டித்தார் மல்லிகா.

"ப்ச.. போங்கம்மா.. நான் சொன்னா எதையும் கேக்க மாட்டங்க... ஏன்... அந்த சபரீஷ் ஏதாவது ஹோட்டல்லே தங்க வேண்டியது தானே?"

"அதெல்லாம் நமக்கு எதுக்கு... அது அவங்க இஷ்டம்... அந்தப் பையன் ஹாஸ்டல்லேயே வளர்ந்தவராம்... அம்மா அப்பா ஊரிலே இருக்காங்களாம்... பெரிய விவசாயக் குடும்பமாம்..!"

"ஒரு வீடு எடுத்துத் தங்கி சமையலுக்கும் ஆள் போட்டுக்கலாண்டு முடிவெடுத்துருக்காராம்... ஏதோ நம்மால முடிஞ்ச உதவி... அதுக்கு ஏன் நீ இவ்வளவு கோபப் படறே...?"

"இல்லை நாம என்ன வீடு புரோக்கரானனு யோசிச்சேன்... அதான்."

அவள்குறி முடிக்கும் முன்பே, "ஒரு வீடு பாத்து முடிச்சிக் குடுக்கணும்னா வீடு புரோக்கராதான் இருக்கணும்விற அவசியமில்லை... நல்ல ஃப்ரெண்டாக் கூட இருக்கலாம்..." இடைமறித்தது ஒரு கம்பீரக் குரல்!

இருவரும் திரும்பியபோது, அங்கு சபரீஷ் நின்றிருந்தான்.

அருகில் தின்றிருந்த பாலாஜி, தாம் சங்கடத்துடன் வேகமாக முன்னால் வந்தான்.

"இவன்தான் ஆன்ட்டி சபரீஷ்... ஏன் ஃப்ரெண்ட்... இன்னிக்கே வந்துட்டான்" என்று அவரிடம் அறிமுகப் படுத்தினான்.

"ஆன்ட்டி... உங்களை நான் எங்கேயோ பாத்திருக்கேன்... ம்... நீங்க அம்பா சமுத்திரமா?" சபரீஷ் ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

"ஆமாம்... நீங்களும் அந்த ஊரா... என்னை எப்படித் தெரியும்..." யோசனையுடன் கேட்டார் மல்லிகா.

"நான்... எங்கப்பா பேரு ஜகதீசன்... அம்மா வள்ளி... அவங்களோட, ஒரு போட்டோவுல நீங்களும் இருந்ததா ஞாபகம்!"

"நீ... வள்ளியோட பையனா? சின்ன வயசுலப் பாத்தது... ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு... நானும் உங்கம்மாவும் ரொம்பக்ளோஸ் ப்ரெண்ட்ஸ்... நீ ஹாஸ்டல்லேயே இருந்ததாலே, ஊருக்கு வரப்பகூட நான் உன்னைப் பாத்த தில்லை."

தங்கள் ஊரிலிருந்து வந்திருக்கும் ஒருவனை... அதுவும் தன் தோழியின் மகனைக் கண்டதும், மிகவும் நெகிழ்ந்து போய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார் மல்லிகா.

அதைக் கண்டு, தோளை அலட்சியமாகக் குலுக்கிய படி எழுந்து சென்ற சவியையே யோசனையுடன் தொடர்ந்தன, சபரீஷின் விழிகள்!

பிறகு, அவன் அவர்களின் பக்கத்து வீட்டிற்கே குடிவந்துவிட, சவி அவனை அடிக்கடி சந்திக்கும் வாய்ப்புகள் ஏற்பட ஆரம்பித்தன.

கல்லூரி செல்லும்போதும், ராதுவின் வீட்டிலும், அடிக் கடி தென்பட ஆரம்பித்தான் அவன்.

நாட்கள் மாதங்களாகி விரைய ஒரு நாள் ராதுவுடன் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் சவி.

அப்போது அங்கு வந்த பாலாஜி மிகவும் சோர்வாகத் தெரிந்தான்.

"ஏண்ணா, ரொம்ப டல்லாத் தெரியதே?"

ராது விசரித்தபோது "வழியில் ஒரு ஆக்சிடெண்ட்மா" என்றான் அவன் மெல்லிய குரலில்!

"யாருக்குண்ணா!" பதறி எழுந்தவர்களை அமைதிப் படுத்தியவன், "யாரோ ஒரு லாரிக்காரன் ஒரு ஆளை அடிச்சிட்டுப் போயிட்டான்... ரோட்டில் எல்லாரும் வேடிக்கை பாத்துட்டிருந்தாங்க.. எனக்கு என்ன பன்ற துன்னே புரியலை... கண்ணுக்கு முன்னாடி நடந்த அந்த கோரத்தைப் பார்த்து அதிர்ச்சியா தின்னுட்டேன்..."

"அப்பதான் நம்ம சபரி வந்தான்... உடனே அவரைத் தன் கார்லே தூக்கிப் போட்டுட்டு என்னையும் ஏத்திக் கிட்டு ஹாஸ்பிடல்லே போய் அட்மிட் பண்ணினான். அப்புறம் அவருக்கு உடனே ரத்தம் தேவையா இருந்தது... அதிர்ஷ்ட வசமா எங்க ரெண்டு பேரு ரத்தமுமே அந்த பேஷண்ட்டோட மாட்ச் ஆச்சு! ரெண்டு பேருமே குடுத்தோம்.

"அவன் எப்பவுமே இப்படித்தான்! யாராவது கஷ்டப் பட்டா அவனால தாங்க முடியாது. டயர்டா இருக்கு! ஏதாவது சாப்பிடக் குடு ராது..." என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றான் அவன்.

மறுகணமே, சபரிவின் முகம் அவள் கண் முன் வந்தது.

அன்று அவள் கிண்டல் செய்தபோதும், காரில் அந்த வயதான தம்பதியினரை வேறு வழியின்றி ஏற்றிச்

சென்றபோதும், அவனைப் பற்றி ஏளனமாக எண்ணிய மனது, இன்று அவனுடைய மனிதாபிமானத்தால் நெகிழ்ந்து போனது.

"என்னடி... இப்ப என்ன சொல்றே சபரிஷெப் பத்தி...! அன்னிக்கு நான் சொன்னவுடனேயே அண்ணா சொன்னாரு... அவருக்கு மத்தவங்களுக்கு உதவுற குணம் அதிகம்னு... மனிதாபிமானம், கருணைங்கிற விஷயத்துக்கு எல்லாம் அவர்கிட்டதான் அர்த்தம் தெரிஞ்சுக் கணும்னு! ஹி இஸ் எ ஹெவன் லைக் பர்ஸன் தெரியுமா? உன் கிண்டல் கேலியெல்லாம் இனிமே நிறுத்திக்கோ!"

"சரிம்மா மகாராணி! நீங்க போய் பாலுண்ணாவைக் கவனிங்க... நான் படிக்கிறேன்" என்றபடி யோசனையி லாழ்ந்தாள் அவள்.

தான் அவனைப் பற்றி கணித்தது தவறோ என்று முதன் முதலாகத் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

பிறகு வந்த நாட்களில், அவன் இரு குடும்பத்திற்கும் இன்றியமையாதவனாக ஆகிப் போனான்.

ஆனால், அவனுக்கும் தனக்குமிடையே ஏதோ ஒரு பனிப் போரை... மெல்லிய இரும்புத் திரையை உணர்ந்தாள் சவி.

அவன் மூலமாக அடிக்கடி தன் தோழியிடம் பேச ஆரம்பித்தார் மல்லிகா.

ஞாயிறு மதியம், அவள் வீட்டிலிருந்தோ, அல்லது ராதுவின் வீட்டிலிருந்தோ அவனுக்கு மதிய சாப்பாடு சென்று விடும்.

சைத்தவிக்குத் தான், தன் தாய் அவனிடம் காட்டுகின்ற பரிவும் அக்கறையும் பெரும் பொறாமையைத் தூண்டு வதாய்!

ஒரு நாள் மூன்று பேரும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, இலகுவான கேலியுடன் அவன் கேட்டு விட்டான்.

“ஏன் ஆன்ட்டி... அங்கிள் ரொம்பக் கோபக்காரரா?” மெதுவாக விசாரித்தான்.

டி.வி.யில் ஆழ்ந்திருந்த சனி திரும்பி அவனைப் பார்த்தபோது, அவன் முகத்தில் எந்த உணர்ச்சியும் தெரிய வில்லை.

“ஆமாம்... ஏன் கேக்கறே?” மல்லிகா இயல்பாகக் கேட்டாள்.

“கம்மாதான் ஆன்ட்டி... எப்பவுமே பசங்களுக்கு, அப்பா இல்லைன்னா அம்மாவோட குணம் தானே வரும்... நீங்க ரொம்பப் பொறுமையானவங்களா, மென்மையானவங்களாத் தெரியறீங்க... அதான் கேட்டேன்” என்றபோது அவன் உதட்டோரம் குறும்பாய் துடித்து கண்ணோரங்கள் கேலியில் கருங்கின.

அதைக் கண்டதும் முகம் கருங்கிவிட எழுந்த சைந்தவி, வேகமாகத் தன் அறைக்குள் சென்று விட்டாள்.

இருவருக்குமிடையே நடந்த அந்த மெளனப் போரை அறியாத மல்லிகா, கவாரசியமாகத் தங்கள் ஊரைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

ஐன்னல் வழியே இரவு வானத்தை அவள் நோக்கிய போது, வெண் பூக்களுக்கு சிறகு கட்டிப் பறக்கச் செய்ததைப் போல், வானில் மேகங்கள் மிதந்து கொண் டிருந்தன.

தொடுவானம் என்பது பூமியைத் தொட்டுக் கொண்டே இருப்பது போல் ஒருவித மாயையை ஏற்படுத்தும்... ஆனால் தொடாது!

அதைப் போல், அவன் நினைவுகள் அவனைத் தீண்டியும் தீண்டாமலும் இம்சை செய்தன.

கடும் நிலவாய், அவள் முகம் தகித்தது.

5

அறைக்குள் வந்த பிறகும் தனிமையில் மனதின் ஜ்வாலைகள் அடங்க மறுத்தன.

தன்னை அவன் மறைமுகமாகக் கேலி செய்தது, கள்ளென்று ஒரு கோபத்தை வரவழைத்தது.

பிறகு அவன் சென்றவுடன் தாயிடம் வந்தவன், “ஏம்மா... எப்பப் பார்த்தாலும் அந்த சபரீஷ் இங்கே வராரு... என்னால நிம்மதியா டி.வி. பாக்கவே முடியறதில்லை... சே!” என்றபடி தொப்பென்று சோபாவில் அமர்ந்தான்.

“சாரி... இனிமே நீங்க டி.வி. பாக்கறதை நான் டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன்...” பின்புறம் சபரீஷின் ஆழ்ந்த குரல் சிறு கோபம் கலந்து ஒலித்தது.

வேகமாக எழுந்தவன் தர்மசங்கடத்துடன் பேச முயலும் போதே, “ஆன்ட்டி... அம்மா உங்களுக்கும் ஒரு லெட்டர் போட்டிருந்தாங்க... அதக் குடுக்க மறந்துட்டேன்... இந்தாங்க...” என்றவன் விருட்டென்று வெளியேறி விட் டான்.

கோபமாகத் திரும்பிய மல்லிகா, "நான் உனக்கு ரொம்பச் செல்லம் குடுத்து கெடுத்துட்டேன்னு நினைக்கிறேன் சனி! வீட்டுக்கு ஒரே குழந்தைன்னு எல்லாருமே தப்பு பண்ணிட்டோம்... வீட்டுக்கு வந்தவங்க கிட்ட எப்படி நடத்துக்கணும்கிற சாதாரண மேனார்ஸ் கூட உனக்குத் தெரியலையே?" வருத்தத்துடன் கடிந்துவிட்டு வேகமாக உள்ளே சென்றார்.

அவன் மனதிற்குள், எதுவோ இறுகப் பிசைவதுபோல்!

இதுவரை, தான் இதுபோல் யாரிடமும் நடந்து கொண்ட தில்லை என்ற உண்மை மனதில் உரைக்க "சாரிம்மா..." என்று அவரிடம் முணுமுணுத்துவிட்டுப் பின்புறம் சென்றான்.

தோட்டத்தில் துணி துவைக்கும் கல் மீது அமர்ந்து வானத்தை நியிர்ந்து பார்த்தபோது, பக்கத்து வீட்டு மாடி ஜன்னலில் வெளிச்சம் தெரிந்தது.

தான் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறோம் என்ற கேள்விக்கு பதில் தெரியாமல் அமர்ந்திருந்தபோதுதான், யாரோ உற்றுப் பார்க்கின்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

மெல்ல நியிர்ந்தால், ஜன்னல் வழியே அவளையே ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தான் சபரீஷ்.

அவள் தன்னைப் பார்ப்பதைக் கண்டதும், கேலியாக தெற்றியில் கை வைத்து ஒரு சல்லூட் வைத்துவிட்டு விலகிப் போனாள்.

நெஞ்சம் போர்க்களமாயிருந்தது..!

தனக்குள்ளேயே சென்று பார்த்ததில், பல விநோத உணர்வுகள் தலை தூக்குவது புரிந்தது.

அந்தக் குறும்பு பார்வையினால் இதயக் கரையில் எழுந்த தவிப்பலைகள், வெகு நேரம் அடங்க மறுத்தன! உள்ளுக்குள்... குறுகுறுப்பாய், உணர்வுகளின் கண்ணா மூச்சி ஆட்டம்!

சட்டென்று தலையைக் குலுக்கிவிட்டு உள்ளே வந்தாள் அவள்.

* * *

அடுத்த வாரம் ஊரிலிருந்து வரப் போவதாக சபரீஷின் தாய் வள்ளி கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

அந்த வாரக் கடைசியில், அனைவரும் குடும்பத்துடன் எங்காவது சென்று வரலாமா என்று கேட்டிருந்தார்.

பிறகு போனில் பேசிய சபரீஷ், மகாபலிபுரத்திற்குச் சென்று தங்கிவிட்டு, கடற்கரைக்குப் போகலாமென்று திட்டமிட்டிருப்பதாகக் கூறினான்.

மல்லிகா எல்லாவற்றையும் அவளிடம் கூறியபோது, "நான் வரலைம்மா... அது உங்க ஃப்ரெண்ட் சர்க்கிள்... நீங்க போயிட்டு வாங்க..." உதடுகளைச் சுழித்தபடி வீம்புடன் கூறிவிட்டு சனி உள்ளே சென்று விட்டாள்.

தன் மகளின் புதிய போக்கும் மாற்றமும் புரியாமல் திகைத்து நின்றார் மல்லிகா!

எங்காவது வெளியில் செல்ல வேண்டுமென்றால் குதித்துக் கொண்டு கிளம்புவள் அவள்தான்...

இன்று ஏன் இப்படி என்று அலை பாய்ந்த மனதை அடக்கி, அவளை விட்டுத்தான் பிடிக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார் மல்லிகா.

அங்க வாரத்தில் ஒரு நாள் பஸ் ஸ்டிரைக் என்பதால், அவளும் ராஜுவும் ஆட்டோவில் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென்று வேகமாக எதிரில் வந்த ஒரு ஆட்டோ பஸ் ஸ்டாப்பில் தின்றிருந்த ஒரு பெண்ணருகில் நின்றுவிட, உள்ளே அமர்ந்திருந்த ரௌடிகளில் ஒருவன் அவளுடைய துப்பட்டாவைப் பிடித்து இழுத்து வம்பு செய்ய ஆரம்பித்தான்.

பதைப்புடன் ஆட்டோவைவிட்டு இறங்கி அந்தப் பெண்ணிற்கு உதவி செய்ய முயன்ற சவியை இழுத்துப் பிடித்து அமர்ந்தி விட்டாள் ராது.

அருகில் தின்றிருந்த ஒருவர்கூட உதவி செய்ய முன் வராதபோது அந்த ஆட்டோ கிளம்ப, துப்பட்டாவை அவள் இழுத்ததினால் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு அந்தப் பெண் தரையில் அலங்கோலமாய் விழுந்தாள்.

சட்டென்று ஆட்டோ கிளம்பிவிட, அந்தப் பெண் காடுமுாடான தாச்சாலையில் இழுத்துச் செல்லப்பட, அனைவரின் இதயமும் ஒரு கணம் இயக்கத்தை நிறுத்தியது... பட்டப்பாய் அந்தப் பெண்ணின் நிலை கண்டு தவித்தது.

"டிரைவர்... நீங்க ஆட்டோவை எடுங்க... இல்லைன்னா இவ ஏதாவது ஆபத்தில் மாட்டிப்பா..." தவிப்புடன் வேகமாகக் கூறினாள் ராது.

"ஏய்... என்னை விடு... கண்ணுக்கு முன்னாடி நம்மை மீதிரி ஒரு பொண்ணுக்கு இப்படி ஒரு அநியாயம் நடக்குது... அதப் பாத்துட்டு கம்மாப் போகச் சொல்றியா?" சினத்துடன் பட்டத்தாள் சவி.

"சவி! சொன்னப் புரிஞ்சிக்க மாட்டியா? இத்தனை பேர் பாத்துட்டு கம்மா தானே இருக்காங்க... அதிலயும்

எத்தனை ஆம்பிளைங்க இருக்காங்க... அவங்கல்லாம் ரௌடிகங்க... அவங்களை எதுத்தா நமக்கும் இதே கதி தான்... நமக்காகவும் யாரும் வர மாட்டாங்க...

"டிரைவர்... நீங்க கிளம்புங்க..." பயத்துடனும், உறுதியாகவும் வந்தது ராதுவின் குரல்!

அவர்களுடைய ஆட்டோவும் எதிர்த் திசையில் வேகமாய்க் காற்றைக் கிழித்துச் செல்ல, குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள் சைந்தவி.

கண் முன்னால் இப்படி ஒரு அநியாயம் நடந்தும் அதை எதிர்க்க முடியவில்லையே என்ற பரிதவிப்பு அவளைப் பலமாய்த் தாக்கியது... தன் மேலேயே வெறுப்பு வந்தது..!

மலர்களை மொட்டிலேயே கருகச் செய்யும் கொடுமையா ஈவ் டீசிங் என்பது... இதுவே தங்களுடைய சகோதரி என்றால் இப்படிச் செய்ய அந்த அயோக்கியனுக்கு மனம் வருமா...? பூப்போன்ற அந்தச் சிறு பெண்ணை அப்படித் தரதரவென்று இழுத்துச் செல்ல எப்படித் துணிந்தான் அவன்!

மனதிற்குள் பல கேள்விகள் பூதாகரமாக எழுந்து அவளை வதைக்க ஆரம்பித்தன.

வீட்டிற்கு வந்ததுமே தன் தாயிடம் எல்லாவற்றையும் கூறி அழுதவளுக்கு, அன்றிரவே காய்ச்சல் வந்து விட்டது...

மாத்திரை போட்டுக் கொண்டு படுத்தவளுக்கு இர வெல்லாம் அதே நினைவுகள்.. தீக்கனவுகள்!

பதைப்புடன் அலறியபடி எழுந்து அவள் அமர்ந்த போது, மனதிற்குள் என்னுயில்லாது புதிதாய் ஒரு பயம் தாக்க கதவைத் திறந்து ஓடி வந்தார் மல்லிகா.

அலைப்புறுதலுடன் தெரிந்த மகளை ஆறுதல் படுத்தியவர், அவனுடைய அறையிலேயே உறங்கி விட்டார். அன்றிரவு முழுவதும், சவியால் இயல்பாக உறங்கவே முடியவில்லை.

அந்தப் பெண்ணிற்கு திகழ்ந்த கொடூர வெறியாட்டம் அவள் மனக் கண்ணில் நிழற் படமாய்... நெருப்புப் பந்தாய்... பலமாய் ஆழ்மன வெளியை தகிக்கச் செய்தன.

அந்த கோரக் களவுகளின் பாதிப்பால் நிலை குலைந்து அலற ஆரம்பித்தாள் அவள்.

சட்டென்று விழிப்பு வந்து எழுந்தபோது, இதயம் சிறகாய் படபடத்தது.

உடனே பதறி எழுந்து அமர்ந்த மல்லிகா, அவளை ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டார்... தோளில் சாய்த்து சமாதானப்படுத்தினார்.

பிறகு, மெதுவாக அலைப்புறுதல் குறைந்து உறங்க ஆரம்பித்தாள், அவள்!

எந்த ஒரு தவறுக்கும், தண்டனையைக் கடுமையாக்கி னால்தான் குற்றங்கள் குறையுமோ என்றெண்ணியபடி உறக்கத்தைத் தழுவினார் மல்லிகா.

6

கிரீஸையில் வெகு நேரம் கழித்து விழித்தபோதும், நேற்றைய தினைவுகள் அவளைப் பெரிதும் அலைக்க வழித்தன.

அன்று, சவி கல்லூரிக்குச் செல்லவில்லை.

காபி அருந்தியபடி டி.வி.யின் முன் அமர்ந்திருந்த போது, ஈவ் டிசிங்கிற்கு ஆளான அந்தப் பெண் ஐ.சி.யு.வில் உயிருக்குப் போராடியபடி இருப்பதாகவும், சம்பந்தப் பட்ட ஆட்களைத் தேடி வருவதாகவும் செய்தியில் கூறினாள்.

நெஞ்சம் முழுவதும் சொல்லொணாத வேதனையில் தீயாய் தகித்தது.

மனதை மாற்றிக் கொள்ள எண்ணி, செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றலாமென்று முன்புறத் தோட்டத்திற்கு வந்தாள் சவி.

அப்போதுதான் பக்கத்து வீட்டில் போலீஸ் ஜீப் ஒன்று நின்றிருப்பது தெரிந்தது.

உள்ளே வந்த வேலைக்காரி, "ஏம்மா! நேத்து ஒரு காலேஜ் பொண்ணை சாகடிக்கப் பாத்ராங்களாமே... அது பத்தி விசாரிக்க போலீஸ் வந்திருக்கு... நம்ம பக்கத்து வீட்டு சபரி தம்பிய விசாரிக்கறாங்க..." கிககிகவென்று கூறினாள்.

"அவரை ஏன்... நான் தான் அந்த ரவுடிகளைப் பாத் நேனே..." என்றவள், தான் தைட்டி அணிந்திருப்பதைக் கூட உணராமல் வேகமாக அவனுடைய வீட்டிற்கு ஓடினாள்.

சபரீஷிடம் பேசியபடி வெளியே வந்த இன்ஸ்பெக்டரிடம், "சார்... நான் அந்த ரௌடிகளை, அயோக்கியன் களைப் பாத்நேன்... என்னால அவங்களை அடையாளம் காட்ட முடியும்... இவர் எந்தத் தப்பும் பண்ணலை..." தவிப்புடன் கூறினாள்.

உடனே புன்னகைத்தவர், "நீங்க தப்பா புரிஞ்சுக்கிட்டீங்க! இவரை நாங்க சந்தேகப்பட்டு விசாரிக்க வரலை... தேத்து அந்தப் பொண்ணைப் பத்திச் சொல்லி, அந்த ஆட்போவோட தம்பரை நோட் பண்ணி அவனுங்களைப் பிடிச்சிக் குடுத்தே இவர்தான்! அது சம்பந்தமா கோர்ட் டுல சாட்சி சொல்ல வர வேண்டியிருக்கும்னு சொல்லத் தான் நான் வத்தேன்... பரவாயில்லை... இப்ப இன்னொரு சாட்சியும் கிடைக்கும் போலருக்கே..." மகிழ்ச்சியுடன் சபரிஷ்டம் திரும்பினார் அவர்.

உடனே அவன் முகம் இறுகியது.

"வேண்டாம் சார்! அவ சின்னப் பொண்ணு! நாங்க பெயிலி ஃப்ரெண்ட்ஸ்... அவ இதுல இன்வால்வ் ஆக வேணாம்... நான் அதை விரும்பலை... உங்களுக்கு என்னோட 'விட்தெஸ்' மட்டும் போதும்னு நான் நினைக்கிறேன்..." சபரிஷ்ட உறுதியான குரலில் கூறினான்.

"இல்லை... எனக்கும் ஒரு இந்தியப் பிரஜைங்கிற முறையில் நாட்டுல நடக்கிற தப்பை எதிர்த்துக் கேக்கற உரிமை இருக்கு... நானும் சொல்லுவேன்" வீம்பாகக் கூறினான் சபரி.

"சரி! எங்களுக்கு ஒரு விட்னஸ் வேணும்... அது டிவர்டவே கிடைச்சாச்சு... உங்களுக்குள்ளே பேசி ஒரு முடிவு பண்ணுங்க..." என்றபடி இன்ஸ்பெக்டர் விடை பெற்றுச் சென்றார்.

அவளருகில் வந்தவன், "ஏய்... என்ன நினைச்சிட்டிருக்கே உன் மனசுல! அவன் பெரிய தொழிலதிபரோட மகன்... ரொம்ப செல்வாக்கானவன்... அவனை எதிர்த்து தீகேண்டுக்கு வரப் போறியா? பெரிய ஜான்சி ராணின்னு

நினைப்பா! நான் அதை அனுமதிக்க மாட்டேன்..." அடிக்குரலில் சீறினான்.

"நீங்க என்ன என்னை அனுமதிக்கறது..! என்னைக் கண்ட்ரோல் பண்ண நீங்க யாரு... நான் என்ன வேணும்னா செய்வேன்... என்னைத் தடுக்கறதுக்கு உங்களுக்கு எந்த உரிமையும் கிடையாது..."

"எனக்கு உரிமை கிடையாதா? என் உரிமையோட அளவு என்னன்னு கூடிய சீக்கிரமே உனக்குத் தெரிய வரும்... அப்போ ஆடிப் போயிடுவே... தெரியுமா?"

"நான் ஒண்ணும் பயப்பட மாட்டேன்... ஆடிப் போகவும் மாட்டேன்..."

"ஓஹோ! அப்ப தைரியமா நேத்தே போய் போலீசுக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டியது தானே?"

அவன் கேள்வியில் சட்டென்று துவண்டான் அவள்.

"அதையும் உங்க ஃப்ரெண்டோட தங்கை.. என் தோழி இருக்காளே... ராதுன்னு ஒரு வீராங்கனை... அவ தான் தடுத்தா!" எனும்போதே பதட்டத்துடன் ஓடி வந்தார் மல்லிகா.

"என்னப்பா... போலீஸ் வந்துட்டுப் போகுது... இவளும் நீயும் சண்டை போட்டுக்கறீங்க... என்ன பர்சனை?" பயத்துடன் கேட்டார்.

"ஒண்ணுமில்லை ஆன்ட்டி... நேத்து நடந்த ஈவ் மசிங் கேஸுல நான் தான் ஐ விட்னஸ்... அதப்பத்தி பேசத் தான் போலீஸ் வந்தாங்க. உடனே இவ என்னைக் காப்பாத்த வர மாதிரி ஓடி வந்து, அதுக்கு நானும் ஒரு சாட்சிங்கறா ஆன்ட்டி! பொண்ணுங்க இதிலே தலையிடக் கூடாதுன்னா என்கிட்ட ஆர்க்யூ பண்ணா!"

அந்த நேரத்திலும், 'வாங்க போங்க' என்ற மரியாதை தேய்த்து கட்டெறும்பாகி, 'அவன் இவன்' என்ற வார்த்தைகளாக மாறியதை, கூர்மையுடன் கவனித்தான் சவி.

மனதில் கன்னென்று கோபம் வந்தது.

அதை வெளிப்படுத்தும் முன்பே "சவி... சபரி சொல்ற தில் என்ன தப்பு? இதிலெல்லாம் நீ தலையிடாதே... ஏன் தம்பி தீங்களை வலியப் போய் ஆபத்தைத் தேடிக்கறிங்க? எனக்கு பயமா இருக்கு!" என்றார் மல்லிகா.

"இல்லை ஆண்டி! கண் முன்னால நடக்கற அநியாயத்தை என்னால பாத்துக்கிட்டு சும்மா இருக்க முடியாது! நான் எப்படியாவது சமாளிச்சிப்பேன்... இவ இதில தலையிடறதை தான் என்னால அனுமதிக்க முடியாது" தீர்மானமாகக் கூறினாள் அவன்.

"ஆமாம்... ஆணுக்கு ஒரு நியதி.. பெண்ணுக்கு ஒரு ரூலு போட்டு எங்களை அடிமையா வச்சிருங்க... சே" என்றபடி செல்பவளையே ரசனையுடன் தொடர்ந்தன சபரிஷின் விழிகள்!

"ஏன் ஆண்டி... இவ மட்டும் இப்படி..? ராது... மத்த பொண்ணுங்களல்லாம் எவ்வளவு சாஃப்ட்டா மென்மை யோட இருக்காங்க..." செல்லமாகச் சலித்தபடி கூறினாள்.

சட்டென்று திரும்பியவள், "ம்... பெருமாள் மாடு மாதிரி மத்தவங்க என்ன சொன்னாலும் தலையாட்டிக்கிட்டு ஊமை மாதிரி இருக்கறதுதான் பெண்மைக்கு அடையாளம்மா, சத்தியமா என்னால அப்படி இருக்க முடியாது!" கூர்மையாகக் கூறிவிட்டு தலையைச் சிலுப்பியபடி சென்றுவிட்டாள் சவி.

வேகமாக அவளைத் தொடர்ந்து வந்தார் மல்லிகா.

"காலேஜில எத்தனை பொண்ணுங்களை சமாளிக் கறேன்... என்னால உன் ஒருத்திய அடக்க முடியலை யேடி!" சலுகையுடன் சலித்துக் கொண்டார்.

"முடியாதும்மா... ஏன்னா நான் உங்க செல்லப் பொண் ணாச்சே!"

வாஞ்சையுடன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டவர், "இரு... இரு! உன்னை அடக்கவும், ஒருத்தன் வரத்தான் போறான்" குறும்புடன் கூறினார்.

"ஏம்மா! உங்க மாப்பிள்ளைய மரியாதையே இல்லாம அவன்... இவன்கிறீங்க.. அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது மரியாதை குடுங்கம்மா! பாவம்!"

குறுகுறுத்த விழிகளுடன், தாடையைப் பிடித்துக் கொஞ்சிவிட்டு குளிக்கச் சென்றாள் அவள்.

பிறகு யோசித்தபோது, சபரிஷின் செயல்கள் தனக்குள் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

எந்த நேரத்திலும் தன் கம்பீரத்தை இழக்காத ஒருவித நிமிர்வும், மனிதாபிமானமும், பிறருக்கு உதவும் குண மும், உள்ளவனென்பது தெரிந்தது.

மல்லிகாவிடமும், பாலாஜியிடமும் அவன் பேசுவதை கவனித்ததில் நல்ல திறமையும் ஆழமான சிந்தனை களும் நிறைய வாசிக்கும் ஆர்வமும், அவனிடம் நிறைத் திருப்பதும் புரிந்தன.

"தானாக இருந்து, தனக்கு உண்மையாய் நடந்து, தன்னிடம் பிழ்ந்த நம்பிக்கை கொண்டு மனித நேயத் துடன் வாழ்பவனே உண்மையான மனிதன்!"

'ஆல்பர் ஒயில்டன்' பழமொழிதான் உடனே நினைவுக்கு வந்தது... சபரிஷத் தினைத்தால்!

எவ்வளவு அற்புதமான ஒரு மனிதன் அவன்!

பெரிய பணக்காரனோடு மோதுகிறோம் என்று தெரிந்தும், ஒரு குடிமகனாகத் தன் கடமையைச் செய்து, அந்த இளம் பெண்ணின் மரணத்திற்குக் காரணமானவனை போலீஸில் ஒப்படைத்தானே..!

யாரோ ஒருவர்தானே எப்படியோ போகிறார் என்று விடாமல், அடிபட்டுக் கிடந்தவரை மருத்துவமனையில் சேர்த்து முதலுதவி செய்து தன் ரத்தத்தையும் தானமாய் தந்தானே... இந்த மனித நேயத்தை என்னவென்று பாராட்ட முடியும்..?

இத்தனை உயரிய குணங்களுடன் இருக்கின்ற ஒரு வனைத் தான் ஏன் வெறுக்கிறோம் என்ற கேள்வி எழுந்தது.

ஆனால் அந்தத் தேடலின் விளைவால் அன்றுதான் ஒரு பெரிய உண்மையே அவளுக்குத் தெரிந்தது... தன் உள்ளமும் புரித்தது!

முதன் முதலாக ஒரு ஆண் மகன் தனக்குள் ஒரு நண்பனாக.. அதற்கும் மேல் ஒரு இணையாக பரிணாமம் கொள்ள ஆரம்பித்திருப்பதை, நம்ப இயலாமல் தவித்தது நெஞ்சம்!

அவனைப் பற்றிய தேடல் ஒரு வீரியத்துடன் ஆக்கிரமிக்க, அவனுக்கு ஒரு கஷ்டம் என்றவுடனே பதறி ஓடிய தன் திணை, இப்போதுதான் அவளுக்குப் புரிவதாய்...!

முதன் முதலாக, காதல் தேரின் வடம் பிடித்து, இதயம் மாணசீகமாக இழுக்க ஆரம்பித்திருந்தது. மனம், கவிதைகளின் இழை கோர்த்து, மொழி புரியா உணர்வில் தத்தளித்தது.

ஆனால் தன் மனதை அடக்கப் பெரும்பாடு பட்டாள் சவி... அன்று முழுவதும் தன் அறையிலேயே தனிமைத் தவமிருந்தாள்!

நேற்றைய பாதிப்பும், இன்றைய அலைப்புறுதலும், அவளைச் சோர்வடையச் செய்திருப்பதாக நினைத்த மல்லிகாவிற்கு, மகளின் உண்மை நிலை புரியவில்லை.

ஆனால், விழிகளின் அனுமதியின்றியே கனவுகளுக்கும் அவன் வரவு தெரிய திணறிப் போனாள் சைந்தவி!

மின்னல் சங்கிலியாய் தோரணம் விரித்தன... அவன் நினைவுகள்!

எவரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பாத தன் நேசத்தைப் பற்றியும்... வெளியில் போடும் வேஷத்தைப் பற்றியும், பலப்பல எண்ணித் தத்தளித்தது மனது!

மறுநாளிலிருந்து கல்லூரிக்குச் செல்ல ஆரம்பித்த சவியிடம், பெரும் மாற்றம் தெரிவதாய்!

எதற்கெடுத்தாலும் எதிர்வாதம் செய்யும் அவள் குணம் மாறி இருந்ததை, ராதுவே ஆச்சர்யத்துடன் உணர்ந்தாள்.

"என்னடி... என்னவோ போல இருக்கே? அன்னிக்கு நடந்த அந்த எவ் டிசிவ் சம்பவத்துல இருந்து நீ ரொம்ப மாறிட்டே... அந்தப் பொண்ணு வேற நேத்து இறந்து போனது உன்னை ரொம்ப பாதிச்சிடுச்சின்னு நினைக்கிறேன்... என்னாலயும் அதை மறக்கவே முடியலை... நினைச்சாலே பயமா இருக்கு..." சிறு நடுக்கத்துடன் கூறினாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பியவள் "ஆமா ராது... நான் ரொம்ப மாறிட்டேன் இல்லே... மனசு அந்தப் பொண்ணுக்காக ஊமையா அழுதாலும், இப்பல்லாம் எதையும் வெளிக் காட்டாம இருக்கப் பழகிட்டேன்... அம்மா வேற பயத்து போய்டுறாங்க..." அக்கறையுடன் கூறினாள் சவி.

"நான் அதனாலதான் உடனே கண்ணை மூடிக்கிட்டேன். அதை எல்லாம் பாக்கற தைரியம் எனக்கில்லை... அதோட உன்னை மாதிரி அதையே நினைச்சிட்டிருந்தேன்னா எனக்குப் பைத்தியம் புடிச்சிடும்... என்னால அந்தத் தோல்வியையும் கலபத்துல ஏத்துக்க முடியாது!"

"ம்... என்னாலயே தாங்கிக்க முடியலை... ஏன் இப்படி... என்னால மனுஷங்க மனசுல இவ்வளவு வக்ரம்னு பதறிப் போகுது..!"

"அந்த விஷயத்துல சபரீஷை நாம ரொம்பப் பாராட்டணும்... தைரியமா அந்தப் பெரிய மனுஷனை எதிர்த்து மாட்ட வச்சதே பெரிய விஷயம்தானே! ஆனா நீ அதை ஒத்துக்க மாட்டியே..!" எப்போதும் போல் கேட்டாள் ராது.

மெனமமாக இருந்த சவி, தன் மனதிற்குள் முகிழ்த்திருந்த காதலை தனக்குள் வைத்துக் காப்பாற்ற எண்ணி அந்த நிமிடம் வளத்தை தொலைத்துப் பரிதவித்தாள்.

"சபரீஷ்...!" இதயம் மென்மையாக உச்சரித்தது... அவன் பெயரை!

யாருக்கு வாய்த்திருக்க முடியும், அப்படியொரு தன்னைமற்ற தூய உள்ளம்!

அன்று நீ மட்டும் இல்லையென்றால் அந்த மனிதரின் உயிர் என்னவாகியிருக்கும்? அந்தப் பெண்ணின் மரணம் கூட மனசாட்சியின்றி கொன்றவனை மறந்திருக்குமே..?

இன்று அந்தக் கொடியவன் உன்னால் அல்லவா சிறைக்குள் இருக்கிறான்..! இப்படி ஊடுருவும் சமுதாயப் புல்லுருவிகளை அழிக்க எங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்தாய் நீ? இதயம் உருகியது.

பெரும் மாற்றம் வந்திருந்தது அவள் மனதில்... சிலிர்ப்பான இனிய மாற்றம்!

அந்த வாரமே ஊரிலிருந்து வள்ளியும் ஜெகதீசனும் வந்துவிட, இரு குடும்பமும் கலகலப்பாய்க் கை கோர்த்தன.

ஆனால், அன்று சவியின் வார்த்தைகளுக்குப் பிறகு சபரீஷ் அவர்களின் வீட்டிற்கே வருவதில்லை.

வந்தாலும், வாசலிலேயே நின்று பேசிவிட்டு செல்லத் தொடங்கியிருந்தான்.

ஏனோ, சவிக்குள்தான் பெரும் குற்ற உணர்வும் படபடப்பும் நிறைந்திருந்தன.

இப்போதெல்லாம், அவனுடைய புறக்கணிப்பும் பாரா முகமும் கண்டு மனதில் ஏதோ ஒரு வெற்றிடம் வந்திருந்தது.

அந்த வாக் கடைசியில் அனைவரும் மகாபலிபுரத் திற்குச் சென்றபோது, பாலாஜியும் ராதுவும் உடன் வந்திருந்தனர்.

ஒரே வயதுடையவர்கள் என்பதால் நான்கு பேரும் சேர்ந்து அந்த இடத்தைச் சுற்றி வந்தபோது, கடற்கரைக் கோயிலின் அழகும் அமைதியும் அவளை வெகுவாகக் கவந்தன.

ஐந்து கல் ரதங்கள் ஒரே கல்லினில் செதுக்கப்பட்டு, திரௌபதி உட்பட பஞ்ச பாண்டவர்களின் பெயர்களைத் தாங்கி கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தது.

அச்சுள்ளின் தபசுப் பாறையும் கிருஷ்ண மண்டபமும் பிரமிக்க வைத்தன.

குடவரைக் கோயில்களில் மகிஷாசுர மர்த்தினி கோவிலும் விஷ்ணு கோவிலும் சிறப்பாக வடிவமைக்கப் பட்டிருந்தன.

மகிஷாசுர மர்த்தினி கோயிலில் பெண் கடவுள், ஒருமைத் தலையைக் கொண்ட அக்ரனுடன் போர் புரியும் காட்சி, தத்ருபமாகவும் கோபத் தன்மையுடனும் செதுக்கப் பட்டிருந்தன.

அதைக் கண்டதும் இதழோரம் குறும்பும் கேலியுமாகத் திரும்பினான் சபரீஷ்.

"ஏம்மா... அங்கே விஷ்ணு கோவிலிலே அவர் எவ்வளவு அமைதியா பொறுமையா அனந்த சயனத்தில் இருக்காரு... ஏன் இந்தப் பொண்ணுங்களுக்கு மட்டும் இவ்வளவு கோபம்?"

அவளையே ஓரக் கண்ணால் பார்த்தபடி கூர்மையுடன் கேட்டான் சபரீஷ்.

"ஏம்ப்பா... இவ்வளவு ரொத்தமா தீ எந்தப் பொண்ணைப் பாத்தே..?" வள்ளி புரியாமல் கேட்க, நமட்டுச் சிரிப்புடன் தலை குனிந்தாள் ராது.

அவள் தன்னைப் பற்றித்தான் கூறுகிறாள் என்பதை உணர்ந்த சவி, முகம் கருங்க மௌனமாகத் திரும்பிக் கொண்டாள்.

பிறகு... அனைவரும் போட்டோவிற்கு போஸ் கொடுத்தபோது, அவளருகில் வந்து நின்றவன், மெதுவாக அவள் காதோரம் குனிந்தான்... கிககிகப்பாய் பேசினான்!

"எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும் நீ அழகான பிளாக்ஸ்... இப்படி முகத்தை உம்முனு தூக்கி வச்சிருந்தா அப்புறம் போட்டோவைப் பாக்கப் போற இந்த ஊருக்கே அது தெரிஞ்சும்தான்... கொஞ்சம் சிரி..." சிரிக்காமல் கூறினான்.

அவனுடைய கேலியில் சட்டென்று மனதிற்குள் ஒரு பூ மலர்ந்து விட கன்னம் அழகாகக் குழிய வச்சீரமாகப் புன்னகைத்தாள் அவள்.

அந்த நிமிடம், அவளுடைய கன்னக் குழியில் புதைத்து விடத் துடித்தது சபரீஷின் மனது!

முதன் முதலாக அவளைப் பார்ப்பதுபோல் விழிகளில் ரசனையுடன் வருடினான் அவன்.

நல்ல உயரமாக, செதுக்கிய தந்தச் சிற்பம்போல், இடைவரை நீண்ட கூத்தலோடு கம்பீரமாக நிற்பவளை, இதயத் துக்குள் உடனே புகைப்படமாய் பதித்துக் கொண்டது மனது.

"இத்தனை நாட்கள் எங்கிருந்தாய் பெண்ணே... எனக்காகவே பிறந்து... எங்கேயோ வளர்ந்து இன்று என்

உயிரிலும் உணர்விலும் கலந்து என்னைப் பெரும் சக்தியாக ஆட்டி வைக்கிறாயே...?" மனதிற்குள் மறுகினான்.

அன்று முழுவதும், அவளுடைய முகமும் புன்னகையுமே ஏனோ அவனுக்குள் மையம் கொள்வதாய்...!

பிறகு கடற்கரைக்குச் சென்று திரும்பியபோது, சவியின் மனமும் லேசாகியிருந்தது.

* * *

மறு வாரமே, சபரிபின் அப்பாவும் அம்மாவும் ஊருக்குத் திரும்பி விட, பரிட்சை நேரமென்பதால், அதில் ஆழ்ந்து போனாள் சவி.

பிறகு தேர்வுகள் முடிந்து ஊருக்குக் கிளம்பும் நாளும் வந்தது.

இந்த முறை அவளுடன் ராதுவும் அம்பாசமுத்திரத் திற்குக் கிளம்பினாள்.

மூவரும் ரயில் கிளம்பியபோது, வழியனுப்ப வந்திருந்த சபரிபின் முகமும் விழிகளும் ஏதோ ஒரு வித எதிர்பார்ப்பில் பளபளத்தன.

இப்போதெல்லாம் மாடியறை ஜன்னலில் அவன் உருவம் தெரிந்தாலே, மனம் வெட்கத்தைத் துணைக்கழக்க, உடனே உள்ளே ஒடி விடுவது வாடிக்கையாகி இருப்பது நினைவு வருவதாய்...!

பிறகு பாலாஜியும் சபரியும் கையசைத்து விடை கொடுக்க, ரயிலும் அவள் மனதைப் போலவே ஒரு பெரு மூச்சுடன் நகர்ந்தது.

அந்த நிமிடம் முதல், இரு உயிரைச் சுமந்தது மனது... அவன் உயிரையும் சேர்த்து!

சமுதாய வேடர்கள் உட்புகாத காதல் வனத்தில்... அவனைப் பிரிந்து சிறகிழந்த பறவையாய் பயணிக்க ஆரம்பித்தாள் அவள்.

நாம் விரும்பாவிட்டாலும், செல்லமாய் விடைபெற்று மேகத்துக்குள் ஒளிகின்ற நிலவைப் போல், அவள் முகம் மறைவதை, ஒருவித இயலாமையுடன் தொடர்ந்தன, சபரிபின் விழிகள்!

8

அம்பாசமுத்திரத்திற்குச் சென்றவுடன், பாட்டி, சித்தி, மாமா, மாமி எனப் பொழுது இறக்கை கட்டிப் பறந்தது.

கோவிலுக்குச் செல்வதும், மாமாவுடைய ஓடுகள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைக்கும், மொத்த விலையில் மர வியாபாரம் நடக்கின்ற கடைக்கும் சென்று வருவதும் என நேரம் விரைந்து சென்றது.

ஆனாலும், அத்தியாவசிய யுத்தமாய் காதல் மட்டும் மனதில் முரக கொட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

மறுநாள் காலையில், சபரிஷும் பாலாஜியும் வருவதாகப் போன் செய்திருந்தனர்.

இரண்டு நாட்களில் ஊருக்குக் கிளம்ப வேண்டும் என்றும், ராதுவைத் தயாராக இருக்கும்படியும் பாலாஜி கூறியது, நினைவு வந்தது.

அன்று காலையில் போன் ஒலித்ததும், யாரோ என்ற நினைவில் எடுத்து இயல்பாக "ஹலோ..." என்றாள் அவள்.

ஒரு தொடி அமைதிக்குப் பிறகு "ஹாய்... நான் உன் சபரீஷ் பேசுறேன்..." குறும்பு கசிந்து வழிந்தது அவன் குரலில்!

சட்டென்று இதயம் குலுங்கிவிட, அப்போது அருகில் வந்த ராதுவிடம் போனைக் கொடுத்து விட்டு ஓடி விட்டான் அவன்.

பிறகு ராது கூறியபோதுதான், அவர்கள் ஊருக்கு வருவது தெரிந்தது.

மனதிற்குள் சகசியமாய் பூட்டியிருந்த காதலை, யாரிடமாவது கூறிவிட வேண்டும் போல் நெஞ்சம் தவித்தது.

அன்று மாலையில் ராதுவும் அவளும் கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தனர்.

"உன் தகுதியை நீயே உரக்கச் சொல்... பிறருக்காகக் காத்திருக்காதே..." என்ற ஜூலியஸ் சீசரின் மந்திரச் சொல் அந்த நிமிடம் நினைவு வந்தது.

தன் காதலை அந்த நதிக்கரையில் உரக்கச் சொல்ல வேண்டும் போல், ஒரு வேகமும் ஆவலும் அவளுக்குள் எழுந்தன.

கோவிலுக்குச் சென்று சாமி தரிசனம் முடிந்த பிறகு, பிரகாரத்தில் அமர்ந்து இருவரும் பேச ஆரம்பித்தனர்.

தன் காதலைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்று அவள் ஆய்விக்கும் முன்பே "நான் உன்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும்டி சனி!" என்று தயக்கத்துடன் ஆரம் பித்தான் ராது.

"என்ன விஷயம் ராது...?"

"இதை நீ எப்படி எடுத்துப்பேன்னு தெரியலை... ஏன்னா உனக்கு இந்தக் காதல், நேசம் இதிலெல்லாம் கத்தமா நம்பிக்கை இல்லைன்னு எனக்குத் தெரியும்!.. இதைக் கேட்டா நீ எப்படி என்னைக் கேலி செய்யப் போறியோன்னு பயமா இருக்கு..." என்றாள்.

அவள் கூறியதைக் கேட்டதும், இதயத்திற்குள் ஒரு குறுகுறுப்பு வந்து போக, ஆர்வத்துடன் அவளை நோக்கி னாள் சனி.

"நான் ஒருத்தரை உயிராக் காதலிக்கறேன் சனி! அவர் மட்டும் எனக்குக் கிடைக்கலைன்னா நான் தற்கொலை கூடப் பண்ணிப்பேன்... நீதான் எப்படியாவது எங்களைச் சேர்த்து வைக்கணும்... உனக்கும் அவருக்கும் எப்பவுமே ஆகாதுதான்..! ஆனாலும், அவங்க அப்பா, அம்மா நீ சொன்னாக் கேப்பாங்க" தலை குனிந்தபடி கூறினாள்.

"ஏன்... பெயர் கிடையாதா உன் அவருக்கு..?" சனி கிண்டலாகக் கேட்டாள்.

"ம்... சபரீஷ்..." மெல்லிய குரலில் கூறிவிட்டுக் கண்களை வெட்கத்துடன் மூடிக் கொண்டாள் ராது.

இமைக்கும் பொழுதில் சனியின் இதயம் நொறுங்கியது...

தான் சொல்ல நினைத்ததை தன் தோழியும் சொல்வா ளென்று அவள் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

உள்ளுக்குள் ஓடிந்து போய் அழும்போது, வெளியில் முகத்தை வெற்றுப் புன்னகையால் தேக்க முடியவில்லை.

சட்டென்று விழிகள் திறைந்துவிட, வேறு புறம் திரும்பிக் கொண்டாள் அவள்.

அதைத் தவறாக யூகித்த ராது "எனக்குத் தெரியும்... உனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காதுன்னு... ப்ளீஸ்... எனக்காக இந்த உதவியை நீ செய்வேதானே?" கலக்கத்துடன் கேட்டாள்.

"ம்... தான் முயற்சி பண்ணேன்... நீ வீட்டுக்குக் கிளம்பு... இங்கே என் பழைய ஃப்ரெண்ட் ஒருத்தி இருக்கா!... அவனைப் பத்துட்டு வரேன்னு அம்மாகிட்ட சொல்லு... கூறிவிட்டு வேகமாக எழுந்தாள் சவி.

மறு நொடியே மடியிலிருந்த அர்ச்சனைப் பொருட்கள் அலங்கோலமாய்த் தரையில் சிதறின.

"என்னடி இது? ஆரம்பமே அபசகுனமா இருக்கு..!"

பதறிய ராதுவை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு, பக்கத்திலிருந்த ஆற்றங்கரை மண்டபத்திற்குச் சென்றாள்.

அந்த நிமிடம், தனிமை அவளுக்குத் தேவையான ஒன்றாய்..!

தப்பின் யாசகக் குரலுக்காக, காதல் வேள்வியைக் காவ கொடுக்க முடியாதென்பது புரிந்தாலும், மனம் ராதுவுக் காவும், தனக்காகவும் பெரிதும் பரிதவித்தது...

சட்டென்று கூட்டுப் புழுவாய் இறுகிவிட்ட மனமும் உடலும் கைநியச் சிறகுகளை வளர்க்க முயற்சி செய்ய ஆரம்பித்தன...!

வெகு நேரம் குழப்பத்தின் பிடியில் யோசித்தபடி இதயம் எனக்க அழுதபடி அமர்ந்திருந்தவளை, சட்டென்று ஒலித்த இடியோசை கலைத்தது.

நிமிர்ந்தால், எங்கும் பரவித் தெரிந்த இருட்டும், பல மாய்க் கொட்டிய மழையுமே அவளுக்குத் துணையிருத்தன...

திடீரென்று ஒரு காரின் ஹெட்லைட் வெளிச்சம் அவள் மீது படர்ந்தது.

உடல் ஒரு முறை அதிர்ந்து குலுங்கியது...! வேகமாக எழுந்தாள்.

சண்முகம் காரிலிருந்து இறங்கி ஓடி வந்தார்.

அவருடைய குரல், எங்கோ தூரத்திலிருந்து ஒலிப்பது போல் கேட்டது...

பழைய நினைவுகள் கலைய விதிர்த்துப் போய் நிமிர்ந்த போது, எதிரில் மாமாவே நின்றிருந்தார்.

கடந்த காலச் சுவடுகளின் பதிவுகள், சட்டென்று காற்றில் கலையும் மேகமாய்க் கலைந்தன..!

காதல் நினைவுகள்... தூரத்திலிருந்து கானல் நீராய் பளபளத்து அவளை வாட்ட ஆரம்பித்தன.

சோக ஞாபகங்களிலிருந்து, கலைந்து நிமிர்ந்தாள் அவள்.

வெகு நேரமாய்... தான் கடந்த காலத்தில் சஞ்சரித் திருத்தது மெதுவாக உறைத்தது.

சபரீஷின் தாய், தந்தையின் வரவும்... இந்த ஊரும்... அவளுடைய காதல் அத்தியாயத்தையும், சபரீஷின் நினைவுச் சரங்களையும், மீண்டும் மனக்கண்ணில் நிழற் படமாய் தொகுத்தது புரிந்தது.

தலையைக் குலுக்கி நிகழ்காலத்திற்கு வந்தாள் அவள்.

9

ஸீத்தவியின் எதிரே, சண்முகம் தின்றிருந்தார்.

"மாமா..." அவள் மெதுவாக அழைத்தபோது, அவளை ஆரவாக அணைத்துக் கொண்டார் அவர்.

"என்னடா... பழைய ஞாபகமா? அதை நீ இன்னும் மறக்கலையா? ஒரு கெட்ட கனவா நினைச்சு மறந்துடுடா!" என்றான் பிசிறடித்த குரலில்!

பிறகு மெதுவாக எழுந்து உள்ளே வந்தபோது, கடந்த கால ஞாபகங்களின் அடையாளங்கள் மனதில் துருப் பிடித்துப் போயிருந்தன.

அன்றிரவும் உறக்கம் வர மறுக்க, சபரீஷின் நினைவுகளை மீண்டும் பிடிவாதமாக வருட ஆரம்பித்தது மனது...! மூன்று வருடங்கள் பின்னோக்கிச் சென்றது!

அன்றிரவு மழையில் நனைந்ததிலும், உணர்வுகளின் ஓய்ச்சலாலும் மறுநாளே அவளுக்கு கடுமையான காய்ச்சல் வந்து விட்டது.

கலையில் ஊருக்கு வந்து விட்ட சபரீஷை எதிர் கொண்டே மனமின்றி, சுருண்டு படுத்திருந்தாள் அவள்.

சென்னைக்குச் செல்வதற்கு முன், தன் அறையிலேயே தனிமைத் தவயிருத்தவளைக் காண வந்தான் சபரீஷ்.

"என் சகி... என்னை ஏன் இப்படித் தவிக்க விட்டே? நான் உன்னை என் உயிரா விரும்பறது உனக்குப் புரி

யலையா? இல்லை புரிஞ்சிட்டே என்னை வதைக் கிறியா?" பெரும் தவிப்புடன் கேட்டான்.

ஒரு வேகத்துடன் நிமிர்ந்தவள், "சாரி... நான் என்னிக் காவது உங்களை விரும்பறேன்னு சொல்லி இருக்கேனா!" கேட்டு விட்டாள்.

ஆனால் அதற்கு மேல் அவன் முகம் பார்த்து அவளால் பேச முடியவில்லை.

"அப்போ... உன் கண் பேசின வார்த்தைகள்... உன் முகம் அழகா வெளிப்படுத்தின வெட்கம்... ஊருக்கு வர அன்னிக்கு உன் முகத்தில் தெரிஞ்ச தவிப்பு... எல்லாமே பொய்ங்கிறியா?" இடியென வந்தது அவன் குரல்!

"ஆமாம்... எனக்குள்ளே அது மாதிரி எந்த எண்ணமும் இல்லை... காமாலைக்காரனுக்கு கண்டதெல்லாம் மஞ்சளம்பாங்க! அது மாதிரி நீங்களே நினைச்சிட்டா அதுக்கு நானா பொறுப்பு?"

ஆனால், இதயத்தின் அடி ஆழத்திலிருந்து பீறிட்டு வந்தன... வேதனையும் துக்கமும்!

"பொய் சொல்லாதே... என் முகத்தைப் பார்த்துப் பேச... உண்மை, தானா வரும்! நீ என்னை விரும்பலை?" மிருகமாய் உறுமினான் சபரீஷ்.

"இல்லை! உங்களை ராதுதான் விரும்பறா!" கூறி விட்டுத் தன் கண்ணீரை மறைத்துக் குனிந்து கொண்டாள்.

"ராதுவா... நல்ல ஜோக்... என்ன... இது மாதிரி சொல்லி என்கிட்ட இருந்து தப்பிக்கப் பாக்கறயா!"

"இல்லை... அவ உங்களை தன் உயிருக்கும் மேலா காதலிக்கிறா! உங்க தூண்டுதல் இல்லாம அவ விரும்பி யிருப்பானு என்னை நம்பச் சொல்றீங்களா?"

"ஓ! சந்தேகம் அந்த அளவு போயாச்சா..? இன்னொரு பெண்ணைப் பத்தியே ஆவலா விசாரிச்சி அவளைப் பத்தியே போவதை, விரும்பறது முட்டாள்தனம்! உன் ஃப்ரெண்ட் அதச் செஞ்சிருந்தா, அதுக்கு நான் பொறுப்பாளியாக முடியாது!" எரிதழலாய் வந்தது அவன் குரல்.

தன்னை அவன் விரும்புகிறான் என்பதை அறிந்த துமே பரவசத்தில் துடித்த மனது, இப்போது அவனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் தவித்தது.

"நானும்... மனசா விரும்பாம... உங்க வற்புறுத்தலுக்காக உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாது..!"

"ஏய்..." வேகமாக அவள் தோளை உலுக்கித் திருப்பியவளின் முகம் தீக் கனலாய்..!

அவளை ஏறிட்டும் பார்க்க முடியாமல் தலை குனிந்தவன், "இதுதான் என்முடிவு... ப்ளீஸ்... என்னை வற்புறுத்தாதீங்க... அதே மாதிரி இன்னொரு ரிக்வேஸ்ட்...! ராதுவைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கங்க... அவ வாழ்க்கையாவது நல்லபடியா திம்மதியா அமையணும்... அதுலதான் ணக்கு சந்தோஷமே! ப்ளீஸ்... என்னைத் தொடராதீங்க..." என்றபடி வேகமாக விலக முயன்றாள்.

"சே..." என்றபடி அவளை உதறிவிட்டு, கோபத்துடன் வெளியில் சென்றாள் சபரீஷ்.

அந்திரிவு ஊருக்குக் கிளம்பும்வரை அவன் திரும்பி வரவில்லை... அவளைப் பார்க்கவுமில்லை!

ராதுவும் பாலாஜியும் அவனுடன் கிளம்பிச் செல்ல, ஒரு வாரக் காய்ச்சலுக்குப் பிறகு உடல்திலை தேறி எழுந்தாலும் சோர்ந்திருந்தாள் சவி.

அவளுடைய குறும்பும், துடுக்குத்தனமும், சளசள வென்ற பேச்சுக்களும் இப்போதெல்லாம் குறைந்திருந்தன.

எதையோ பறிகொடுத்தாற்போல், ஓய்ந்து போய் விட்டத்தை வெறித்தபடியே அமர்ந்திருப்பது வழக்கமாயிற்று.

காய்ச்சலின் வேகம் அவளைச் சோர்வடையச் செய்திருப்பதாக அனைவரும் நினைக்க, அவள் மனதில் புதைந்திருந்த ரகசியம், மாமா ஒருவருக்கு மட்டுமே தெரிந்தது.

காதலோடு சேர்ந்து இளகியது அவள் மனது... உள் ளுக்குள்ளே அதன் வலியும் வேதனையும் கூட கசுக்கப் பரவின!

தனக்குள்ளே இருக்கும் தன்னோடு பேசி, குன்யத்தை வெறித்து அங்கும் அவன் முகம் தேடி அலைந்தது.

ஒரு மாதம் கழித்து பரீட்சை ரிசல்ட் வந்தபோது, கல்லூரியிலேயே முதல் மாணவியாகத் தேறி இருந்தாள் அவள்!

ஏனோ சென்னைக்குச் செல்லவே பிடிக்கவில்லை என்றாலும், மார்க் லிஸ்ட் வாங்குவதற்காக அவள் ஊருக்குச் சென்றாக வேண்டியிருந்தது.

மல்லிகாவும் உடன் கிளம்ப, சென்னைக்கு வந்த பிறகுதான் தெரிந்தது... சபரீஷ் வேறு புது வீடு வாங்கிக் கொண்டு அங்கு குடித்தனம் சென்று விட்ட விஷயம்!

அப்போதுதான் ஒரு நல்ல செய்தியைக் கூறினார். அவனுடைய பிரின்ஸிபல்!

"சைத்தவி...! தீ யு.எஸ்.லே ஒரு கோர்ஸுக்கு அப்ளை பண்ணி இருந்தே இல்லியா? அது கிடைச்சிருக்கு... அங்கே ஒரு வருஷ கோர்ஸ்! அப்புறம் இங்கே வரதா இருந்தா வரலாம்... இல்லை அங்கேயே பெரிய ஸ்டார் ஓட்டல்லே 'செ.பி' ஆக இருக்கலாம்" என்றார் மகிழ்ச்சி யுடன்.

அவன் மனதிற்கு இப்போது பெரும் மாற்றம் தேவையாய்...

உடனே ஒத்துக் கொண்டவன், மல்லிகாவிடம் கூறிய போது அவர் பதறி விட்டார்.

"என்னடி! இப்படி ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போடறே... உன்னை தனியா அங்கே அனுப்பி வச்சிட்டு என்னாவ ஸ்படி இங்கே திம்மதியா இருக்க முடியும்? நான் எப்படி உன்னைப் பிரிஞ்சி இருப்பேன்... அதெல்லாம் முடியாது... தீ இங்கேயே படி!" என்றவர், தன் தம்பி சண்முகத்தை உடனே வரவழைத்து விட்டார்.

ஆனால், அவருக்கோ சனியின் மனம் புரிந்திருந்ததால், அக்காவிற்கு எடுத்துக் கூறி, அவரைச் சம்மதிக்க வைத்து விட்டார்.

"என்னக்கா! இத்தக் காலத்துல இப்படிப் பேசறே... அதுவும் தீ ஒரு புரபசர்... சனி போய் வெளிநாட்டில படிச் சீட்டுத்தான் வரட்டுமே! ஒரு வருஷம் நிமிஷமா ஓடிடும்! அவ ஆசையை நாம ஏன் கெடுக்கணும்... அதுலதான் அவளுக்கு திம்மதியும் சந்தோஷமும் கிடைக்கும்னா ஒத்துக்கலாமே...!"

பலவிதமாகப் பேசி, அவர் மனதைக் கரைத்து விட்டார்.

பிறகு, பாஸ்போர்ட் விசா எல்லாவற்றையும் ஏற்பாடு செய்தபோது, கடைசியாக ஒருமுறை சபரிஷை சந்தித்தான் சனி.

* * *

அன்று, ஊருக்குச் செல்வதற்காக தேவையான பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு, சூப்பர் மார்க்கெட்டிலிருந்து வெளியே வந்தபோது, காரை திறுத்திவிட்டு எதிரில் வந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

இருவருக்குமிடையே முன்பு ஜனினத்திருந்த மெல்லிய புரிதல், இப்போது தொலைந்து போயிருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது.

அவளுக்குள் சூல் கொண்டிருந்த வார்த்தைகளை ஜனிக்க விடாமல் செய்தன... அவனுடைய ஒற்றைப் பார்வையில் தெரிந்த கோபமும், தீவிரமும்!

அவளருகில் வந்தவுடன் அவளுடைய கையை இரும்பாய்ப் பிடித்து திறுத்தினான் அவன்.

"ஹலோ... என்ன...! ஃபானின் போகப் போறதாக்கேள்விப் பட்டேன்..." என்றான் உணர்ச்சிகளைத் தொலைத்த குரலில்!

"ம்... இதுதான் இப்போதைய சூழ்நிலைக்குச் சரின்னு எனக்குத் தோணுது... எனக்கும் ஒரு மாற்றம் தேவையா இருக்கு!"

"ஓஹோ! மத்தவங்க இதயத்தை ஒடிச்சிப் போடறவங்களுக்கும் ஒரு மனசு இருக்கு... அதுக்கும் ஒரு மாற்றம் தேவையாயிருக்குன்னு நினைச்சா... வேடிக்கையாத்தான்

திருக்கு... எளிவே ஹேப்பி ஜர்னி! ஆனா ஒண்ணு... நான் காதலிக்குப்பேன்..."

திக்கென்று திமிர்ந்தவள், "சாரி... எனக்காக யாரும் காதலிக்க வேணாம்" என்றாள் உறுதியான குரலில்.

"ஏன்...? உன் லைஃப் பார்ட்னரை அமெரிக்காவிலேயே தேர்ந்தெடுத்துப் போறியா!" நக்கலாகக் கேட்டான் அவன்.

ஒரு வலிமை வாய்ந்த புயலுக்குப் பின் வரும் அமைதியைப் போல், அவனுடைய கேள்விக்கு அவளின் மௌனமே பதிலாய்!

அவள் தம்மங்கடத்துடன் தலை குனிந்தபோது, "நான் தினைச்சதை சாதிக்கிறவன்... இந்த ஜென்மத்துல எனக்கு மனைவிள்ளா அது நீதான்! அதை யாராலயும் மாத்த முடியாது..." அடிக்குரலில் சீறினான் அவன்.

"அதையும் பாப்போம்..."

அவள் கூறும்போதே "சபரி... நீ எங்கேடா இங்கே?" ஒரு ஆண் குரல் இடை மறித்தது.

சலிப்புடன் திரும்பியவனுடைய முகம் மெல்ல மலர்ந்தது.

"கம்மா ஷாப்பிங் வந்தேன்டா..!" என்றவன் அவளிடம் திரும்பி "இவன் துரை... என்னோட காலேஜ் மேட்... இப்ப என் பார்ட்னர்! நாங்க ரெண்டு பேரும் சேர்ந்துதான் லைஃப் பார்ட் பண்ணோம்..." என்று அறிமுகப்படுத்தினான்.

பிறகு, "இவங்க சைந்தவி! எங்க லைஃப் பார்ட் பண்ணு..." என்றபோது அவளும் நட்புடன் கை நீட்ட, அவளும் பதிலாக குண்கிளாள்.

"சரி... நாம கிளம்பலாமா?" கோபத்துடன் வந்த சபரிவின் குரல் அவளுக்கு எதையோ உணர்த்துவதாய்!

பிறகு அனைவரிடமும் விடைபெற்று வெளிநாட்டிற்குச் சென்றவள், ஒரு வருடப் படிப்பை முடித்து அங்கேயே ஒரு ஸ்டார் ஹோட்டலில் வேலைக்குச் சேர்ந்து விட்டாள்.

அப்படிப் படிக்கும்போது அறிமுகமானவள்தான் கேதரின்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே இருவருக்கும் இடையில் ஆழமான ஒரு நட்பு இழையோட ஆரம்பிக்க, இருவரும் ஒன்றாக வீடு எடுத்துத் தங்கியிருந்தனர்.

இப்போது, அவளைப் பிரித்து தான் மிகவும் கஷ்டப் படுவதாக கேதரின் ஈமெயில் கொடுத்திருக்கிறாள்.

இந்தியக் கலாச்சாரத்தில் மிகவும் நாட்டமுள்ளவள் அவள்!

அவளும் இந்தியப் பெண்தான் என்றாலும், அவளுடைய தாய் தந்தையின் காலத்திலேயே அங்கு போய் செட்டில் ஆனது... அவர்களுடைய குடும்பம்!

அவளுடைய உறவினர்கள் இன்றும் தமிழ்நாட்டில் இருப்பதாகக் கூறுபவள், இந்தியாவிற்கு வர வேண்டும் என்று மிகவும் ஆசைப்படுவாள்...

எப்படியாவது இந்த வருடக் கடைசிக்குள் தமிழ்நாட்டிற்கு வர முயற்சிப்பதாக நேற்று ஈமெயில் அனுப்பி யிருந்தாள்.

மேலே விடாது சுற்றிக் கொண்டிருந்தாலும், ஒரு நேரத்தில் தரையில் இறங்கும் விமானமாய் சவியின் நினைவுகள் சட்டென்று தரையிறங்கின.

ஒரு பெருமூச்சுடன் அப்படியே உறங்கிப் போனான் அவன்!

மூன்று வகுப்புகளுக்கு முன் நடத்திருந்தாலும்... சற்று முன் நடந்த முக்கியமான திகழ்வைப் போல்... சபரீஷின் நினைவுகள் அவனைப் பெரிதும் சலனப்படுத்தியிருந்தன.

மறத்து விட்டோமென்று நினைத்திருந்த முதல் காதல், ஆலமரமாய் செழித்து வளர்ந்து வேர்பிடித்திருப்பதை, ஒரு வித இயலாமையுடன் இன்று தான் உணரத் தொடங்கி யிருந்தான் அவன்.

10

மிறுதான், அதிகாலைப் பொழுது திரமலமாய்ப் புலர்ந்தது.

விழித்தவுடனேயே சோம்பலாய் சபரீஷின் நினைவு களை உள்ளே புக அனுமதித்தது.

நிமிடங்கள், அவன் நினைவுகளுடன் இதமாய்க் கை கோர்த்தன.

அன்று மாலையில் அனைவரும் கோவிலுக்குப் போய் விட்டுத் திரும்பும்போது, மல்லிகா அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு வள்ளியின் வீட்டிற்குச் சென்றார்.

உள்ளே நுழைந்தவுடனே கேட்ட குழந்தையின் சப்தம், சவிக்குள் ஏனோ மெலிதாய்த் தாக்க, யோசனையுடன் உள்ளே சென்றான் அவன்.

ஹாலில் ஒரு சிறு குழந்தையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார் ஜெகதீசன்.

அவர்களைக் கண்டதும், "வள்ளி! இங்க யார் வந்திருக்காங்கன்னு பாரு... வாங்க... வாங்க..." என்று உற்சாகத்துடன் வரவேற்றார்.

பிறகு அங்கு வந்த வள்ளியும், "வாடி மல்லிகா! வாம்மா சனி! மதியம்தான் சபரி ஊரிலே இருந்து வந்தான்... குழந்தையையும் அழைச்சிட்டு வந்திருக்கான்... நானே இவளைத் தூக்கிட்டு வந்து உன்கிட்ட காண்பிக்கணும்னு இருந்தேன்" புன்னகையுடன் கூறினார்.

தான் வெளிநாட்டிற்குப் போன பிறகு, ராதுவிற்குத் திருமணம் என்று அம்மா கூறியது நினைவில் வந்தது.

அப்போது மகிழ்ந்தாலும் சபரீஷின் நினைவில் பெரிதும் உடைந்து போனான் அவன்.

இன்று அவன் குழந்தையைப் பார்க்க நேரிட்ட போதோ, மணல் வெளியாக வறண்டு போனது மனது.

அப்படியே ராதுவின் சாயலில் இருந்த குழந்தையை அவளால் ஒதுக்கவும் முடியவில்லை. இளமைக் கால நட்பின் கவடுகளை மறக்கவும் முடியவில்லை.

அவளை மெதுவாகத் தூக்கி மடியில் வைத்து விளை யாடியபடி, "இவ பேரென்ன ஆண்டி?" ஆவலுடன் கேட்டாள்.

"இனியா'ம்மா! எங்கே... இனிமையா இருக்க வேண்டிய சின்ன வயசில இப்படி அம்மாவை இழந்துட்டு நிக்குதே!"

அவர் வேதனையுடன் கூறியதும், புலன்கள் சட்டென்று உறைந்துவிட, மொழி புரியாதவளைப் போல் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தான் சனி.

"ஆன்ட்...? தீக்க என்ன சொல்றீங்க?" தவிப்புடன் கேட்டாள்.

"உனக்குத் தெரியாதா? ராது இறந்து போய் எட்டு மாசு மாலுது... இவனுக்கு மூணு மாசமா இருக்கும்போதே அவ ஒரு ஆக்சிடென்ட்டுல இறந்து போயிட்டா! அப்புறம் கொஞ்ச நாள், இனியா ராதுவோட அம்மா வீட்டில்தான் வளர்ந்தா... இப்ப அவங்கம்மாவுக்கும் ரொம்ப உடம்பு முடியலை... பாலாஜி வேற கல்யாணம் முடிஞ்சி டெல்லிக்குப் போயிட்டான்... அவனுக்கும் குழந்தை இருக்கு... அதனால் சபரியே அவளைத் தூக்கிட்டு வந்துட்டான்" என்றாள்.

சவிக்குள், புயலடித்து ஓய்ந்தது போலிருந்தது.

மனதிற்குள் ராதுவின் இழப்பு பலமாய்த் தாக்க, எதிர் பாராத இந்தச் செய்தி அவளுக்குள் பெரும் வேதனையை யும், துக்கத்தையும் கிளர்ந்தெழச் செய்தன.

இதயம் முரசாய் துடிக்க, விழிகள் கரைந்தன. மெல்ல மெல்ல இமைகள் கனக்க ஆரம்பித்து, கண்ணீர் சரமாய் கன்னங்களில் இறங்கிற்று!

"ராது..." இதழ்கள் தழுதழுக்க, உடைந்து போய் அமர்ந்திருந்தவளிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கினாள் மல்லிகா.

"நான்தான் உனக்குச் சொல்லலை... மூணு வருஷம் வழிச்சி வந்திருக்கே! ஏன் வந்தவுடனே கெட்ட செய்தி சொல்லணும்னு மறைச்சிட்டேன்..." மெதுவாகக் கூறினாள்.

மனதிற்குள் கனமாய் ஒரு இரும்பு குண்டு மையம் வெள்ள, கன்கள் கசிய நிமிர்ந்தபோது, எதிரில் சபரீஷ் நின்றுகூர்ந்தான். கருங்கல் சிற்பமாய் அவன் உருவம்!

மூன்று வருடத்திற்கு முன்பு எப்போதும் உற்சாகத்தின் மறு வடிவமாய் இருப்பவன், இன்று ஏனோ இறுகிப்போய் தெரிந்தான்.

அவளைக் கண்டதும், அவன் விழிகளில் சிறு மின்னல் பூத்தாற் போல்...

ஆனால் அது உடனே மறைந்துவிட, சிறு முறுவலுடன் அவர்களை வரவேற்றான்.

அவளைக் கண்டதும் மனதிற்குள் சட்டென்று ஒரு பூ மலர்ந்து அவளறியாமலே மணம் பரப்பியது... மென்மையாய் இதயம் வருடியது!

தன்னிடமிருந்த நேசத்தை எல்லாம், தன் இதய தேவதைக்காக அர்ப்பணித்துவிட்டு, இன்று வறண்டுபோய் தான் காத்திருப்பது புரிந்தது.

உடனே அவளுடன் தனிமையில் பேச வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆற்றின் கரை உடைக்கும் வெள்ளமாய்... மனக்கரை உடைத்தது, காதல்!

ஆனால், ஊடலின் உயிரெழுத்தாய் மாறி இருந்தது இதயம்!

"என்னப்பா சபரீஷ்... எங்களை எல்லாம் மறத்திட்டியா! எப்படி இருக்கே.. பாத்து ரொம்ப நாளாச்சு?" மல்லிகா விசாரித்தாள்.

"ஹூம்... உங்க எல்லாரையும் என்னால மறக்கவே முடியாது ஆன்ட்! எப்படி இருக்கீங்க?"

"நல்லா இருக்கேன்பா! இப்ப சவி வந்துட்டாளா... ரொம்பத் தெம்பா இருக்கேன்..."

"அவங்க... திரும்பவும் அமெரிக்காவுக்குப் போகலையா?"
ஒரு விலகல் தன்மை தெரிந்தது அவன் குரலில்!

"இல்லைப்பா! நாங்கதான் போக வேண்டாம்னுட்
டோம்... எங்க குடும்பத்துக்குன்னு இருக்கறவளே இவ
ஒருத்தி தானே... இவளை அங்கே தனியா விட்டுட்டு
இங்கே வயத்துல நெருப்பைக் கட்டிக்கிட்டு என்னால
இருக்க முடியலை... அதான் வர சொல்லிட்டோம்..."

"ம்... மத்தவங்க நெஞ்சிலே தணலை வாரிக்
கொட்டிட்டுப் போறதுதான் இவளுக்கு கை வந்த
கலையாச்சே..." மெதுவாக முணுமுணுத்தான் அவன்.

புரியாமல், "என்னப்பா..?" என்றவரிடம், "நீங்க பேசித்
தருங்க ஆண்டி... தான் கொஞ்சம் வெளியே போயிட்டு
வந்திடறேன்" கூறிவிட்டு அவளைத் திரும்பியும்
பார்க்காமல் விருட்டென்று வெளியில் சென்றான் அவன்.

ஆனால்... மனமெங்கும் சவியே நிறைந்திருந்தான்.

"நான்தான் அவளைத் தவறாக புரிந்து கொண்டு
காத்திருக்கிறேனோ! என்னைப் போலவே நீயும் சிந்தனை
செய் என்று எதிர்பார்ப்பது கூட ஒரு வகையில் அடக்கு
முறையின் வெளிப்பாடோ?"

புரியாத புதிராய், அவன் மனதில் கேள்விகள் வந்தன.

தன் காதலை புறக்கணிக்கும் உரிமையை யார் அவ
ளுக்குத் தந்ததென்ற கோபம்... பெரு நெருப்பாய்...!

சவியின் மனமோ, இரண்டாகப் பிளப்பதுபோல் வலிக்க
ஆம்பித்தது.

"தான் ஒன்று நினைத்தால், வாழ்க்கை வேறு விதமான
கோணத்தில் பயணிப்பது புரிந்தது.

அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தால் பரிதாபமாய்..!

சிறு வயதில் தாயிடமிருந்து கிடைக்க வேண்டிய
அன்பும் அனுசரணையும் பறிக்கப் படுவது எவ்வளவு
கொடுமை என்று எண்ணும்போதே, இனியா மீது இனம்
புரியாத ஒரு பாசம் சுரந்தது.

'இவ்வளவு சீக்கிரம் இறப்பதற்கா, அவ்வளவு வீம்பாய்
சுபீரஷை நீ அடையத் துடித்தாய்' என்ற கேள்வி பூதாகர
மாய்..!

அந்தக் குழந்தையை அள்ளி எடுத்து மார்போடு
அணைக்க, அது எதுவோ புரிந்தாற்போல் "ங்கா" என்றது.

அந்த நிமிடம் தனக்கும் அவளுக்குமிடையே கண்
ணுக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒரு பாசம் இழையோடுவதை
உணர்ந்தான் சவி.

ராதுவின் ஞாபகம், மனதை வேதனையுடன் நிறைத்தது.

சுபீஷும் அப்போது சவியைப் பற்றியே எண்ணியபடி
நடந்து கொண்டிருந்தான்.

இரவு நேர மெல்லிய வெளிச்சம், வீதியெங்கும் மெலி
தாய்ப் பரவியிருந்தது.

வான் வெளியில் விரவித் தெரிந்த புல்வெளியாய்
நட்சத்திரங்கள் சிதறிக் கிடந்தன.

இன்றுவரை, அவளுக்காகத் தான் காத்திருப்பது நினைவு
வந்தது.

சக மனிதர்களிடம் நிஜமான ப்ரியமும் அக்கறையும்
உடையவளை வாழ்க்கையைப் பற்றிய நம்பிக்கைகளும்

வட்சியங்களும் அதிகமாகக் கொண்டவளை... சுதந்திர
மாய் சித்திப்பவளை... சமுதாய அக்கறை மிகுந்தவளை...
தீராத உற்சாகமும் உத்வேகமும் நிறைந்தவளை...
சுலபத்தில் மறக்க முடியவில்லை.

அவளால் மட்டுமே, தன் வாழ்க்கையை முழுமையாக்க
முடியுமென்று தோன்றியது.

11

அன்றிரவு சபரிஷ்டுக்கும் இயல்பாக உறங்கவே முடிய
வில்லை...

உறக்கத்தின் வரவின்றி இதயம் வெகுவாய் அலை
பாய்ந்தது.

சுவியைப் பார்த்தவுடன் மீண்டும் பழைய ஞாபகங்கள்
மனதில் துளிர்க்க ஆரம்பித்தன.

காதல், தன் மனதில் வரைந்த வடு, இன்னும் அழியாம
லிருப்பது புரிந்தது.

தான் அவளை விரும்பியதும், உணர்வுகளில் இனிமை
பரவ மலர்ச்சியுடன் அவளுக்காக ஏங்கிக் காத்திருந்ததும்...
ஞாபகம் வந்தன.

திடீரென்று ராது அவளை நேசிப்பதை அறிந்ததும்,
மன உணர்ச்சலுக்கு ஆளாகி சவிக்கு உடல்நிலை சரி
யின்றி போனதும்... அவளை வைராக்யமாக மறுத்ததும்...
பிறகு வெளிநாட்டிற்கு வேலைக்குச் சென்றதும்... போவ
தற்கு முன் ராதுவை மனந்து கொள்ளச் சொல்லி அவள்

வற்புறுத்தியதும்... தன் கோப மறுப்பும்... எல்லாம் களவு
போல் மனக் கண்ணில் உலா வந்தன.

பிறகு... இந்த மூன்று வருட காலத்திற்குள் எவ்வளவோ
நடந்து விட்டதை எண்ணிப் பெருமூச்சுடன் படுத்திருந்
தான் சபரிஷ்டு.

வெளியே இனியா அழும் ஓசையும் வள்ளி அவளைச்
சமாதானப்படுத்துவதும் கேட்டது.

மனம் ஒரு முடிவிற்கு வந்திருந்தது.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு முதன் முறையாக நிம்மதி
யுடன் உறங்க ஆரம்பித்தான் அவன்.

மறு நாளை விடியல். அவளுடைய சுகமான நினைவு
களுடன் புலர்ந்தது.

* * *

அன்று மாலை, கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தபோது
வள்ளியே அவனிடம் ஆரம்பித்தார்.

"சபரி... நான் ஒண்ணு சொன்னா தப்பா நினைச்சிக்க
மாட்டியே? மனுஷனாப் பிறந்த ஒவ்வொருத்தருக்கும்
ஒரு துணை கட்டாயம் வேணும்! நாம அழும்போது அழ...
சிரிக்கும்போது ஆனந்தப்பட... கஷ்டத்துல இருக்கும்
போது சாஞ்சுக்க ஒரு தோள் வேணும்... ஏன்ப்பா உன்
மனசை நீ மாத்திக்கக் கூடாதா? இப்படியே இருந்திட
முடியாதே!"

அவரிடமிருந்து நெகிழ்ச்சியும் கனிவுமாய் வார்த்தைகள்
வந்தன.

“உனக்குன்னு ஒருத்தி வேணும்பா... அது ஏன் நம்ம சவியா இருக்கக் கூடாது? நான் முன்னாடியே மனசுல திளைச்சிருந்தது தான்... அவ ஃபாரின் போயிட்டா! அப்புறம் என்னென்னவோ நடந்து போச்சு! இப்பவாவது நான் சொல்றதக் கேளுப்பா!”

ஒரு தாயின் பரிதவிப்பும், கரிசனமும் அவர் வார்த்தைகளில் திறைத்திருக்க, சட்டென்று நெகிழ்ந்தது சபரீஷின் மனது!

இதுவரை அவர் தன்னிடம் எதுவுமே கேட்டதில்லை என்பதும் ஞாபகம் வந்தது.

தனக்கும், தாய் மடியாய் ஸ்வீகரித்து தன்னை அமைதிப் படுத்த சவியின் துணை கட்டாயம் வேண்டுமென்பதையும், அந்த நிமிடம் உறுதியாய் உணர்ந்தான் அவன்.

ஒரு முடிவுடன் “சரிம்மா... அவளுக்கு விருப்பமிருக்கா என்று கேளுங்க... எனக்கு எந்த அப்டென்ஷனும் இல்லை...! ஆனா அதுக்காக ஒரு லிஸ்ட் போட்டுப் பொண்ணு பாக்க ஆரம்பிச்சிடாதீங்க... சவினா மட்டும்தான் எனக்கு ஒ.கே. புரியுதா?” ஆழ்ந்த குரலில் கூறினான்.

அந்த நிமிடம், தன் சந்தேகம் ஊர்ஜிதப்படுவதை ஒரு விதக் குறுகுறுப்புடன் வள்ளி உணர்ந்தார்.

சபரீஷ், சவியை விரும்பி இருப்பானோவென்ற அவருடைய கணிப்பு, இன்று உறுதிப் பட்டது.

உடனே கிளம்பி அவன் மனம் மாறுவதற்குள், மல்லிகாவின் வீட்டிற்குச் சென்றார் வள்ளி.

அங்கு சைத்தவி வீட்டில் இல்லாதது, அவருக்கு பெரும் வசதியாக இருந்தது...

அவரை வரவேற்ற மல்லிகா, பாட்டியும் பேத்தியும் ஒரு உறவினரின் வீட்டுக் கொலுவிற்குச் சென்றிருப்பதாகக் கூறினார்.

வள்ளி மெதுவாக ஆரம்பித்தார்.

“மல்லிகா... நான் நேரிடையாகவே கேக்கறேன்... சவியை சபரிக்குக் கல்யாணம் செய்யலாமன்னு நானும் எங்க வீட்டுக்காரரும் ஆசைப்படறோம்... உன் முடிவும் சவியோட விருப்பமும் தெரியணும்... சண்முகத்துகிட்டயும், அம்மாவோடயும் கலந்து பேசி உங்க முடிவைச் சொல்லு!” தயக்கத்துடன் முடித்தார்.

உடனே மகிழ்ச்சியுடன் அவருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டார் மல்லிகா.

“வள்ளி! ரொம்ப சந்தோஷம்! நானும் முன்னாடியே மனசில முடிச்சப் போட்டு வச்சிருந்த ஒரு விஷயம் தான் இது... நீயும் கேக்கலை... சபரீஷுக்கும் எதுவும் இன்ட்ரஸ்ட் இருக்கற மாதிரித் தெரியலை... இவங்க ரெண்டு பேரும் எப்பப் பாரு சண்டை போட்டுட்டே இருப்பாங்களா! நானும் விட்டுட்டேன்... ஆனா கல்யாணம்னாலே சவி ஓடறாளே... நான் அவகிட்ட பேசிப் பாக்கறேன்” என்றபடி டிபன் காபி கொடுத்து தோழியை அனுப்பி வைத்தார்.

அன்றிரவு, மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து சாப்பிட்டபடி குடும்பத்தினர் அனைவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்பும், பாசமும் இழையோட அவர்களின் அரட்டை அரங்கம் பல விஷயங்களில் சென்று களை கட்ட ஆரம்பித்தது.

ஆனால், அன்று மல்லிகா மட்டும் ஏனோ அமைதியாகவே இருந்தாள்.

"என்னண்ணி! இன்னிக்கு வழக்கத்துக்கு மாறா ரொம்ப அமைதியா இருக்கீங்க? உடம்பு ஏதும் சரியில்லையா?" அக்கறையுடன் விசாரித்தாள் வளர்மதி.

ஏதோ கனவிலிருந்து விழிப்பவரைப் போல் நிமிர்ந்தாள் அவர்.

"ம்... ஒன்னுமில்லை மதி! நம்ம சவியைப் பத்தி தான் யோசிச்சிட்டிருந்தேன். இவளுக்கு ஒரு கல்யாணத்தைப் பண்ணி முடிச்சிட்டா, நான் நிம்மதியா இருப்பேன்... இருபத்து மூன்று வயசாகுது... இன்னும் பிடி குடுக்க மாட்டேன்றா! இப்ப கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா தானே, குழந்தை குட்டின்று லைஃப்லே செட்டிலாக முடியும்... எம்மா நீங்களாவது சொல்லக் கூடாதா?" ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

"நானே இது பத்தி என் பேத்திகிட்டே இன்னிக்குத் தான் பேசினேன். அவ இன்னொரு வருஷம் போகட்டும் கிறா! என்ன பன்றது! நம்ம காலம் மாதிரியா! இப்ப பொண்ணுங்க ரொம்ப கதத்திரமா இருக்காங்க... தெளிவும் தீர்க்கமமா முடிவெடுக்கறாங்க.. அவளுக்கு ஒரு வருஷம் டைம் கொடுப்போம்! அதுக்கு மேல காத்திருக்க வேண்டாம்.. அப்புறம், நாம எல்லோரும் சேர்ந்து முடிவெடுத்தாலாம்! என்ன சண்முகம்... நான் சொல்றது சரிதானே!" கேட்டாள் தம்மப்பாள்.

பலத்த யோசனையுடன், சரியென்று தலையாட்டினாள் அவர்.

"இப்ப வந்திருக்கறது நல்ல சம்பந்தம்... அத விட முடியாது. நம்ம வள்ளிதான் சபரிஷ்டுக்கு சவியை கேக்கறா! இதை முடிச்சிடணும்கறது என் அபிப்பிராயம்... தீங்க எல்லோரும் என்ன சொல்றீங்க?"

சட்டென்று நிமிர்ந்த சவியின் விழிகளில், மெல்லிய தீர்ப்படலம்!

"சாரிம்மா... எனக்கு இப்ப கல்யாணம் வேணாம்... ப்ளீஸ்! அவங்ககிட்ட சொல்லிடுங்க..." தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டு, எழுந்து வேகமாகக் கீழே சென்று விட்டாள் அவள்.

"பாத்தீங்களாம்மா உங்க பேத்திய... இப்படித்தான் நான் சொல்ற பேச்சே கேக்கறதில்லை... தான் நினைச்சதுதான் நடக்கணும்கிற பிடிவாதம்... இவளை எப்படி மாத்தறது... இவளோட எதிர்காலத்தை நினைச்சா எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு..."

அவருடைய கண்களில் கண்ணீர் குளம் கட்டியது.

"சரிம்மா... அவளை விட்டுத்தான் பிடிக்கணும்... நான் பேசறேன்" என்றார் சண்முகம் யோசனையுடன்!

பிறகு, அவர் தனிமையில் அவளிடம் எவ்வளவோ கூறியும் சவி ஒத்துக் கொள்ள மறுத்து விட்டாள்.

அன்றிரவின் தனிமையில், தலையணையில் முகம் புதைத்து யோசித்தபோது அவள் மனம் பாலையாய் வறண்டிருந்தது.

வாழ்க்கையில் திருமணம் என்கிற ஒரு அற்புதமான தருணத்தை தான் இழந்து விட்டது... விரக்தியுடனும் வேதனையுடனும் முகத்தில் அறைந்தது.

12

மறுநாள்.. அவளுக்கு கொடைக்கானலில் இருந்து ஒரு இன்டர்வியூவிற்கான கடிதம் வந்திருந்தது.

அன்றையக் கடிதங்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு இருந்த தம்மாம்பாள், சைந்தவியின் பெயருக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருப்பதைக் கண்டவுடன், அவளை அழைத்தார்.

அந்தக் கடிதத்தைக் கண்டவுடன் சவியிடம் ஒரு துள்ளலும் புத்துணர்ச்சியும் வந்தன.

பிரித்துப் படித்தவள், "பாட்டி... ஐ யம் சோ ஹெப்பி! காஞ்சனா சித்தி கிட்ட 'ஈமெயில்'ல என் ரெக்யூமை அனுப்பியிருந்தேன்... கொடைக்கானல்லே ஒரு ஸ்டார் ஒட்டல்லேருந்து இன்டர்வியூ லெட்டர் வந்திருக்கு... இது மட்டும் கிடைச்சிடுச்சின்னா, அப்புறம் நானும் காஞ்சனா சித்தி கூடவே போய்த் தங்கிடுவேன்..." மகிழ்ச்சியுடன் கூறினாள்.

அதைக் கேட்டபடி வந்த மல்லிகா, "ஆமாம்... அவ ஒருத்தி அம்மா பேச்சையும் கேக்காம கல்யாணமும் பண்ணிக்காம, பழைய காதலனையே நினைச்சிட்டுப் பிடிவாதமா இருக்கா... அது பத்தாது! நீயும் அவளோடவே போய் இருந்து எங்களைப் புரிஞ்சுக்காம நடந்துக்க ரேன்றே... அப்படித்தானே!" கோபத்துடன் கேட்டார்.

"அம்மா! எனக்குத்தான் ஒரு வருஷம் டைம் குடுத்திருக்கீங்க இல்லே... அதுக்குள்ளே எவ்வளவோ மாற

லாமே...! என்னை வாழ்த்தி அனுப்பி வைங்களேன்... ப்ளீஸ்!"

ஒரக் கண்ணால் சண்முகத்தையே பார்த்தபடி கூறினாள்.

"அக்கா... சவி சொல்றதும் சரிதான்... இத்தனை நாள் பொறுத்தோம்... இந்த ஒரு வருஷம் பாப்போம்! அதுக்கப் புறம் நானே ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையாப் பாத்து அவளுக்கு ஜாம் ஜாம்னு கல்யாணத்தை முடிச்சி வைக்கிறேன்" என்றார்.

"ம்... மாமாவும் மருமகளும் பேசி வச்சிட்டுப் பள்ள பண்ணிட்டங்க.. சரி...!"

அரை மனதோடு அவளைக் கொடைக்கானலுக்கு அனுப்ப ஒத்துக் கொண்டார் மல்லிகா.

அன்று மாலையே, ஆர்வத்துடன் திருமண முடிவைத் தெரிந்துகொள்ள வந்த வள்ளி, இதை அறிந்ததும் ஓய்த்து போனார்.

"சபரி மனசார் கல்யாணத்துக்கு சரின்னு சொன்னது... சவியை மணக்க மட்டும்தான்... இப்ப நான் அவன்கிட்ட எப்படிப் பேசுவேன்..?"

தவிப்புடனும் பெரும் அலைப்புறுதலுடனும் கூறி விட்டு அவர் சென்றபோது மல்லிகாவிற்குப் பரிதாபமாய்... மகளின் மேல் கடும் கோபம்கூட வந்தது!

சவி, ஊருக்குக் கிளம்பும் நாளும் வந்தது.

கொடைக்கானலுக்குக் கிளம்புவதற்கு முதல் நாள் கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வள்ளியின் வீட்டிற்குச் சென்ற போது, சபரிஷ் சென்னைக்குச் சென்றிருந்தான்.

தாளியில் இனியா தூங்கிக் கொண்டிருக்க, இனி அவளைத் தாங்களே வளர்க்கப் போவதாக ஜெகதீசன் கூறினார்.

சவியிடம், "இனியா இருக்காளே... அவளை வளர்க்கற பொறுப்பை வேற தாம சுமக்கணுமேன்னு நீ பயப்பட வேண்டாம்மா... சபரிக்கு நிறைய பிசினைஸ்.. ஊர் ஊரா கத்திட்டிருப்பான்... அதனால் இவளை தாங்களே வளர்க்கறதா முடிவு பண்ணியிருக்கோம்... உன்னோட இந்த முடிவுக்கு இனியாதான் காரணம்னா, அத நீ மறு பரிசீலனை செய்யலாம். அவளால் உன் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு எந்தத் தொந்தரவும் இருக்காது" சோர்வுடன் கூறினார்.

மெதுவாக அந்தத் தாளியை விலக்கி, இனியாவை வாஞ்சையுடன் முத்தமிட்டான் சவி.

"சாரி... அங்கிள்... நீங்க என்னைத் தப்பா புரிஞ்சிட்டிருக்கீங்க... எனக்கு குழந்தைங்கள்னா ரொம்பப் பிடிக்கும்.. அவங்க, இறைவன் மனுஷனுக்குத் தந்த பரிசு.. என் மறுப்புக்கு சத்தியமா இவ காரணமில்லை. இன்னும் கல்யாணம்கிற ஒரு கமிட்மெண்ட்டுக்கு என் மனசு ரெடியாகலை..! ப்ளீஸ்.. என்னைப் புரிஞ்சிக்கங்க!" சிறு வேதனையுடன் கூறிவிட்டு வெளியேறினாள்.

"பாத்தீங்களா அண்ணா? எப்ப கேட்டாலும் இப்படித் தான்... நாங்க எல்லாரும் இப்படியா இருந்தோம்..."

"அதெல்லாம் அந்தக் காலம் மல்லிகா! இப்ப இருக்கற ஜெனரேஷனே வேற... விட்டுத்தான் பிடிக்கணும்!" தேறுதல் கூறி அனுப்பி வைத்தார் ஜெகதீசன்.

அந்தப் பாசக் கூட்டிலிருந்து தனிப் பறவையாய் அவள் விடைபெறும் நாளும் வந்தது.

பேருந்தில் சென்று மலைமகளின் மடியில் சண்முகத்தின் துணையுடன் இறங்கினாள் அவள்.

கொடைக்காளல்! இயற்கை அழகைத் தன் மடியில் ரம்யமாய் சுமத்திருக்கும் அந்தப் பசுமை பூமியில் கால் வைத்தபோது, சவியின் மனம் பெரும் உற்சாகமாய்...!

பிறகு ஒரு வாடகைக் காரைப் பிடித்து இருவரும் காஞ்சனாவின் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு, அவள் மனதிலும் கவிதை வந்தது.

மனதில் புதைந்திருந்த கற்பனை இழைகள், கவிதையாய் நெய்யப்பட்டு வெளி வந்தன.

பாரதியின் காணி நிலம் வேண்டும்போல், தானும் கல்லூரி காலத்தில் ஒரு கனவு பூமி வேண்டிக் கவிதை எழுதியது அந்த நிமிடம் நினைவு வந்தது.

சபரிஷைத் தன் மனம் கவர்ந்த மன்னவனாய் வரித்து, அதில் தீட்டியிருந்த வரிகள்... இன்று கனவு நேசமாய்!

கனவு பூமி வேண்டும்!

கனவு பூமியாய்...

மலைமகளின்

மடி வேண்டும்!

மாந்தர் தம் கைப்படாத

அழகிய மலர்களுடன்...

அம்மலர்களின் செவிகளில்

காதல் வேதம் ஒதும்

வண்ணத்துப் பூச்சிகளுடன்...

எய்மிருந்தோ
தேவகாளமிசைக்கும்
பறவைகளுடன்...
மனிதத் தடங்கன்ற
மவுனத்துடன்...
ஒரு களவு பூமி வேண்டும்!!
அங்கே...
மெல்லிய பனி படர்ந்த
தென்னிய ஏரிக் கரையில்...
மென் காற்று நிறைந்த
மூங்கில் குடி ஒன்று
வேண்டும்!
தூரத்தே தொடர்களாய்...
மலைமகள்
அரணாய் திற்க...
அதன் நடுவே
சிசித்துச் சிதறும்
அருவிப் பெண்ணும்
வேண்டும்!
வேண்டாம் உணவு!
செவிக்கு உணவாய்...
மென்மையான
செந்தமிழ்ப் பாடல்கள்
வேண்டும்!
வேண்டாம் களவு!

விழுகளின் களவாய்...
பாரதியின்
புதையல் கவிதைகள்
வேண்டும்!
இரவிலதை வாசிக்க...
முழு நிலவுடன்
மெழுதவர்த்திகளும்!
இதயத்தை வாசிக்க...
என்
மனம் கவர்ந்த
மன்னவனும்!

கல்லூரியில் படிக்கும்போது இந்தக் கவிதை எழுதி அந்த வருடத்திற்கான முதல் பரிசு வாங்கியது நினைவு வர, தன் களவு பூமிக்கே வந்துவிட்ட ஒரு உணர்வு கிளர்ந்தெழுந்தது.

சட்டென்று எண்ணங்கள் கலைய, புதிதாக வேலையை ஏற்றுக் கொள்ளப் போகும் மகிழ்ச்சியும், வெகு நாட்கள் கழித்து காஞ்சனா சித்தியைப் பார்க்கப் போகும் ஆவலும் சேர்ந்து, அவளைப் பரபரக்கச் செய்தன.

அவள் 'செல்'லில் தகவல் தெரிவித்திருந்ததால் வாசலிலேயே காத்திருந்த காஞ்சனா, ஓடி வந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டார்.

காரிலிருந்து இறங்கியதுமே, முப்பத்து மூன்று வயதிலும் இளமை தொலையாமல் இருபத்தைந்து வயது பெண்ணைப் போல் நின்றிருந்த சித்தியைப் பார்த்த சவிக்கு, பிரமிப் பாய்!

"சித்தி... தீங்க மாறவே இல்லை... அப்படியே இருக்கீங்க... அதுவும் பத்து வருஷமா..?" என்றபடி அவர் தேனில் செல்லமாகச் சாய்ந்து கொண்டாள்.

"ஆனா நீ மாறிட்டே சவி! எவ்வளவு அழகான முடி உனக்கு... இப்படி தோள் வரைக்கும் வெட்டி விட்டுட்டிருக்கியே..."

சலுகையுடன் கேட்டுவிட்டு முன்னுச்சியில் முத்தமிட்டாள்.

அப்போது, காரின் மறுபுறமிருந்து இறங்கிச் சாமான்களை எடுத்து வைக்கும்படி டிரைவரை ஏனிக் கொண்டு இருந்த சண்முகத்தைக் கண்டதும், அவர் முகம் சட்டென்று இறுகியது.

பிறகு உள்ளே வந்த சண்முகம், குற்ற உணர்வுடன் காஞ்சனாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

"என்னை மன்னிச்சிடு காஞ்சனா! அப்போ ஏதோ ஒரு வீம்பு மனசில.. உன் காதலுக்கு ஒத்துக்காம எதிர்த்து நின்று உன்னை தனி மரமா நிக்க வச்சிட்டேன். நீயும் ஊக்கு வாதே இல்லை... என் மனசு குற்ற உணர்ச்சியால் கொஞ்சம் கொஞ்சமா செத்துட்டிருக்கு... நான் வேணா அவர் எங்க இருக்காருன்னு தேடிக் கண்டு பிடிச்சி உங்களைச் சேத்து வைக்கட்டுமா?" தழுதழுத்த குரலில் கேட்டார்.

சட்டென்று அவருடைய பிடியிலிருந்து தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டார் காஞ்சனா.

"வேண்டாம்.. இப்ப அவர் எங்கே இருக்காருன்னே எனக்குத் தெரியாது.. அவரை ஆள் வைச்சி அடிச்சிப்

போட்டுட்டு.. என் தங்கச்சி பக்கம் திரும்பினா கொன்னுடுவேன்னு மிரட்டி அனுப்பினதுக்கு அப்புறம் எனக்கும் அவருக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.. அதனால தானே நான் யாருடைய துணையும் வேணாமன்னு இங்கே வந்து தனிமைத் தவமிருக்கேன்.. அத யாரும் கெடுக்க வேண்டாம்.. பத்து வருஷமாச்சு.. இப்ப அவர் எங்கே யாவது யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு நிம்மதியா இருப்பாரு... அதக் கெடுக்க வேணாம்... அதோட என்னையும் இப்படியே விட்டுடுங்க..."

"அம்மாவும், நானும் உனக்கு எதிரிங்க இல்லை காஞ்சனா! நீ நல்லா இருக்கன்னு நினைச்சி நாங்க செஞ்சது எதிர் மறையா ஆயிடுச்சி! இன்னும் எங்களை எதிரியாவேதான் பாக்கிறியாம்மா?" குற்றவுணர்வுடன் தழுதழுத்தது சண்முகத்தின் குரல்!

"இல்லை.."

"எங்களை மன்னிக்கவே மாட்டியா?"

"ஹலிம்! மன்னிப்புங்கறது பல விஷயங்களை வெளியே தெரியாம புதைக்கிற ஒரு ஆயுதம்... இல்லை? ஓ.கே.! உங்களை மன்னிச்சிட்டேன்! நான் எப்பவுமே அநாவசியமா மத்தவங்களைத் துன்புறுத்தறதில்லை... அதனால தப்பிச்சீங்க!"

கசந்த குரலில் கூறிவிட்டுத் திரும்பி, சனியிடம் அவளுடைய அமெரிக்க வாழ்க்கையைப் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தார் காஞ்சனா.

சித்தியின் வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒரு வித காதல் தோல்வி இருப்பது தெரிந்திருந்தாலும், இந்தத் திருப்பத்தை அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

ஒரு நாள் அவரிடம் இதைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் தன் அமெரிக்க வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூற ஆரம்பித்தபோது, அதில் கேதரினும் தவறாமல் இடம் பிடித்தாள்.

பிறகு சண்முகம் களத்த இதயத்துடன் விடைபெற்று ஊருக்குச் சென்று விட்டார்.

அன்றைய பொழுது முழுவதும் அவர்களுக்கே சொந்தமான ஒன்றாய்... ஒரு கூட்டுப் பறவைகளாய், இருவரும் பழைய ரூபகத்தில் சிறகடித்தனர்.

கடந்த கால வானம், அவர்களைச் சுகமாய் உள்வாங்கிக் கொண்டது.

13

மறுநாள் நடந்த தேர்முகத் தேர்வில் அவள் உடனே தேர்வு செய்யப்பட்டாள்.

மறு வாரமே வேலையில் சேரும்படி ஆர்டர் தரப்பட, மனம் சட்டென்று லேசானது போல் ஒரு உணர்வு!

திரும்பி வரும்போது அந்த ஹோட்டலின் பிரம்மாண்டமும், மலை மகளின் சிரசில் கம்பீரமாய் வீற்றிருக்கும் கிரீடம் போன்று நேர்த்தியான அழகுடன் மிளிர்ந்த அந்தக் கட்டடத்தின் எழிலும், மனதை வெகுவாய்க் கவர்ந்தன.

வாசலிலேயே அவளை ஆவலுடன் வரவேற்ற காஞ்சனாவிடம், அந்த நல்ல செய்தியைக் கூறினாள்.

பிறகு "ஏன் சித்தி... இன்னிக்கு ஸ்கூலுக்குப் போகலை... நான் தான் ஒரு செட் சாவிய எடுத்துட்டுப் போயிட்டேனே!" ஆர்வத்துடன் வினவினாள்.

"இப்ப குவார்ட்ஸ் லீவுடா... பேப்பர் கரெக்ஷன்தான் செய்யறேன்... இன்னிக்கு அதுவும் முடிஞ்சிடும்... ரெண்டு நாள் உன்னோட ஜாலியா ஊர் சுத்தறதுதான் இப்போதைய ப்ளான்! அதுவும் நீ முக்கியமான வருஷம் வந்திருக்கே... இந்த வருஷம் குறிஞ்சிப்பூ பூக்கற வருஷம்... ஊரே குறிஞ்சியால மலர்ந்து நீல தேவதையா சிரிச்சிட்டிருக்கு... எல்லாம் சுத்திப் பாக்கலாம்!

"உனக்காக, நாளையிலிருந்து இரண்டு நாள் ட்யூஷன் பிள்ளைகளுக்குக் கூட லீவு விட்டிருக்கேன்" உற்சாகத்துடன் கூறினார்.

அன்றிரவு பாட்டி வீட்டிற்குப் போன் செய்து அனைவரிடமும் பேசிவிட்டு வைத்தபோது, மனம் ஏனோ குற்ற உணர்வில் தவித்தது.

பிறகு ப்ரெளசிங் சென்டருக்கு சென்று கேதரினுடன் 'நெட் சாட்' செய்துவிட்டுத் திரும்பி வரும்போது, குளிரில் சவியின் இரு கன்னங்களிலும் இளம் சிவப்பு ரோஜாக்கள் பூத்திருந்தன.

அந்த நீண்ட தாச்சாலையில் சாரலாய் வருடிய பனிப் பொழிதலை ரசித்தபடியே நடந்து வந்தபோது, இருவரிடமும் மௌனமே மொழியாய்..!

மறுநாள், காலையிலேயே இருவரும் கிளம்பி விட்டனர்.

முதலில் குறிஞ்சி ஆண்டவர் கோவிலுக்குச் சென்றனர்.

பிறகு அங்கிருந்து செல்லும் வழியில் மலையிலிருந்து பார்த்தபோது, கீழே பள்ளத் தாக்கில் அழகிய நீலநிறப் பட்டாய் விரிந்திருந்த குறிஞ்சிப் பூக்களின் அழகை ரசித்தபடி ஓரிக்குச் சென்றனர்.

போட்டிங் சென்று விட்டுத் திரும்பி வந்து ஒரு உணவகத்தில் சாப்பிட்டுவிட்டு 'கோக்கர்ஸ் வாக்' கில் நடந்த படி இயற்கையை ரசித்தனர்.

கீழே விசித்து தெரிந்த பள்ளத்தாக்கின் பசுமையும் மலையளின்மேல் செல்லமாய் சயனித்திருந்த மேகங்களின் அழகும் மெய் சிலிர்த்துச் செய்தன.

மலை சார்ந்த குறிஞ்சி நிலப் பரப்பிற்கு, மனதிலுள்ள கவலைகளை எல்லாம் களையச் செய்து இதயத்தை இதமாக்கும் வித்தை தெரிந்திருந்தது.

உடலும் மனமும் இலவம் பஞ்சாய் லேசாகி, மனதிற்குள் வண்ணச் சிறகுகள் முளைத்து விண்ணில் பறக்க வேண்டும் போன்ற ஒரு ககமான உணர்வு வந்தது.

அங்கிருந்து பில்லர் ராக் சென்று பார்த்துவிட்டு வீட்டிற்கு வரும் போதே இதமாய் குளிரில் சில்லிட்டிருந்த கைகளைத் தேய்த்துக் கன்னத்தில் வைத்துச் சிலிர்த்தாள் சவி.

"இன்னிக்கு நாட் வெளியே "பார்ன் ஃபயர்" எரிய விட்டுக் கொஞ்ச நேரம் உக்காந்திருக்கலாமா சித்தி?" ஆவலுடன் கேட்டாள்.

"ம்... நம்ம எட்வர்ட்டை விட்டு ரொடி பண்ணைச் சொல்லலாம்" என்றவர், பக்கத்திலிருந்த வாட்ச்மேன் வீட்டிற்குச் சென்று அவரை அழைத்து வந்தார்.

பிறகு சாப்பிட்டுவிட்டு குளிரை விரட்டும் விதமாகச் சிவப்புக் கொடி காண்பித்துப் போராடியபடி கனிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பின் எதிரே இருவரும் அமர்ந்தனர்.

சிறிது நேரம் இரவுப் பூச்சிகளின் ரீங்காரம் மட்டுமே கேட்க, காற்றுடன் சோம்பலாய் ரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்த ஊசியிலை மரத்தின் 'உஸ்' என்ற சப்தத்தை ரசித்தபடி அமர்ந்திருந்தாள் சவி!

பிறகு திடீரென்று நிமிர்ந்தவள், "சித்தி... உங்க காதல்... அது எங்கே ஆரம்பிச்சி எப்படி... ஏன் முடிஞ்சதுன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா! நான் ஏதும் தப்பாக் கேட்கலையே?" கண்களில் ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

இதமோரம் ஒரு வறண்ட புன்னகையுடன் நிமிர்ந்தார் காஞ்சனா.

"தப்பு ஒண்ணும் இல்லை... ஆனா அதத் தெரிஞ்சு இப்ப ஒண்ணும் ஆகப் போறதில்லையேன்னு யோசிக்கிறேன்" என்றார்.

"ப்ளீஸ் சித்தி..."

ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்தவர், "அது பத்து வருஷத்துக்கு முந்தின கதை சவி! அப்ப நான் திருநெல்வேலியில் டீச்சரா சேர்ந்திருந்த புதுசு... என் கூட வேலை பார்த்த சேவியரை நான் மனசார விரும்பினேன்... அவரும் அப்படித்தான்.. மூணு வருஷமா தொடர்ந்த எங்க காதல், எங்க ஸ்கூல்லே அரசல் புரசலாத் தெரிய ஆரம்பிச்சது..."

ஒரு நாள் அது எங்க அண்ணனுக்கும் தெரிஞ்சிடுச்சி... உடனே அவருக்கு மதம் பிடிச்சிடுச்சி.. சேவியர் வேற 'மதம்' கிற மதம்தான்!

"மதங்கள் எப்பவுமே காதலுக்குத் தடையா இல்லை... மதம் பிடித்த மனுஷங்கதான் அதுக்குக் கொள்ளி வைக்கறாங்கன்னு நான் தாமதமாததான் புரிஞ்சிக்கிட்டேன்..."

"அவர் கிறிஸ்தியனாச்சே... இதை எப்படி வீட்டில ஒத்துப்பாங்கன்ற பயத்தோட, மெதுவா அம்மாகிட்டப் பேசி முதல்லே புரிய வச்சப்புறம் அண்ணன்கிட்ட சொல்ல வானு நினைச்சப்பதான், ஒரு நண்பர் அண்ணன்கிட்ட எங்க காதலைப் பத்தி சொல்லிட்டாரு... எங்க காதலுக்கு பதிலா எங்க குடும்பமே எதிர்த்து நின்றுச்சு!"

"காற்றுக்குத் தடை விதிக்க முடியுமா... அது போலத் தான் காதலும்...! ரெண்டையுமே கண்ணால பாக்க முடியாது.. உணரத்தான் முடியும்!"

"எங்க காதலும் தடை தாண்டி யுத்தம் நடந்துச்சு... நான் பிடிவாதமா இருந்தேன்..."

"உங்க மாமாவுக்கு ஜாதிப் பிரச்சனை கண்ணை மறைச்சது... ஊர் என்ன பேசும்... நாம ஊரிலே பெரிய மனுஷனாச்சேன்ற பயம் வந்தது! தங்கையோட சந்தோஷமும், எதிர்காலமும் கானல் தீரா மறைஞ்சு போச்சு!"

"ஒரு நாள் சேவியரை அடிச்சிப் போட்டுட்டு, அவங்க குடும்பத்தையே மிரட்டிட்டு வந்துட்டாங்க.. அண்ணனோட ஆளுங்க!"

"என்னை வீட்டிலேயே சிறை வைச்சாங்க... அப்புறம் தான் தெரிஞ்சது.. சேவியரோட குடும்பமே அந்த ஊர் வீட்டுட்டு காலி பண்ணிட்டுப் போயிட்ட விஷயம்!"

"அந்த திமிஷமே நான் ஒரு முடிவெடுத்தேன்!"

"இனிமே என் வாழ்க்கையில் கல்யாணம்கிற ஒரு விஷயமே கிடையாது.."

"அவர் நினைவிலேயே வாழ்ந்திடலாமன்னு தீர்மானமாத தனியா இருக்கேன்..."

"இதுதான், நான் உங்க பாட்டிக்கும் மாமாவுக்கும் தந்த தண்டனை!"

"புயலுக்கும், மழைக்கும், வெயிலுக்கும் தாக்குப் பிடிச்சி நின்று காய்ச்சிப்போன மரம் தானே வைரம் பாய்ஞ்சு கட்டையாகுது... அதே மாதிரி என்னை உறுதியாக் கினதும், எனக்கு வந்த சோதனைகள்தான்!"

"நம்மைச் சுத்தியிருக்கறவங்களுடைய வீண் பேச்சுக்கும் சொல்லடிகளுக்கும் பயப்படுற ஒரு பெண்ணா நான் இருக்க விரும்பலை.. என் முடிவுல நான் உறுதியா இருந்தேன்..."

"என்னடா இவ தனியா இருக்காளே... எத்தனை நாள் இருந்திடுவான்னு ஏளனமாய் பார்த்த சமூகத்தோட பார்வை எல்லாம் கூட, இப்ப மாறி இருக்கு... என்னோட பிடிவாதமான சில கொள்கைகளாலே, இதை சாதிக்க முடிஞ்சிருக்கு..!"

எங்கோ பார்த்தபடி முடித்தபோது, அவர் விழிகளும் தீக்கங்குகளாய் சிவந்து ஜொலித்தன.

அவரின் விழியோரம் கசிந்த நீரைத் துடைத்தவனுக்கு, அவருடைய ஆழ் மனதின் சோகத்தையும் இதுபோல் துடைக்க முடிந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்குமென்ற ஏக்கம் பெரிதாய்!

அப்படியே அவர் தோளில் சாய்ந்து, வெகு நேரம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தாள் அவள்.

பிறகு இருவரும் உறங்கச் சென்றபோது, மணி பதினொன்று என்றது கடிகாரம்.

மனிதர்கள் இனம் புரியாத வேதனை உலுக்கி எடுக்க, உறங்க ஆரம்பித்தாள், அவள்.

அன்றிரவு, பலத்த இடி மின்னலுடன் பெய்த மழை அவளுக்குள் தடுக்கமாய்ப் பரவி, பெரும் அலறலுடன் விழித்தெழச் செய்தது.

தல்ல வேளையாக மறு அறையிலிருந்ததால், காஞ்சனா விற்கு அந்த சப்தம் கேட்கவில்லை.

அவரும் தன் மன பாரத்தை எல்லாம் கொட்டிவிட்ட திம்மதியில், ஆழ்த்த உறக்கத்திலிருந்தாள்.

வெகு நேரம் உறக்கம் வராமல் புரண்டிருந்த சனி, அலைப்பறுதல் குறைந்து மெதுவாக உறங்க ஆரம்பித்தாள்.

மனிதனுக்கு உறக்கம் கூட இரு நிலைதான் சில சமயங்களில்... விழிகள் உறக்கத்தைத் தழுவினாலும், மனம் உறங்க மறுக்கும் நிலை!

இன்று அதையும் மீறி ஓய்ந்து போய் உறங்கியவளை, விடியல் உகப்பி எழுப்பியது.

விடிகாலைப் பனியில் நனைந்த புல்வெளி, பசுமை புடன் ஒளிர்ந்தது.

தோட்டத்து மலர்கள் அனைத்தும், அவள் கூந்தல் சேவே இதழ் விரித்தாற்போல் மலர ஆரம்பித்தன.

14

சைந்தவி வெளியே வந்து பார்த்தபோது, குளித்து முடித்துப் புத்துணர்ச்சியுடன் சிறு பெண் போல் அமர்ந்திருந்தாள் காஞ்சனா.

"சனி... லேட்டாத் தானே தூங்கினே... அதான் எழுப்ப வேண்டாம்னு எனக்கு மட்டும் காபி கலந்து எடுத்துட்டு வந்தேன்... இரு உனக்கும் எடுத்துட்டு வரேன்."

அவர் எழுந்தபோது, அவரின் உற்சாகம் அவளையும் தொற்றிக் கொண்டது.

"ஒரு நிமிஷம் சித்தி... ப்ரஷ் பண்ணிட்டு உடனே வரேன்.. தோட்டத்துல உக்காந்து காபி குடிக்கலாமா?" உற்சாகத்துடன் கேட்டாள்.

பிறகு இருவரும் தோட்டத்திலிருந்த பிரம்பு நாற்காலியில் அமர்ந்து ஓய்வாக காபி அருந்தியபோது, அந்தத் தருணமே மிக இனிமையாய்..!

கற்றிலும் பார்வையைப் பதித்தபோது, வானுக்கு ஒட்டடை அடிக்கும் ஊசியிலை மரங்களும்... மரங்களுக்கு நிழல் கொடுப்பது போல் அதன் மேல் அமர்ந்திருக்கும் மேகங்களும்... விடியலுக்கு ஒளி கொடுக்க சோம்பலாய் கண் விழிக்க ஆரம்பித்திருந்த சூரியனும்... நரம்புகளின் நலம் விசாரிக்க வருடிச் செல்லும் குளிர்ந்த காற்றின் ஈரமும், சிலிர்க்கச் செய்தன.

காஞ்சனாவிடம் திரும்பியவள், "சித்தி... நேத்து நைட் ரொம்ப நேரம் ஆச்சு... எனக்குத் தூக்கமே வரலை..."

ரொம்பக் கஷ்டமா இருந்தது... நீங்க அப்புறம் அவரை.. அந்த சேவியர் அங்கிளைத் தேடவே இல்லியா?.. தவிப்புடன் கேட்டாள்.

"எங்கே போய்த் தேடறது சனி? ஒரு வேளை அவருக்குக் கல்யாணமாகி ஒரு குடும்பம் இருந்தா, அந்தக் குடும்பத்தோட திம்மதியை நான் ஏன் கெடுக்கணும்?" என்னை மாதிரியே அவரும் கல்யாணம் பண்ணிக்காம காத்திருப்பாரங்கறது திச்சயமில்லையே...?"

"இதே மாதிரி அவரும் நினைச்சிருந்தா...?"

"தெரியலை சனி... அப்படியே இருந்தாலும் அவருக்குத் தெரிஞ்சிருக்குமே... நம்ம பேயிலி இன்னும் அதே ஊரில தானே இருக்கு... நம்மைப் பத்தி விசாரிக்கிறது கூலப் மச்சே..."

சனிக்கு, அதுவும் சரியென்றே பட்டது.

சிறிது நேர யோசனைக்குப் பிறகு, "ஏன் சித்தி? ஒரு ஆண், திருமணத்துக்கு அப்புறம் தன் காதல் அத்தியாயத்தை தைரியமாச் சொல்லலாம்... ஆணா பெண்ணுக்கு அந்த சுதந்திரம் இல்லையே... அது ஏன்? இது ஆணாதிக்க சமுதாயம்கிறதினாலயா? 'யு.எஸ்.லே சிடி'யில் 'ஆட்டோ கிராஃப்' சினிமா பாத்தேன். ரொம்பப் பிடிச்சிருந்தது... அழகான கவிதைத் தொகுப்பு மாதிரி இருந்தது... ஆணா மனசை முள்ளா ஒரு கேள்வி..! இதையே ஒரு பெண் தன் வாழ்க்கைப் பதிவைப் பகிர்ந்துக்கற மாதிரி எடுக்க முடியுமா?" ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

"ம்... நீ சொல்றது ரொம்ப கரெக்ட் சனி! அப்படி ஒரு முயற்சி செஞ்சா, உடனே அந்தப் பெண்ணைப்பத்தி தவறான ஒரு முத்திரையைக் குத்திடுவாங்க... நீயும்

என்னை மாதிரியே தான் யோசிக்கிறே! நம்ம சமுதாயத் துல எப்பவுமே பெண்களுக்கு கருத்து சுதந்திரம் கொடுக்கப்படறதில்லை... எந்த ஒரு விஷயமும் ஆண்களின் பார்வையிலேயே, அவங்களுக்கு சாதகமாகத்தான் பாக்கப்படுது!"

"ஆமாம் சித்தி! சின்ன வயசுலயிருந்தே, நீ பெண்... இப்படித்தான் இருக்கணும்கிற அடக்கு முறையும்... செல்ஃப் ஒபீனியனே இல்லாம வளர்க்கப்படறதும், இன்னிக்கு வரைக்கும் நடந்திட்டொனே இருக்கு! எப்பவுமே இந்த சமுதாயம், ஒரு ஆணுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் தந்திருக்கு!" சிறு வருத்தத்துடன் சனி கூற, காஞ்சனா அதை ஆமோதித்தாள்.

"அது ஏன்னு தெரியலை... புராண காலத்திலேயிருந்து அப்படித்தான்! இதே கண்ணகி... மதுரையை எரிச்சதுக்குப் பதிலா, கோவலனை திருத்தியிருக்கலாம்..! நளாயினி தன் புருஷனை தாசி வீட்டுக்குத் தூக்கிட்டுப் போக மறுத்திருக்கலாம்! சீதை கூட, தன் கற்பை மெய்ப்பிக்க, தீக்குளிக்காம இருந்திருக்கலாம்...! தன் மனைவியை அடகு வைக்கறதுக்கு பதிலா, அரிச்சந்திரன் ஒரு பொய்யே சொல்லியிருக்கலாம்..! இப்படி நிறையத் தோணுது! ஆணா இதெல்லாம் செய்யாததாலேதான் அவங்களைக் கற்புக் கரசிகளா, சரித்திர நாயகர்களா வடிச்சிருக்காங்க...!" ஒரு பெருமூச்சுடன் நிறுத்தினாள்.

"சித்தி... நீங்க லீவுக்குக் கூட ஊருக்கு வரதில்லையாமே? இங்கே தனியா என்ன செய்வேங்க? ரெண்டு மாசம் வெகேஷன் டைம்லே போரடிக்காதா?" சனி ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

"ஊழலும்... இப்ப எவ்வினிங் மட்டும் ட்யூஷன் எடுக்கற மாதிரி, இந்த மலை ஜாதிப் பிள்ளைகளுக்கு முழு நேரமும் பாடம் சொல்லித் தருவேன்... அதைத் தவிர, தையல், கைவேலை, கிரஃப்ட் ஒர்க் இதெல்லாம் கத்துக் குடுப் பேன்... எல்லாருமே ஆர்வமா கத்துப்பாங்க! இங்கே இருக்கற மலை ஜாதி மக்கள் எவ்வளவு அற்புதமானவங்க தெரியுமா? மனசுலே கல்மிஷமே இல்லாம, கரெப்ஷனோட கவடே பதியாத நல்ல மனுஷங்க. இந்த மலை மாதிரியே, இவங்க மனசும் ரொம்ப உயர்ந்தது அப்படின்னு நான் அடிக்கடி நினைச்சிப்பேன்!...

"நாம எப்போ தப்பு செய்வோம்னு கண் கொத்திப் பாம்பா கவனிச்சு, குத்தம் சொல்ற சமூகமில்லை இது! மனசுல மாசில்லாத மனிதர்கள்! எனக்கும் இவங்களுக்கு ஏதாவது செய்யணும்விற ஆர்வம்... அதான் இந்த ஊரை விட்டுப் போக எனக்குப் பிடிக்கறதில்லை" நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினார் காஞ்சனா.

அன்றும், இருவருமாகக் கிளம்பி ஊர் சுற்றிப் பார்த்தனர். மறுநாள் காலையிலிருந்து பள்ளிக்குச் செல்ல ஆரம்பித்து விட்டார் காஞ்சனா.

அந்த வாரக் கடைசியில், ஒட்டலில் வேலைக்குச் சேர்ந்த சைந்தவிக்கு அந்த வேலை மிகவும் பிடித்துப் போனது. தலைமை 'செஃப்'க்கு அசிஸ்டெண்ட்டாக அங்கு பணியாற்ற ஆரம்பித்தாள் அவள்.

காலை யுபனை காஞ்சனாவும் அவளுமாக அவசரமாகச் செய்து சாப்பிட்டு விட்டுக் கிளம்புவார்கள்... மதியம் வேலை செய்யும் இடத்திலேயே சாப்பிட்டு விடுவார்கள்.

பிறகு, மாலையில் ட்யூஷன் எடுத்து முடித்துவிட்டு பேசிக்கொண்டே மெதுவாகச் சமைக்க, அவர்களுக் கிடையே ஆழமான ஒரு தோழமை உருவாக ஆரம்பித் திருந்தது.

அவர் பள்ளியில் நடந்தவற்றைப் பற்றிக் கூற, சவி ஒட்டலில் கண்ட கவையான திகழ்வுகளை விவரிக்க அங்கு இனிமையான ஒரு சூழல் நிலவும்!

இருவருக்குமிடையே, சித்தி, மகளென்று இல்லாமல் ஒரு அன்யோன்யமும் நெருக்கமும் பலமாய் ஆட்படுத்தி யிருந்தன.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஊருக்குப் போன் செய்து பேசுவதையும் கேதரினுடன் நெட்டில் சாட் செய்வதையும் வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தாள் சவி.

மாலையில் ட்யூஷனுக்கு வரும் பிள்ளைகளுக்கு, சவி ஆங்கிலம் சுற்றுத் தர ஆரம்பிக்க, அந்தப் பிள்ளைகளும் அக்கா.. அக்காவென்று பாசத்துடன் அவளிடமும் ஒட்டிக் கொண்டன.

காஞ்சனாவிடம் ஒருவித பயத்துடனும் மரியாதையுடனுமிருந்தவர்கள் அவளிடம் ஒரு சகோதர வாஞ்சையுடன் பழக ஆரம்பித்தனர்.

ஒரு நாள் ட்யூஷன் முடிந்து சமைக்கும்போது என்றும் போல், "சித்தி.. இன்னிக்கு சரியான ஜோக்! என்கூட வேலை பார்க்கிற பிரபாகரைப் பத்திச் சொல்லி இருக்கேன் இல்லை.. எங்க ஹோட்டல்லே அவர்தானே மேனேஜர்...

"இன்னிக்கு, அவர் என்கிட்ட வந்து தனியா பேசணும் னாகு... என்னன்னு கேட்டா, அவர் என்னை விரும்பறா

ராம்... எனக்கு ஒரு திமிஷம் என்ன செய்யறதுன்னே தெரியலை..

"உடனே நான் வேற ஒருத்தரை விரும்பறேன்னு பொய் சொல்லி அவர்கிட்ட இருந்து தப்பிச்சிட்டேன்... அப்ப அவர் முகம் போன போக்கைப் பாக்கணுமே!" என்று கூறிச் சிரித்தாள்.

சட்டென்று அருகில் வந்து அவள் தோளில் கை வைத்து அழுத்தினாள் காஞ்சனா.

"சவி... இந்த சிரிப்புக்குப் பின்னாடி ஏதோ ஒரு சோகம் இருக்கிறது எனக்குப் புரியுது... ஏன்னா மனசுக்குள்ளே காயப்பட்டப்ப, நானும் இப்படித்தான் சிரிச்சி என் சோகங்களை அதிலே கரைச்சிருக்கேன். ஏன்டா கல் யாணமே வேண்டாம்கிறே? தீ யாரையாவது காதலிச்சியா?" மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

சட்டென்று இதயம் குலுங்கிவிட, அவள் உடலெங்கும் ஒரு வித வெப்பம் விரிவிப் பரவியது.

"இல்லை சித்தி... அப்படி எதுவும் இல்லை... கல் யாணத்துக்கு இன்னும் என் மனசு ரெடியாகலை... அதான்" என்றாள் மெதுவாக.

ஆனால் மறுநாள் முழுவதும் சவி தொட்டாற்கருங்கி யாகவே இருந்ததால், பிறகு காஞ்சனா அவளிடம் இதைப் பற்றிப் பேசுவதைத் தவிர்த்து விட்டார்.

ஒரு நாள் மதியம் சமையலை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தபோது, சவியைத் தேடி வந்தான் மேனேஜர் பிரபாகர்.

"மிஸ் சைந்தவி! இன்னிக்கு நம்ம பாஸ் ஊரிலிருந்து வரார். மெனு ஸ்பெஷலா நல்லா இருக்கணும்."

"ம்.. நம்ம எம்டி இங்கேதானே இருக்காரு.. ஊரிலேருந்து வரதா சொல்றீங்க?" திகைப்புடன் கேட்டாள் அவள்.

"நம்ம ஹோட்டல்லே ஈஷ்வர் சாரும் நம்ம செல்வா சாரும் பார்ட்னர்ஸ்.. அவரும் ஒரு டைரக்டர்தான்.. சென்னையிலிருந்து வரார்.. இனிமே இங்கேயேதான் இருக்கப் போறாருன்னு பேசிக்கறாங்க..."

"ஓ.. சரி.. முன்னாடியே சொன்னதுக்குத் தேங்கஸ்... எப்பவும் போல ஸ்பெஷல் மெனுதான் ரெடி பண்ணி யிருக்கேன்..." சிறு முறுவலுடன் கூறினாள்.

அவன் தன்னை விரும்பியதாகக் கூறி, அதைத் தான் மறுத்தும், இயல்பாக நடந்து கொள்பவன் மீது ஒரு வித மரியாதை வந்திருந்தது.

மதியம் எல்லா அறைகளுக்கும் ரூம் சர்வீஸ் முறையில் உணவு அனுப்பப்பட்டு விட்டதா என்று விசாரித்து விட்டு, சாப்பிடுவதற்காக ரெஸ்டாரெண்டிற்குச் சென்றாள் சவி.

சாப்பிட்டுவிட்டுத் திரும்பி வரும்போது, "ஹலோ மிஸ் சைந்தவி... மீட் மிஸ்டர் சபரீஷ்வர்... இந்த ஹோட்ட லோட இன்னொரு மேனேஜிங் டைரக்டர்..." என்று தன் நண்பனை செல்வா அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

பெயரைக் கேட்டதுமே விதிர்த்து நிமிர்ந்தவளின் பாதங்கள், பளிங்குத் தரையில் பலமாக வேர்ப் பிடித்தன.

"ஈஷ்வர்! இவங்கதான் நம்ம ஹோட்டல்ல புதுசா ஜூயின் பண்ணியிருக்கற 'செஃப்' சைந்தவி! ஃபாரின்ல படிச்சிட்டு வந்திருக்காங்க."

அவன் கூறும்போதே, சோம்பலாய் இருங்கிய விழிகளால் அவளையே ஊடுருவியவன், "ஹாய் சவி... எப்படி இருக்கே?" ஆழமான குரலில் கேட்டான்.

"ஈஸ்வர்... உனக்கு இவங்களை.." என்றவனிடம், "ம்.. தல்லாத் தெரியும்.. எங்கம்மாவோட க்ளோஸ் ஃப்ரெண்ட் தான் சவியோட அம்மா... ஒரே ஊர் வேற.. அதனால தல்லாத் தெரியும்..." உதடுகளை கேலியாகச் சுழித்தபடி கூறினான்.

உடனே, "நான் வரேன் சார்..." என்றபடி சட்டென்று விலகியவளையே, யோசனையுடன் தொடர்ந்தன, அவன் விழிகள்!

அந்த அல்ட்ரா மாடரன் சமையலறைக்குள் வந்த பிறகும் இதயம் படபடக்க, சபரீஷின் வரவு அவளைப் பெரிதும் அலைப்புறச் செய்வதாய்!

ஒரு மாதமாக அமைதியுடன் செல்ல ஆரம்பித்திருந்த வாழ்க்கையில், கல் விழுந்த குளமாய் அதிர்வலைகள்!

பழைய ஞாபகங்கள் தன்னைப் பந்தாட ஆரம்பிப்பதை, ஒருவித இயலாமையுடன் உணர்ந்து கொண்டாள் சவி.

அவனைக் கண்டதும், பொங்கி வரும் ஆர்ட்ஃஷியன் ஊற்றாய் உள் உணர்வுகள் கரை புரண்டு எழுவதை அவளாலேயே தவிர்க்க முடியவில்லை.

15

அன்று முழுவதும் சைந்தவி பெரும் சஞ்சலத்துடனிருக்க, சபரீஷ் அவளிருந்த பக்கம்கூட வரவில்லை.

வீட்டிற்குக் கிளம்பும்போது வழியில் எதிர்ப்பட்டான் பிரபாகர்.

"என்ன...! எம்டியப் பாத்தீங்களை? ஈஸ்வர் சார் இங்கே தான் ப்ராஜக்ட் ஆரம்பிக்கப் போறாராம்.. நம்ம ஹோட்டல் கூட அவர் கட்டினதுதான்... ரொம்ப நல்லவர்.. நல்லா மரியாதையாப் பழகுவாரு" என்றான்.

"ம்... பாத்தேன்... நான் வரேன் சார்..." என்றபடி வேகமாகக் கிளம்பினாள் சைந்தவி.

மனதிற்குள், அவனைத் தன்னால் ஒதுக்க முடியுமா வென்ற பயக்குமிழ்கள்!

வீட்டிற்குச் சென்றபோது, வாசலில் புதிதாய் ஒரு ஹோண்டா சிட்டி கார் நின்றிருந்தது.

யாராக இருக்கும் என்ற யோசனையுடன் உள்ளே நுழைந்தால், அங்கு சபரீஷ் இயல்பாக அமர்ந்து காபி குடித்தபடி காஞ்சனாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டிற்கு வந்தவர்களை வரவேற்பதுதான் முறை என்பதால், "வாங்க சார்.." என்றாள் அவள் மெல்லிய குரலில்!

சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தவனின் விழிகள், அவ ளுடைய 'சார்..' என்ற வார்த்தையில், சினத்துடன் பள பளத்தன.

"சவி... நீ சொல்லவேயில்லியே... நம்ம சபரீஷ்தான் உங்க ஹோட்டலோட 'எம்டி'யாமே... இப்பதான் தம்பி எல்லாத்தையும் சொன்னாரு!" என்றார் காஞ்சனா.

எல்லாம் என்றால் எதுவரை கூறியிருப்பான் என்ற சந்தேகத்துடன், "எனக்கே இன்னிக்குதான் தெரியும் சித்தி... ஒரு நிமிஷம்... நான் போய் முகம் கழுவிட்டு

வந்திடறேன்" என்று முணுமுணுத்துவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

பிறகு வேண்டுமென்றே மெதுவாகத் தயாராகி, பின்புற வெளத்தாவில் படித்துக் கொண்டிருந்த மலைஜாதிப் பிள்ளைகள் படிப்பதையே கவனித்தபடி, சிறிது நேரம் அயர்ந்திருத்தான்.

அவர்கள் எழுதியவற்றை வாங்கித் திருத்தியபோது தான் ஏனோ கேட்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

"நீங்க எல்லாரும் பள்ளியில்தானே படிக்கறீங்க? ஏன்.. அங்கே நல்லா சொல்லித் தர மாட்டாங்களா?" ஆர்வத் துடன் விசாரித்தான்.

"அங்கே ஒரே ஒரு டீச்சர்தான் இருக்காங்க.. நாங்க நிறையப் பிள்ளைங்க இருக்கோம் அக்கா! அதனால அவங்ககிட்ட சந்தேகம் கேட்கறதோ, புரியலை.. திரும்பவும் சொல்லித் தாங்களனு சொல்றதோ முடியாது... அதனால்தான் காஞ்சனா டீச்சர்கிட்ட கத்துக்கிறோம்... இப்ப நல்ல மனக் வாங்குறோம்" கோரஸாகக் கூறினார்கள்.

வாழ்க்கையில் கல்வி என்பது எவ்வளவு தலையாய ஒன்று.. அதற்காக அசாங்கம் இன்னும் சிறிது முயற்சி யெடுத்தது. இது போன்ற மலை ஜாதியினருக்கு கல்விக் கண் திறத்தால் நன்றாக இருக்குமே என்று நினைக்கும் போதே ஒரு சீனப் பழமொழி ஞாபகம் வந்தது.

"ஒரு வருடப் பலனுக்கு நெல்லை நடுங்கள்..

ரூம்பது வருடப் பலனுக்கு மரங்களை நடுங்கள்..

நூறாண்டுப் பலனுக்கு கல்வியைக் கொடுங்கள்..."

எவ்வளவு அற்புதமான வரிகள் என்று சிலிர்த்தது இதயம்!

பிறகு வெகு நேரம் கழித்து ஹாலுக்கு வந்தபோதும், அவர்கள் இருவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

கடிதாருக்கு மாறி சிறு பெண் போல் வந்தவளையே ஒரு கணம் இமை கொட்டாமல் ரசித்தவன், "நான் இவளை அழைச்சிட்டுப் போறதிலே உங்களுக்கு ஒண்ணும் அப்டெஜக்ஷன் இல்லியே...?" காஞ்சனாவிடம் கேட்டான்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை... நீங்க அழைச் சிட்டுப் போங்க..." என்றார் அவர்.

"எனக்கு ஒரு கோடி அப்டெஜக்ஷன் இருக்கிறது" என்று கத்த வேண்டும்போல் தோன்றிய உணர்வை அடக்கிய படி, "என்ன விஷயம் சார்...?" மெதுவாகக் கேட்டான்.

"ம்... பிசினஸ்தான். அதைத் தவிர பேச நமக்குள்ளே வேற ஏதாவது இருக்கா என்ன...?" குறும்புடன் அவன் கேட்க, ஏன் கேட்டோம் என்ற உணர்வுடன் அவனைப் பின் தொடர்ந்தான் சவி.

காரில் சிறிது தூரம் சென்றவுடன், அவன் ஒரு காட்டே ஜூக்குள் காரை செலுத்தினான்.

"இது எங்க கம்பெனி கெஸ்ட் ஹவுஸ்.. பிசினஸ் விஷயமா நான் என்ன பேசணும்னாலும் இங்கேதான் வருவேன்" என்று நிறுத்தினான்.

பிறகு உள்ளே சென்றதும் அவளை அமர வைத்தவன், தங்களுடைய ஹோட்டலைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித் தான்.

"சவி! நம்ம ஹோட்டல்லே கஸ்டமர் அட்ராக்ஷனுக்கு காரணமே நம்ம 'ஃபுட்'டோ குவாலிட்டிதான்! சைனீஸ், சவுத் இண்டியன், நார்த் இண்டியன், கான்டினண்டல்

இப்படி எல்லாவிதமான உணவுக்குமே பெயர் போனது தம்ம ஹோட்டல். அத்தக் குவாலிட்டியை அப்படியே மெயின்டெயின் பண்ணினும்... கொஞ்சம்கூடக் குறைய விடக்கூடாது... அதுக்கு உன்னாலான ஒத்துழைப்பை, முயற்சியை நீ எடுத்துப்பேன்னு நான் எதிர்பார்க்கறேன்... நம்பறேன்... இந்தா அதுக்கான டெடெயில்ஸ்" என்றான் ஆழமான குரலில்!

"திச்யமா சார்... ஐ வில் ட்ரை மை பெஸ்ட்..."
ஃபைலை வாங்கியபடி கூறினாள் சவி.

இதுவரை தங்களுடைய கஸ்டமர் சர்வீஸ், மெனு, ரெஸ்ட்ரெண்ட் சர்வீஸ் பற்றியெல்லாம் கருமமே கண்ணாக அவளிடம் பொறுமையாகக் கலந்துரையாடிய போது, அவனுடைய வெற்றிக்கான ரகசியம் அவளுக்குப் புரிந்தது!

திரென்று "ஓ.கே! நாம கிளம்பலாம்.. அதுக்கு முன்னாடி ஒரேயொரு பர்சனல் கேள்வி..?" என்றவனுடைய முகம் தீவிரமாக இருந்தது.

மெதுவாக விழியுயர்த்தியவளுக்குள், அவன் பார்வை ஆழமாய் ஊடுருவியது.

"நீ இன்னும் என்னையேதான் நினைச்சிட்டிருக்கே.. இல்லை.. அதுல எந்த மாற்றமும் இல்லையே..?" மென் குரலில் கேட்டான்.

மனம் விதித்துவிட, இதயம் பதில் கண்ணிகளை சரம் தொடுத்தாலும், வார்த்தை வராமல் மனதில் யாரோ ஊட்டை கொண்டு அடித்ததுபோல ஒரு வலி வந்தது.

நீண்ட நாட்கள் முன்பே, தன் மனதிலிருந்து விலகிச் சென்று விட்டதாக அவள் நினைத்திருந்த சபரீஷின்

நினைவுகள், அழகிய கவிதைத் தொகுப்பைப் போல் உள்ளேயே ஒளித்திருந்தன.

உதடுகள் வார்த்தைகளுக்கு வழி விடாமல் சத்யாக் கிரகம் செய்ய, வேகமாக எழுந்தவன் உடனே அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

அவளைத் தொடர்ந்து வந்தவன், "எதையுமே அரை குறையா விட்டுட்டுப் போறதே பழக்கமாயிடுச்சி இல்லையா? மூணு வருஷத்துக்கு முன்னாடி... உன் லைஃப்... இப்ப உன் வேலை சம்பந்தமான ஃபைல்ஸ்... ம்..." நக்கலாகக் கேட்டான்.

உடனே திரும்பி, அந்த ஃபைலை அவசரமாக எடுத்துக் கொண்டு அவள் வெளியே வந்தபோது, காரை ஸ்டார்ட் செய்துவிட்டுக் காத்திருந்தான் அவன்.

மனது, மழை வரும் வானம் போல் சோக மூட்டமாக இருந்தது.

திரும்பி வரும்போது இருவருமே பேசவில்லை... சபரீஷும் அமைதியாகவே வர, சவிக்குதான் தாம் சங்கட மாய்...!

எப்போது வீடு வருமென்று காத்திருந்தவன் குதித்து இறங்கி காரை கதவை மூட, அவனுடைய இதழோரம் சிறு விரக்திப் புன்னகை ஒன்று வந்து போனது.

போன மாதம், அம்பாசமுத்திரத்தில் அவனுடைய பதிலுக்காக தான் காத்திருந்ததும், தன்னை மணக்க அவள் மறுத்து விட்டதை அம்மா கூறியதும், இதயத்தில் யாரோ குட்டுக்கோலால் இழுத்ததைப் போன்ற ஒரு வலி வந்ததையும்... இன்று வேதனையுடன் நினைவு கூர்ந்தது மனது!

அதே வலியுடன் திரும்பியவன், வேகமாகக் காலை ஓட்டிச் சென்றான்.

கண்ணோரம் நீர்த்திரைமிட அவன் செல்வதையே பார்த்திருந்தவன் மெலுவாக உள்ளே வந்தான்.

"வாடா... ஏன் ரொம்ப டல்லா இருக்கே...?" அக் கறையுடன் விசாரித்தார் காஞ்சனா.

"ஒன்னுயில்லை சித்தி... லேசா தலைவலி அதான்! கொஞ்ச தோம் படுத்திருந்தா சரியாயிடும்!"

மெல்லிய குரலில் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்று அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டவளையே யோசனையுடன் கவனித்தார் அவர்.

அவளிடம் ஏதோ ஒரு மர்ம முடிச்சு அவிழாமல் சிறைப் பட்டிருக்குமோவென்று அவர் மனதிலும் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது.

இது பற்றி யாரிடமாவது பேச வேண்டுமென்று தோன்ற, ஒரு முடிவுக்கு வந்தார் அவர்.

அந்த வாரமே, அங்கு ஒரு வீடு பார்த்து பால் காய்ச்சி விட்டு, சபரிஷ் அதில் வசிக்க ஆரம்பித்தான்.

நாட்கள் விரைந்து செல்லும் மேகமாய்க் கடந்தன.

மறு மாதமே, வள்ளியும் ஜெகதீசனும் குழந்தையுடன் வேண்டக்கூறலுக்கு வந்தனர்.

இப்போதெல்லாம் சபரிஷ் பெரும்பாலும் ஹோட்டலுக்கு வருவதில்லை.

அவனுக்குக் கட்டிட வேலைகள் நடக்கும் 'சைட்' டி லேயே பொழுது சரியாக இருந்தது. எப்போதாவது ஒரு முறை தான் அங்கு வருவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஒரு நாள், அவளை 'எம்டி' அழைப்பதாக பிரபாகர் கூறினான்.

அவள் 'எம்டி'யின் அறைக்குச் சென்றபோது, அங்கு செல்வா இல்லை... சபரிஷ்தான் அமர்ந்திருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும், அப்படியே பனிச் சிற்பமாய் உறைந்து நின்று விட்டவளைக் கூரிய பார்வையுடன் உட்காரச் சொன்னான்.

"அம்மாவும் அப்பாவும் ஊரிலிருந்து வந்திருக்காங்க... இனியாவும் தான்! அவங்க உன்னைப் பாக்கணுமாம்! வரச் சொன்னாங்க..."

உணர்ச்சியற்ற குரலில் கூறிவிட்டு 'நீ போகலாம்' என்று கூறுவதைப் போல் பழையபடி ஃபைலில் ஆழ்ந்து விட்டான்.

பிறகு அங்கு நிற்க மனமின்றி வேகமாக வெளியே வந்தவள், அன்றே வேலை முடிந்தவுடன் அவனுடைய வீட்டிற்குச் செல்ல முடிவெடுத்தாள்.

மனதிற்குள் பழைய ஞாபகங்கள், முல்லைச் சாங்களாய் கோர்க்கப்பட்டு மனம் பரப்பின.

ஆனால் அதையும் முழுமையாக நுகர விடாமல் தடுத்தன... ஆழ் மனவெளியின் அலைப்புறுதலும், அனுபவங்கள் தந்த வலிகளும்! எல்லாவற்றையும் மீறி, பழுவிய பாசமும், மறையாதிருந்த காதலும் அவளை அங்கு அழைத்துச் சென்றன.

இனியாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலும் பெரிதாய்!

சவி, உணர்வுகளின் ஊஞ்சலாட்டத்துடன் சபரீஷின் விடிகுச்சுச் சென்றாள்.

16

வள்ளியும் ஜெகதீசனும் அவளை ஆவலுடன் வரவேற்க, மழலைப் புள்ளகையுடன் தாவிய குழந்தையை, அன்புடன் தூக்கிக் கொண்டாள் சவி.

"எப்ப ஆன்ட்டி வந்தீங்க? பாஸ் இன்னிக்குத்தான் சொன்னாரு! ஊரிலே பாட்டி, மாமா, மாமி எல்லாரும் எப்படி இருக்காங்க?" ஆவலுடன் விசாரித்தாள்.

"எல்லாரும் நல்லாருக்காங்கம்மா... இங்கே சீசன் நல்லா இருக்குன்னு சபரிதான் எங்களை வரவழைச்சான்.. இன்னிக்குதான் வந்தோம்.. உனக்கு இந்த வேலை பிடிச்சிருக்கா?"

"ம்.. ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு ஆன்ட்டி! அதோட ரொம்ப நாள் கழிச்சி சித்தியோட இருக்கறது மனசுக்கு இதமா நல்லாருக்கு..."

"இவனைக் கொஞ்சம் பாத்துக்கறியா சவி? நான் போய் எலி டபன் எடுத்துட்டு வரேன்... இன்னிக்குதானே வந்தோம்... நாளைக்குத்தான் எல்லாத்துக்கும் ஆள் வருவாங்களாம்..." சிறு புள்ளகையுடன் கேட்டார் வள்ளி.

"ஒரு நிமிஷம் ஆன்ட்டி! நான் செய்யறேன்.. நீங்க இவளை வச்சிக்கங்க!"

"உனக்கு ஏம்மா சிரமம்... வேண்டாம்... உனக்குப் புரியாது!" வள்ளி தடுத்தாள்.

"சவிக்குத் தெரியாதா? பெரிய ஸ்டார் ஒட்டலுக்கு செஃப் அவ... உன்னை மாதிரி நினைச்சியா? ரெண்டு பேருக்கு சமையல் பணரதே பெரிய விஷயமாப் பேசுவே!" மனைவியைக் கிண்டல் செய்தார் ஜெகதீசன்.

பிறகு அவளே சமையலறைக்குச் சென்று, பஜ்ஜி செய்து காயியும் போட்டு ப்ளாஸ்கில் எடுத்து வந்து கொடுத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, சபரீஷின் கார் வரும் சப்தம் கேட்டது.

வேகமாக எழுந்து "சரிம்மா... நான் கிளம்பறேன்... நீங்க சாப்பிடுங்க..."

அவசரமாகக் கிளம்பினாள் சவி.

அதற்குள் உள்ளே வந்த சபரீஷ் "என்னம்மா வந்த அன்னிக்கே ஸ்பெஷலா... பஜ்ஜி வாசனை கொடைக் காளையே தூக்குது!" என்றபடி இயல்பாக தட்டிலிருந்து எடுத்துச் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

"நான் செய்யலைப்பா... சவிதான்..." அவள் கண் களாலேயே கெஞ்சியும் கூறிவிட்டார்.

"ஓ... நம்ம ஹோட்டல்லே சமைக்கறது பத்தாதுன்னு இங்கே வேற வந்து 'குக்கிங் ஜாபா?' எனிவே... தேங்க்ஸ்... இது மாதிரி பஜ்ஜி கிடைச்சா வாழ்நாள் முழுக்க சாப்பிடலாம்..."

குறும்புடன் கூறிவிட்டு கண் சிமிட்டியவன் அவளையே குறுகுறுப்புடன் பார்த்துச் சிரித்தான்.

உட்டென்று தங்க முடியாமல் "நான் வரேன் ஆன்ட்டி... பை இனியா..." என்றபடி வேகமாக வெளியேறி, மலைப்பாதையில் மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஆனால், சபரீஷின் பசுமையான சிரிப்பு ஈரப்பனையோடு இன்னும் மனதில் உலராமல் ஒட்டி இருந்தது.

தன்னால் அவனை வெறுக்க முடியாதென்று சத்தியமாகப் புரிந்தது.

வாழ்க்கையில் என்ன முடிவெடுப்பதென்று புரியாமல் தவிக்கும் நிலை, சில சமயங்களில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வரும்.. இன்று அந்த நிலையிலிருந்தாள் சவி.

தினமும் அவன் பார்வையில் பட்டபடியே இருப்பதும்... பேச்சும் சிரிப்பும் அவன் சீண்டும் போதும்... என்றாவது ஒரு நாள் உடனும் மனமும் தன்னிலை இழந்து விட்டால் என்ன செய்வதென்ற பயம் கிளர்ந்தெழுவதாய்..!

ஒழுங்கற்ற இசையாய் இதயம் அடித்துக் கொள்ள, சத்குரு ஐக்கி வாசுதேவின் வரிகள்தான் உடனே நினைவிற்கு வந்தன.

"சிறைப்படுத்தும் கதவுதானே விடுதலைக்கும் வாசல்? நீ கைதியா... கதந்திரமாளவனா? கதவின் எந்தப் பக்கம் நிற்பதென்ற தீர்ப்பை, நீ அல்லவா எழுத வேண்டும்...?"

எவ்வளவு சத்தியமான வரிகளென்று தோன்றியது.

தினக்குள் மூழ்கிய யோசனையுடன் நடந்து கொண்டிருந்தவளை, உரசினாற் போல் வந்து நின்றது, ஒரு கார்.

திடுக்கிட்டு நகர்ந்து நிமிர்ந்தபோது, சபரீஷ்தான் அதில் அமர்ந்திருந்தான்.

"வா... நான் உன்னை வீட்டிலே ட்ராப் பண்ணேன்... தனியாப் போக வேணாம்."

"இல்லை.. நான் போயிருவேன்" வீம்பாக அவன் முன்னே சென்றான்.

"சவி... இப்பதான் காஞ்சனா ஆன்ட்டி போன் பண்ணினாங்க... உன்னைக் காணோமேன்னு பயந்துட்டாங்களாம்! வீட்டுக்கு ஒரு போன் பண்ணியிருக்கக் கூடாது?" உரிமையுடன் கடிந்தபடி இறங்கி கார் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

வேறு வழியின்றி ஏறி அமர்ந்தவளிடம், "நான் உன் கிட்ட ஒரு கேள்வி கேட்டேன். அதுக்கு நீ இன்னும் பதில் தரவேயில்லைன்னு ஞாபகம்!" என்றான் ஆழ்ந்த குரலில்.

அவள் பதைப்புடன் நிமிர்ந்தால், "ஏன் ஆன்ட்டிக்கு போன் பண்ணலைன்னு கேட்டேன்... அதுக்கு ஏன் இப்படித் தூக்கிப் போடுது உனக்கு? என்கிட்ட பயமா? உன்னையறியாமலேயே என் மேல இருக்கற காதலாலே என்கிட்ட இளகிடுவோம்னு பயம்... இல்லை...?" கேலியாகக் கேட்டான்.

"இல்லை... எனக்குப் பிடிக்காத விஷயங்களைச் செய்யும்போது நான் இப்படித்தான் டென்ஷனா இருப்பேன்.. அது என் நேச்சர்..! அது என்னைப் பத்தி அறியாதவங்களுக்குப் புரியாது..!"

"யாரு.. எனக்கு... எனக்கு உன்னைப் பத்தித் தெரியாதா? ஹூம்... இந்த உலகத்துலயே உன்னைப் பத்தி நல்லாப் புரிஞ்சிக்கிட்ட ஆளனு பார்த்தா, அது நான் ஒருத்தன் தான்!"

சட்டென்று திரும்பியவள் சீற்றத்துடன் கேட்டாள்...
“ஓஹோ! என்னைப் பத்தி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்?”
என்று!

உடனே அவன் முகத்தில், கண்களில், செவ்வரியோடிய சீற்றம்!

“ம்... நம்ப வச்சக் கழுத்தறுக்கறவ நீன்னு எனக்கு நல்லாத் தெரியும்... காதலிக்கற மாதிரி நடிச்சி, ஏமாத்துற ஒரு ‘விட்ச்’ன்னு தெரியும்...” அவனும் அடிக்குரலில் கர்ஜித்தான்.

இதயம் வேகமாக படபடக்க ஆரம்பிக்க, அவளுடைய மேலுதட்டில் சன்னமாய் வியர்வைத் துளிகள் அரும்ப ஆரம்பித்தன.

“காரை நிறுத்துங்க... ஒரு குனியக்காரியோட பயணம் செய்யற கொடுமையான ஒரு அனுபவம் உங்களுக்கு வேணாம்...” அவள் கோபமாக கார்க் கதவைத் திறக்க முயன்றாள்.

உதடுகள் துடித்து, கைகள் மெலிதாய் நடுங்க, அவளுடைய பதட்டமும் பயமும், அவனுக்குள் சிரிப்பை வரவழைத்தன.

“கார்க் கதவோட கண்ட்ரோல் ஸ்விட்ச் என்கிட்ட இருக்கு... ஹூம்... இது மாதிரி, மனுஷங்களுக்கும் ஒரு கண்ட்ரோல் ஸ்விட்ச் இருந்தா ரொம்ப நல்லாருக்கும்.. அப்புறம் என்னவோ சொன்னியே குனியக்காரின்னு..! என்ன பண்ணது? காதல் வார்ப்ப குனியக்காரியா, தேவதை யான்னு பாத்து இன்டர்வியூ பண்ணிட்டா வருது... வத்தப்புறம்தானே தெரியுது! பரவாயில்லை! நான்தானே அதனாலே பாதிக்கப்படப் போறது.. அட்ஜஸ்ட் பண்

னிக்கிறேன்.. என்ன, ரூயட் பாடும்போது அழகான குனியக்காரியேன்னு பாடிக்க வேண்டியதுதான்...”

மௌனச் சிரிப்பில் அவன் உடல் குலுங்க, அதே நேரம் சவியின் பொறுமை எல்லை மீற ஆரம்பித்திருந்தது.

“ப்ளீஸ்... ஸ்டாப் இட்” அடிக் குரலில் சீறினாள் அவள்.

“இப்ப கதவைத் திறக்கலைன்னா கண்ணாடி ஜன் ணலை உடைச்சி சத்தம் போடுவேன்...” என்றாள் உறுதியுடன்.

“ஏய்... சவி.. இப்ப என்ன நடந்துடுச்சி... ஏன் இவ்வளவு உணர்ச்சி வசப்படறே?”

மென்மையாக... ஆனால் அழுத்தமாகக் கேட்டான் சபர்ஷ்.

“நான் பேசாம வரணும்னா, நீங்களும் அமைதியா வரணும்... நீங்க இப்படிப் பேசறது எனக்குப் பிடிக்கலை” சட்டென்று கூறிவிட்டாள்.

உடனே அவன் முகம் இறுகிவிட, அந்த நொடியிலிருந்து அவன் அவளிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை.

“வாழ்க்கை ஒரு போர்க்களம்.. அதில் நம்பிக்கையும் பொறுமையுமே ஆயுதங்கள்..” எங்கோ படித்தது, அவனுக்கு அந்த நிமிடம் நினைவு வந்தது.

வீட்டில் அவளை இறக்கி விட்டவன், தானும் இறங்கிக் காரைலாக் செய்ய, வாசலிலேயே காத்திருந்தார் காஞ்சனா.

“ஏன் சவி? ஒரு போன் பண்ணியிருந்தா நான் பயந் திருக்க மாட்டேனே...!” ஆதங்கத்துடன் கேட்டார்.

"இல்லை சித்தி... கிளம்பறதுக்கு முன்னாடி ஹோட்டல்லேருந்து ட்ரை பண்ணினேன்... ரிங் போயிட்டே இருந்தது... அதான்."

"ஓ... தான் இன்னிக்குக் கொஞ்சம் லேட்டா வந்தேன்... பசங்கல்லாம் வெயிட் பண்ணிட்டிருந்தாங்க! அப்பவும் நீ வரலையா? பயமாயிருந்தது! வாங்க சபரி" என்று வர வேற்றார்.

பிறகு அவர்களிருவரும் கொடைக்கானலைப் பற்றியும், ஊரைப் பற்றியும் பழைய கதைகளையும் பேசுவதில் ஆழ்ந்துவிட, சவிக்குத்தான் தனிமையாய்..!

மெதுவாக எழுந்து பின்புறம் சென்று இருள் கவிந்திருந்த தூத்து மலைத் தொடரை வெறித்தபோது, மேகங்களை இமையாக்கி விழிமூடி இருந்தது நிலவு!

* * *

அன்று ஒரு நாள் ராது தன் காதலைத் தன்னிடம் சொன்ன போதும், அதற்குப் பிறகு நிகழ்ந்த உணர்வுப் போராட்டத்திலும், தான் இரவு முழுவதும் அழுதது இன்று போல் தினைவிற்கு வந்தது.

அன்றே, கண்ணீர்க் கறையோடு தன் காதல் கனவுகளும் கரைந்துபோனது புரிந்தது.

தனிமை... யோசனைக்கு அவசியமான ஒரு விபூகமாய்..!

எதையோ எண்ணி திடீரென்று உடல் சிலிர்த்தது.. நெஞ்சம் கனத்துப் போனது.

மௌனத்தை மரணிக்கச் செய்கின்ற சப்த உச்சாடனங்களாய், கிக் கிகப்பாய் பேசி வருடிய காற்றும், சில் வண்டுகளின் ரீங்காரமும் காற்றில் மிதந்து வந்தன.

"சரி! ஏன்டா இங்கே வந்து பனியில... அதுவும் தனியா தின்னுட்டிருக்கே... சபரிஷ் கிளம்பிட்டாரு... உன் கிட்ட சொல்லச் சொன்னாரு!"

காஞ்சனாவின் குரலால் அவளின் ஏகாந்தம் கலைக்கப்பட, மெதுவாகத் திரும்பினாள்.

சரியின் விழிகள் நீரில் பளபளக்க, உடனே பதறிப் போனார் அவர்.

"ஏன்டா... அம்மா ஞாபகம் வந்துடுச்சா?" பரிவுடன் அவள் தோளை வருடியபடி கேட்டார்.

"இல்லை..." என்று அவள் தலையசைத்ததும், "சரி வா.. கொஞ்ச நேரம் என் மடியிலப் படுத்துக்க... எல்லாம் சரியாயிடும்" என்று அழைத்துச் சென்றார்.

உள்ளே சென்று அவர் மடியில் தலை சாய்த்ததும், இதமாய்த் தலையைப் பிடித்து அவர் நீவிவிட, உடலுக்குள் புகுந்திருந்த வெப்பம் மெதுவாகக் குறைந்து உணர்வுகள் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்ப ஆரம்பித்தன.

இதயம், தன் சோகத்தையும் வேதனைகளையும், தற்காலிகமாகத் தள்ளுபடி செய்தது.

ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத மோன நிலையில் ஆழ்ந்து சிறு குழந்தை போல் உறங்க ஆரம்பித்தாள் அவள்!

ஆனால் அவளையே ஆராய்ச்சியுடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்த காஞ்சனாவின் உதடுகள் செல்லமாய்ச் சுழித்தன.

இந்த அழகு முகம் எவ்வளவு ரகசியங்களை அடக்கியிருக்கிறதோவென்ற வியப்புடன், விழிகள் இடுங்கின.

17

மிறுநாள் சைத்தவி ஹோட்டலுக்குச் சென்றதும், 'எம்டி' அழைப்பதாக ஒரு ஆள் வந்து கூறினான்.

அவள் 'எம்டி'யின் அறைக்குச் சென்றபோது, செல்வா தான் அங்கு அமர்ந்திருந்தான்.

"வாங்க மிஸ் சைத்தவி! இத்தாங்க.. இந்த செல்போன் உங்களுக்குத் தான்... நம்ம ஹோட்டல் ஸ்டாஃப்கள்லே முக்கியமானவங்களுக்கு இப்படித் தா்றது வழக்கம்... வந்தவுடனே செஞ்சிருக்கணும்.. மறந்துட்டேன்! நம்பர், சிம் காட்டு எல்லாமே அதுல இருக்கு... ஆல் தி பெஸ்ட்..." என்றபடி அந்த போனைக் கொடுத்தான்.

தேற்று, தான் வரத் தாமதமானதால் சித்தி பயந்து போனதை எண்ணி, சபரீஷ் தான் இதைச் செய்யத் தூண்டியிருக்க வேண்டும் என்பது புரிந்துவிட, மனம் அவனை உடனே மெச்சியது.

நெஞ்சக் கூட்டிற்குள், கலங்கிய தன்னரைப் பரப்பாய் அவன் ஞாபகங்கள்.

ஆனால், அந்த வாரம் முழுவதும் அவன் ஹோட்டல் பக்கமே வரவில்லை..!

வாரக் கடைசியில் ஓய்வாகத் தலை உயர்த்தியபடி அவன் அமர்ந்திருந்தபோதுதான், வள்ளியிடமிருந்து போன் வந்தது.

"ஹலோ... சவிதானே... நாங்க நாளைக்கு ஊருக்குப் போறோம்மா.. நீ இன்னிக்கு சாயந்திரம் நம்ம வீட்டுக்கு வந்துட்டுப் போறியா!" ஆவலுடன் கேட்டார்.

அங்கு சபரீஷும் இருப்பானே என்ற தயக்கத்துடன் அவள் பதில் சொல்வதற்குள், "சபரி சென்னைக்குப் போயிருக்கான்... நாளைக்குக் காலையில்தான் வராம்மா.. நீயாவது வரியா?" என்றார்.

"ம்.. நான் வரேன் ஆன்ட்டி" என்றவள் அன்று மாலையில் சீக்கிரமே கிளம்பிச் சென்றாள்.

வள்ளியையும் ஜெகதீசனையும் பற்றி எண்ணும்போதே இனம் புரியாத பாசம் சுரந்தது.

அவள் போனபோது இனியா தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

டிபன் காபி சாப்பிட்ட பிறகு, "நாம ரெண்டு பேரும் அப்படியே சும்மா வாக்கிங் போயிட்டு வரலாமா? குழந்தை எழுந்தா மாமா பாத்துப்பாங்க..." வள்ளி கேட்க, அவளும் சரியென்றாள்.

இருவரும் பேசியபடி மெதுவாக நடந்து, அருகிலிருந்த சிறு பார்க்கிற்குச் சென்று அமர்ந்தனர்.

சிறிது நேரம் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தவர் "ஏன் சவி... நீ சபரியைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறே..!" திடீரென்று கேட்டார்.

தூக்கி வாரிப் போடத் திரும்பியவள், "ஏம்மா இப்படிக்கேக்கறங்க.. அவர் எனக்கு பாஸ்... அவ்வளவுதான்!" மெதுவாகக் கூறினாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் "எனக்கு எல்லாம் தெரியும்மா... நீ அவனை விரும்பினது... அவனும் உன்னை நேசிச்சது..."

அப்பறம் ராதுவுக்காக நீ அவனைப் புறக்கணிச்சிட்டு
பயிர் போனது எல்லாமே. எனக்கு இப்பதான் கொஞ்ச
நான் முன்னாடிதான் தெரியும்..." யோசனையுடன்
சொன்னவர் அவளிடம் திரும்பினார்.

"இதுதான் வரைக்கும் உன்னையே நினைச்சிட்டிருக்
கறவனா, நீ எம்மா மறுக்கறே?" வேதனையுடன் கேட்டார்.

அவள் தலை குனித்தபடி மௌனமாக இருந்தாள்.

மனம் சொல்லொணாத் தவிப்பில் அலை பாய்ந்தது...
மத்தளமாய் முரக கொட்டித் துடித்தது!

"நீ போனப்பறம் என்னவெல்லாம் நடந்தது தெரியுமா?"
என்றபடி பழைய நினைவுகளை அவளுடன் பகிர்ந்து
கொள்ள ஆரம்பித்தார் அவர்.

நினைவுக் குளத்தில் எண்ண அலைகள் வேகமாகப்
பரவின.

சைத்தவி வெளிநாட்டிற்குச் சென்ற மறு வாரமே,
சபரீஷ் பாலாஜியிடம் எல்லா உண்மைகளையும் கூறிவிட்
டான்.

அதைக் கேட்ட பாலாஜிக்கோ, பெரும் அதிர்ச்சி!

தேரே விட்டிற்குச் சென்று தன் தங்கையை வார்த்தை
களால் விளசி எடுத்து விட்டான்.

"என்டி... உனக்கு அறிவில்லை..? உன் தோழியும்
அவளும் உயிர் விரும்பறாங்க... அது தெரியாம நீ அவனைத்
தான் காதலிக்கிறேன்னு சொல்லி இருக்கே.. இப்ப பாரு..
சவி அவனை மறுத்துட்டு உனக்காக அவனைத் தியாகம்

செஞ்சிட்டு வெளிநாட்டுக்குப் போயிட்டா... நீ விரும்பினே,
சரி.. அவன் உன்னை விரும்பறானான்னு தெரிஞ்சிக்க
வேணாம்! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்டி பண்ணி
வச்சிருக்கே!"

அவனுடைய வார்த்தைகள் தீயாய் தாக்க, நொறுங்கிப்
போனான் ராது.

தன்னையறியாமலே தான் சவிக்கு செய்து விட்ட
துரோகம் மனதிலறைய, அன்றிரவே விஷம் சாப்பிட்டு
விட்டான்.

உடனே வெளியில் தெரியாமல் மருத்துவமனையில்
அனுமதிக்கப்பட்டு, இரண்டு நாளைப் போராட்டத்
திற்குப் பிறகு காப்பாற்றப்பட்டவன், ஓடிந்து போனான்...

சபரீஷுக்கும் குற்றவுணர்வு வாட்ட, அப்போதுதான்
ஆபத்தானவனாய் பாலாஜியுடனும் சபரியுடனும் படித்த
தன்பன் துரை கை கொடுத்தான்.

ராதுவின் விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டோப் பதறியவன்,
அப்போதுதான் தன் மனதை சபரீஷிடமும் பாலாஜி
யிடமும் வெளிப்படுத்தினான்.

"நான் ராதுவை மனசார விரும்பறேன் சபரி... எப்படிச்
சொல்றது... நண்பனோட தங்கையாச்சேன்னு ஒரு தவிப்பு...
அதான் வெளியில் சொல்லலை..." தயக்கத்துடன் கூறி
னான்.

அருகில் வியப்புடன் வேடிக்கை பார்த்திருந்த பாலாஜி
யிடம் திரும்பினான்.

"சாரிடா... தப்பா நினைச்சுக்காதே... ரெண்டு வருஷமா
என் மனக்குள்ளேயே வச்சு மருகிட்டிருக்கற ஒரு தலைக்